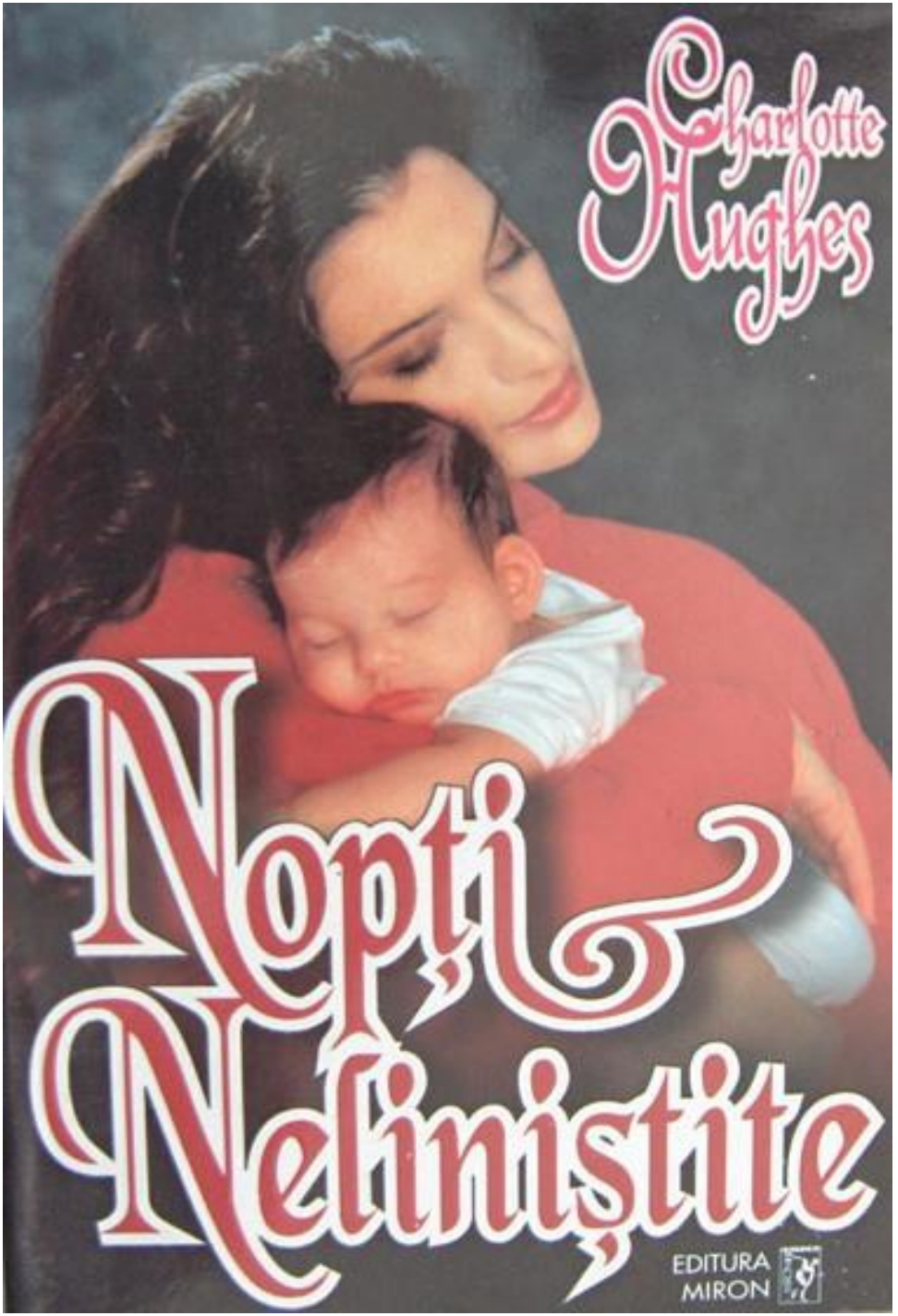
Charlotte Hughes
Nopți Neliniștite
EDITURA MIRON

CHARLOTTE HUGHES

NOPȚI NELINIȘTITE

Capitolul 1

— Stai locului sau te împuşc în cap!

Macon Bridges se opri la uşa din faţă, uitând cheile în broasca pe care tocmai o deschisese. Îşi aruncă privirea în direcţia de unde se auzea vocea feminină, dar camera era învăluită de umbre obscure, abstracte.

— Mâinile sus, domnule! îi comandă aceeaşi voce. Am un pistol şi nu voi ezita nicio secundă să-l folosesc. Chiar şi în clipa în care a rostit aceste cuvinte, Kelly Garett şi-a dat seama că suna ca un dialog dintr-un film străvechi. Spera doar că vocea nu-i va trăda frica pe care o resimţea. Lumina lunii – particule de praf auriu, s-au strecurat prin uşa deschisă, conturând silueta unui bărbat înalt cu umeri largi: Simţea descătuşarea adrenalinei prin trupul ei, iar genunchii şi mâinile îi tremurau violent. Gândul că copiii ei care dormeau în casă ar putea fi afectaţi de acest musafir nepoftit era combustibilul

de care avea nevoie pentru a-l confrunta cu ceea ce spera ea că ar fi vocea ei ceva mai amenințătoare.

Bărbatul își ridică mâinile deasupra capului.

— Doamnă, staţi să vă explic…

— Vei da explicaţii poliţiei, spuse ea, întrebându-se în acelaşi timp cum a reuşit să treacă prin poarta de securitate şi, în primul rând, să ajungă pe această insulă privată. Bâjbâi după comutator, îl apăsă, şi amândoi fură inundaţi de lumina revărsată de un candelabru de deasupra capului lor. Nu era un spărgător obişnuit, decise Kelly, după ce-l privi atent. Aveai impresia că tocmai în acest moment a păşit de pe coperta revistei *Internaţional Male*. Mel Gibson rămânea cu mult în urma lui. Blazerul lui cenuşiu era desfăcut, dând la iveală o cămaşă cu dungi roz-pal şi blugi decoloraţi care-i strângeau şoldurile şi îi scoteau în evidenţă mijlocul îngust, având la genunchi găuri cu franjuri. Adidaşii lui bej păreau că aparţinuseră Armatei Salvării.

— O Doamne, mormăi ea în timp ce privirea îi ajunse pe faţa lui. Şi ce figură! Era faţa unei stele de cinema, slabă şi bronzată, încadrată de un păr negru, des. În schimb, ochii îi erau de un albastru puternic. O umflătură mică, aproape imperceptibilă la rădăcina nasului, probabil de la un accident mai vechi, oferea o oarecare salvare de la ceea ce ar fi

putut fi de altfel o faţă perfectă, de tablou.

Oricum, înfăţişarea bărbatului nu avea nicio importanţă, îşi aminti Kelly. Era un criminal josnic, murdar şi odios. Probabil specializat în agresarea femeilor şi copiilor nevinovaţi. Şi în niciun caz ea nu trebuia să-i dea de înţeles că este singură cu cei trei copii ai ei.

— Bărbatul meu va fi aici în orice clipă, vorbi ea, lăsându-şi privirea în jos. A ieşit să-i plimbe pe cei doi câini, Satan şi Asasinul.

Macon rămase complet nemişcat, dar i-a trebuit întreaga stăpânire de sine să nu înceapă să râdă în hohote. Blonda frapantă nu putea avea mai mult de un metru cincizeci şi cinci. În pofida încercărilor ei evidente, nu părea deloc ameninţătoare. Tricoul lung, pe care-l purta lăsa să i se vadă picioarele, coapse şi gambe frumos formate, glezne subţiri, graţioase.

— Uitaţi-vă, nu voi supăra pe nimeni, spuse el. Este casa mea. Mă cheamă Macon Bridges.

— Ba bine că nu, îi replică ea, părând mult mai curajoasă decât se simţea. Uitându-se în jur, observă o eşarfă lungă, îngustă, pe care fiica ei cea mare o lăsase pe jos.

Se aplecă şi o ridică. Întoarce-te şi pune-ţi mâinile la spate! îi comandă ea, apropiindu-se de el cu

precauţie. Macon oftă profund, dar făcu ceea ce i se ordonă. Se pricepea la arme şi ştia că aceea cu care ea îl ameninţa era o jucărie, dar nu voia s-o sperie mai rău decât era.

— În regulă, doamnă, voi face tot ceea ce-mi spuneţi. E bine? îşi duse mâinile la spate, cu încheieturile cruciş.

— Cu privirea drept înainte, zise ea, strecurându-se în spatele lui. O mişcare nedorită şi eşti un om mort. Kelly se opri pentru o clipă, cu pistolul într-o mână şi cu eşarfa în cealaltă. Cum ar trebui să procedeze singură? se întrebă, îşi dădu ochii peste cap şi înjură încet. Băgă repede pistolul la subsuoară şi începu să-i lege încheieturile, privind la el din când în când şi rugându-se în tăcere să nu se mişte.

Ar fi putut s-o dezarmeze uşor, dar el n-o făcu şi pentru acest lucru ea îi era deosebit de recunoscătoare. Controla nodurile şi se îndepărtă, îndreptând din nou pistolul spre el.

— Mergi spre bucătărie, spuse ea.La telefon.

— Ei, dar acum ce vrei să faci? Avea o voce obosită şi puţin plictisită.

— Voi suna la poliţie şi voi insista să-ţi facă o primire corespunzătoare, zise ea, cu o urmă de sarcasm în glas. Ce crezi că voi face?

— Uite ce este, înainte de a chema poliţia, nu vrei

cel puţin să vezi cine sunt? Portofelul meu este în buzunarul din spate. Găseşti carnetul meu de conducere cu numele şi fotografia mea. Ea scoase un sunet plin de exasperare.

— Suntem insistenţi până la capăt, nu? Bine, fie, acceptă ea. În care buzunar? Păşi în spatele lui din nou şi căută sub jachetă, cu mâinile încă tremurânde, după ceva ce părea un portofel. Fund frumos, tare, se gândi ea când mâinile îi alunecară deasupra şoldurilor. Cu ochii fixaţi în continuare asupra lui, băgă mâna în buzunarul din spate al blugilor şi trase un portofel de piele cu aspect scump.

Probabil furat de la o doamnă în vârstă, se gândi ea, îndepărtându-se în grabă de lângă el. Kelly deschise portofelul cu degetul mare şi-l apropie ca să poată citi literele mici de pe carnetul de conducere. Începu să clipească după ce desluşi numele: Macon Bridges. Oare acel Macon Bridges? se întrebă, cuprinsă de un sentiment de groază. Proprietarul societăţii de construcţii mamut la care lucra ea? Nu, cu siguranţă că este un truc.

— De unde să ştiu că nu este un fals? întrebă ea, privindu-l din nou. De unde să ştiu că nu eşti un deţinut care a fugit din închisoare? Un hoţ sau un multiplu asasin? adăugă ea, mintea ei evocând un şir nesfârşit de posibilităţi. Cred totuşi că mai bine sun

la poliţie.

— Controlează în servieta mea, insistă el, arătând cu capul spre o servietă diplomat, de lângă uşă. Găseşti înăuntru un paşaport. Şi ce spui de bagajul pe care l-am lăsat în faţa uşii? Multiplii asasini nu poartă cu ei bagaje. Bineînţeles că explicaţia era logică. Se îndreptă spre servietă şi o luă, dar când încercă s-o deschidă, o găsi încuiată.

— Spune-mi cifrul. El îi repetă şi aşteptă răbdător, în timp ce ea deschise servieta şi căută în ea. Scoase paşaportul şi studie fotografia, uitându-se de câteva ori la faţa lui. I se strânse inima.

— O, Doamne, dumneata eşti, rosti ea până la urmă. Lăsă jos arma, dar nu avu îndrăzneala să-i întâlnească privirea. Ce-a făcut? L-a ameninţat cu adevărat pe şeful ei, cu pistolul şi l-a legat? El n-o va ierta niciodată. O va concedia. Îşi va pierde casa. Împreună cu copiii va fi nevoită să trăiască în stradă. Va deveni una dintre femeile acelea care caută prin gunoaie. Îşi va pierde dinţii.

— Dacă totuşi te mai îndoieşti, poţi suna la poliţie, spuse el. Încerc doar să te salvez de o situaţie jenantă.

— O, domnule Bridges, îmi pare atât de rău, vorbi ea, dar dumneata eşti ultima persoană la care m-aş fi gândit că o voi întâlni. Credeam că eşti plecat din

ţară.

O, Doamne, stai să te dezleg. Veni lângă el şi începu să dezlege eşarfa. Probabil crezi că sunt un fel de nebună, dar vezi, sunt singură aici cu copiii mei şi…

— Oricum, acum e mai bine, spuse el, masându-şi încheieturile, după ce ea i le-a dezlegat. Îl aşteptam în orice clipă pe soţul dumitale să năvălească, împreună cu acei câini fioroşi. Kelly roşi.

— Ei bine, probabilitatea este nulă din moment ce noua lui soţie îl ţine într-o lesă destul de scurtă. Se întrerupse… Domnule Bridges, îmi pare rău. Poate dacă reuşeşte să-l convingă cât de rău îi pare, îi va da cel puţin o referinţă decentă ca să poată să-şi caute alt serviciu. Macon studie femeia din faţa lui cu o curiozitate nedisimulată. Vorbea de parcă l-ar cunoaşte, dar el habar n-avea cine era.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă până la urmă.

— Nu, nu ne-am întâlnit, răspunse ea. Lucrez la firma dumitale. Sau, aş putea spune că am lucrat la firma dumitale, adăugă ea nervoasă.La etajul nouă, la contabilitate. Când m-au angajat eraţi în Arabia Saudită. Întinse mâna. Mă cheamă Kelly Garrett. Macon luă mâna gingaşă oferită şi o ţinu pentru o clipă, minunându-se de fineţea pielii ei. Degetele ei aveau o formă minunată, cu unghii scurte şi date cu ojă deschisă.La naiba, ar trebui să se ducă la serviciu

mai des. Îşi înălţă capul şi se trezi privind în cei mai mari ochi căprui văzuţi de el vreodată.

Era gata-gata să răspundă, când au fost întrerupţi.

— Mămico, nu pot să dorm, se auzi o voce subţire la capătul scărilor.

Kelly îşi trase mâna şi se întoarse, încercând în acelaşi timp să-şi adune gândurile. În momentul în care Macon i-a strâns mâna cu degetele lui calde, a simţit că se descompune în milioane de bucăţi. Nimeni nu a avertizat-o cât de chipeş sau cât de tânăr este patronul ei. Se aştepta ca proprietarul Societăţii de construcţii Bridges să fie tot atât de bătrân ca şi colonelul Sanders.

— Joey, du-te înapoi în pat, îi spuse fiului ei de opt ani. Vin într-o clipă să te văd. Băiatul părea că nu o ascultă. Privirea lui se oprise asupra lui Macon.

— Mămico, cine-i acest bărbat, şi ce caută la tine pistolul meu cu apă?

Kelly îşi dădu seama că mai are în mână pistolul jucărie şi roşi. Se împiedicase de el când ieşise din dormitor şi se hotărâse să-l folosească. Acum, se simţea ridicolă.

— Dânsul este domnul Bridges, spuse ea. Este proprietarul societăţii la care lucrez eu. Se opri şi făcu semn cu capul în direcţia lui. Este, de asemenea, proprietarul acestei case.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat, vorbi Macon. M-am întors abia azi după-amiază în State. Secretara mea mi-a spus că cineva a renunţat să vină şi casa este goală în acest sfârşit de săptămână. Trebuia să ştiu mai bine. Acest loc este întotdeauna plin, mai ales în timpul weekend-ului.

Kelly avu un nou moment de groază. Dar de această dată se descurcă cu nobleţe.

— Iniţial, şeful meu, domnul Hodgins, intenţiona să-şi petreacă aici sfârşitul de săptămână, dar a trebuit să renunţe în ultimul moment. Am fost surprinsă când mi-a oferit mie locul, deoarece ştiu că este destinat mai ales… conducerii superioare, şi eu sunt de puţină vreme angajata societăţii…

— Doamna Garrett?

— Spune-mi Kelly.

— Nu-mi datorezi niciun fel de explicaţii. Şi n-am să te concediez fiindcă îţi aperi familia.La asta te gândeşti?

Obrajii ei au devenit roşii ca muşcata, dar, cu toate acestea, dădu din cap.

Niciodată în viaţa ei nu a roşit atât de mult şi din această cauză el va crede neîndoielnic că este un fel de ţărancă proastă, dar cel puţin şi-a păstrat serviciul.

— Este într-adevăr foarte frumos că oferi acest loc

drept refugiu de vacanţă pentru angajaţii dumitale, şopti ea, ca să spună ceva. Apoi îşi dădu seama că ea şi copiii ei vor trebui probabil să plece, dacă a venit el. Am fost atât de emoţionată când şeful meu mi-a propus să vin, încât am uitat să mă interesez şi în altă parte.

Macon încercă să nu se uite în ochii ei expresivi sau la norul de păr blond care îi cădea în bucle rebele în jurul feţei ei sau la felul în care sfârcurile ei se conturau prin materialul subţire al tricoului ei lung.

— Îmi pare bine că-ţi place, se auzi spunând.Ai fost la plajă? Ştia că duce o conversaţie superficială în timp ce mintea lui îi cerea să afle mai multe despre ea.

— Am făcut o plimbare, dar era prea târziu să înotăm.

Kelly îşi aminti deodată că nu poartă halat. O, Doamne, nu este de mirare că omul se uită atât de insistent la ea! Trebuie să arate caraghioasă în acest tricou lung şi decolorat. Dar când auzise zgomotul de la uşa de la intrare, a sărit din pat fără să se gândească să-şi pună ceva pe ea.

— Mă scuzi o clipă? spuse ea, îndreptându-se spre dormitorul de jos pe care-l folosea. Se întoarse câteva momente mai târziu, îmbrăcată într-un halat lung până la genunchi, tocmai când Macon termina

cu adusul bagajelor în casă.

Macon închise uşa de la intrare, notând cu dezamăgire prezenţa halatului.

Doamna avea nişte picioare formidabile. Era ca un prichindel, dar totul era proporţional. De fapt, plină de sexualitate.

— Dacă mă laşi să folosesc telefonul, spuse el, voi suna la un hotel de pe continent.

— Dar este la o distanţă de douăzeci de mile, argumentă Kelly, ştiind că drumul pe şoselele cu două benzi şi pe podurile care leagă insulele şi continentul va dura o veşnicie. Îşi scutură capul. Nu, insist ca în noaptea asta să rămâi aici, vorbi ea, apoi se întrebă dacă cuvântul „insist" era prea dur pentru a-l folosi într-o discuţie cu bărbatul care îi semnează cecul cu salariul. Vreau să spun că m-aş simţi mult mai bine dacă ai rămâne, se corectă ea.Ai putea avea camera mea şi eu mă voi culca în patul liber din camera lui Joey.

Macon nu era obişnuit să i se comande, în mod normal el dădea ordine, dar doamna avea dreptate. Era ora două noaptea şi nu prea avea şanse să găsească o cameră liberă. În plus, era fascinat de felul în care lumina de deasupra capului lor producea reflexe aurii în părul ei.

— Accept să-mi petrec noaptea aici dacă-mi

promiţi că nu-ţi vei muta lucrurile din dormitor, conveni el. Mâine de dimineaţă, primul lucru pe care-l voi face va fi să-mi caut un alt loc. Kelly dădu din cap, prea obosită să înceapă să argumenteze.

A avut o zi de lucru grea, iar drumul de patru ore cu maşina de-a lungul coastei Carolinei de Sud a fost epuizant, cu trei copii emoţionaţi în maşină. Se apropie de fiul său.

— Joey, du-te înapoi în pat, îi repetă, împingându-l spre scară. Voi veni şi eu imediat. Băiatul mormăi ceva pentru sine, dar făcu aşa cum i se spuse.

— Presupun că ştii unde se află lucrurile, zise ea, întorcându-se spre Macon.

— Mă voi descurca.

— Îmi pare… rău, pentru că te-am legat şi pentru tot ce s-a întâmplat. Mi-a fost pur şi simplu frică. El zâmbi.

— Nu-ţi voi mai aminti. Acum, culcă-te. Soarele va răsări în câteva ore. Ea se îndepărtă.

— Da, bine, noapte bună.

— Noapte bună, Kelly. Kelly sări în picioare, trezită de un ţipăt ascuţit, subţire. Îl mai auzi o dată înainte de a avea timp şi urcă repede scările şi intră în dormitorul fiului ei. Puştiul adormise. Închise uşa şi trecu prin cameră în vârful picioarelor, trase cuvertura de pe patul liber şi, aruncându-şi halatul la

picioarele patului, se urcă în aşternutul scrobit. Tot nu-i venea să creadă ce i s-a întâmplat, dar adormi imediat, oboseala învingându-i gândurile.

Kelly sări în picioare trezită de un țipăt ascuțit, subțire. Îl mai auzi o dată înainte de a mai avea timpul să se dea jos din pat şi recunoscu imediat că voce aparţinea copilului ei de patru ani. În timp ce-şi căuta drum prin întunericul dormitorului, fu cuprinsă de spaimă. Se opri să aprindă lumina pe scări, apoi fugi. Auzi în spate vocea alarmată a fetei ei de treisprezece ani.

Abia ajunse la parter când Katie năvăli din dormitorul mare, ţipând ca un purceluş. Macon, purtând pantaloni de pijama de mătase bleumarin, era în umbra ei.

— Un bărbat! ţipă Katie, lovindu-se cu trupul ei mic de cel al mamei ei. În patul tău, adăugă printre suspine profunde. Evident, era isterică şi nu putea să se oprească suficientă vreme ca să-i poată explica Kelly situaţia.

Macon îşi băgă mâinile în păr simţindu-se confuz şi dezorientat după ce fusese trezit dintr-un somn profund de ţipetele fetei.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, vorbi el. Adormisem şi deodată am auzit ţipetele. Am deschis ochii şi era aplecată peste mine, urlând şi zbierând ca din gură

de şarpe.

— Katie, linişteşte-te, zise Kelly cu voce hotărâtă, încercând să se facă auzită prin toată învălmăşeala. O scutură puţin pe fetiţă să-i atragă atenţia, apoi îngenunche ca să fie la acelaşi nivel cu faţa fetiţei. Scumpa mea, este domnul Bridges. Este proprietarul acestei case. Katie se opri din plâns cât să ia la cunoştinţă informaţia.

Se uita la mama ei, apoi la Macon şi înapoi.

— Îl cunoşti? în acest moment Kelly îi observă pe Samantha şi Joey stând lângă scară.

— Da, îl cunosc. S-a produs o mică încurcătură cu casa şi a avut nevoie de un loc de stat în noaptea asta. E-n regulă, repetă ea. Katie răsuflă uşurată.

— M-am trezit şi era întuneric, şi am venit să te caut. Dar când m-am urcat în pat, am simţit… blana asta… şi am crezut că este un urs sau ceva de felul ăsta şi…

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse Macon, apropiindu-se puţin. N-am vrut.

Kelly se simţi cu adevărat emoţionată de îngrijorarea din vocea lui. Se uită la el şi, în sfârşit, avu o viziune clară a pieptului lui larg. Într-adevăr, era foarte păros, se gândi ea, şi fără îndoială unul dintre cele mai bine făcute piepturi pe care l-a văzut vreodată.

— Scumpo, nu trebuie să-ţi fie frică, zise fetiţei ei, întorcându-şi privirea de la el.

Domnul Bridges nu-ţi va face niciun rău. Îi explică în continuare situaţia, adăugând că lucrează pentru Macon. În sfârşit, Kattie se mai linişti. Se sprijini de mama ei şi căscă. Te simţi mai bine? o întrebă Kelly şi o mângâie pe fetiţă când ea dădu din cap. Deodată Kelly îşi dădu seama, spre părerea ei de rău, că era din nou numai în tricou. Samantha, care până acum stătuse liniştită, păşi în faţă.

— Mamă, o duc înapoi pe Katie în pat, se oferi ea. Întinse mâna spre sora ei mai mică şi, după ce au spus tuturor noapte bună, cei trei copii au urcat împreună scările.

— Încep să cred că nu ne vom bucura de prea mult somn în noaptea asta, vorbi Macon şi zâmbi de parcă considera toată situaţia amuzantă.

— Nici dumneata, nici eu, spuse Kelly privind în podea. Îi venea greu să nu se uite la pieptul şi umerii lui largi. Am uitat să menţionez anterior că uneori fetiţa mea se urcă în patul meu noaptea. Se opri. Poate nu-ţi vine să crezi, dar de obicei noaptea la mine acasă este destulă liniște.

Macon chicoti.

— Ce-ai zice să bem un păhărel şi să încercăm să

uităm ceea ce s-a întâmplat, propuse el. Am o sticlă de coniac sub chiuveta de la bucătărie. Până acum nimeni nu a descoperit-o. Zâmbetul lui era molipsitor şi Kelly nu şi-a putut nici ea stăpâni zâmbetul.

— Cred că este o idee bună. Aşteaptă numai să-mi pun halatul şi să mă duc să văd dacă fetiţa s-a liniştit. Când se reîntoarse, Kelly îl găsi pe Macon în camera de zi, ţinând în mână două pahare mici cu coniac. Din fericire, şi-a pus şi bluza de la pijama.

— Cum ai găsit-o pe Katie?

— Bine. A şi adormit. Macon dădu din cap şi-i puse în mână paharul.

— Nu am aici pahare speciale de coniac, aşa că vom fi nevoiţi să bem din cele de suc.

— Nu face nimic. Kelly nu băuse în viaţa ei coniac, aşa că nu-i păsa din ce fel de pahar va bea. Şi-l apropie de buze şi luă cu precauţie o înghiţitură. Simţi cum îi arde esofagul şi se răspândeşte în stomac cu o căldură primitoare.

— Oare de ce nu stăm jos? întrebă Macon. Kelly se aşeză pe canapeaua de bambus şi-şi trase picioarele sub ea, iar el luă scaunul din apropiere. Mobilierul camerei era compus din mobile de bambus, cu perne groase, comode, decorate cu culori blânde de albastru şi mov. Trei pereţi erau împodobiţi cu

acuarele reprezentând imagini marine, iar al patrulea era rezervat pentru o colecţie de scoici frumos aranjate, aşezate în cutiuţe cu capace de sticlă.

Cu toate că încăperea dădea impresia de elegant şi modern, inspira un sentiment odihnitor. Atunci de ce era atât de nervoasă? Din cauza lui, se decise Kelly. Este adevărat, ultimele câteva ore au fost epuizante, dar Macon Bridges în sine o intimida puţin. Ei bine, chiar ceva mai mult. Era oare aceeaşi persoană la care şeful ei se referea numindu-l „*tânărul-minune*”? Omul care a reuşit să-şi creeze un imperiu dintr-o societate de construcţii care se ocupa de reparaţii? Societatea lui Macon era una dintre cele mai importante din oraşul Columbia şi avea peste trei sute de angajaţi. Ideea în sine o ameţea. Stătea aici, îmbrăcată cu halatul ei sărăcăcios, faţă-n faţă cu J.R.Ewing al construcţiilor.

Macon îşi aplecă într-o parte capul şi-i zâmbi.

— Toţi aceşti copii sunt cu adevărat ai dumitale?

Ea dădu din cap. Probabil că acum va fi copleşit de nişte gânduri aşa cum li se întâmplă celor mai mulţi bărbaţi.

— Mai am şi un câine, două pisici şi un hamster. El îşi ridică sprâncenele.

— Mă surprinde că ai putut pleca.

— Vecina mea are grijă. Îi plac tot atât de mult animalele, ca şi mie. Amândouă am crescut la un loc cu o mulţime de animale. În timp ce povestea, Kelly îşi dădea seama că pentru un om ca Macon Bridges ea părea probabil anostă şi neinteresantă. Nu-i oferea tocmai o conversaţie care să-l anime. Dar ce-ar putea avea în comun? Trăiau în lumi complet diferite. El discuta probabil despre Bursa de valori şi despre afaceri de construcţii, subiecte despre care ea ştia prea puţin.

Convenţiile ei gravitau în jurul unor probleme ca dinţii copiilor, dieta şi celulita.

Macon se surprinse plimbându-şi privirea pe picioarele ei. Avea cele mai drăguţe degete din câte văzuse, cu unghiile vopsite în roz-pal. Era sigur că fiecare picioruş i-ar fi încăput în câte o palmă.

— Deci, lucrezi la contabilitate, vorbi el, străduindu-se să nu se mai uite admirativ la degetele ei. Nu arăţi ca o contabilă. Kelly vru să-i răspundă că nici el nu arăta a vrăjitorul din industria construcţiilor. Macon Bridges nu acţiona pe scara mică.

Kelly făcuse această descoperire curând după ce începuse să lucreze pentru el şi văzuse fotografii ale lucrărilor lui. El construia zgârie-nori şi hoteluri de cinci stele în locuri exotice, nemaivorbind de spitale

şi complexe comerciale de lux. Îşi formase un sentiment de respect faţă de acest om cu mult timp înainte de a-l cunoaşte. Cum poate fi un bărbat atât de frumos, atât de deştept? se întrebă ea. Şi când te gândeşti că n-a fost niciodată căsătorit. Cel puţin aşa a auzit.

Nu putea fi vorba de faptul că femeile nu-l voiau. Nu era expertă în bărbaţi, dar Macon Bridges îi făcea impresia că este cu mult deasupra turmei obişnuite. Avea ceva, un sens ascuns al puterii şi încrederii în sine, şi, da, masculinitatea. Efectul pe care-l producea asupra ei era aproape teribil. Trebuia să iasă mai mult în lume, îşi spuse. Toate serile acelea de sâmbătă pe care şi le-a petrecut acasă cu copiii şi-au arătat roadele. A uitat cum să se comporte în faţa unui bărbat.

— Şi cum a fost călătoria? îl întrebă, gândindu-se să încerce să pară inteligentă în faţa bărbatului de care depindea cariera ei. Nu va avea încredere în ea ca angajată, dacă toată noaptea nu va face decât să se holbeze la el.

Macon dădu din umeri.

— Obositoare. Nu-mi place să călătoresc. Când plec, rămân în urmă cu treburile de la birou. Şi acum am fost obligat să-mi iau câteva zile libere. Aş fi putut face o mulţime de lucruri în acest sfârşit de

săptămână, cu toţi oamenii plecaţi.

— Obligat? repetă ea surprinsă. Cineva te-a obligat să vii în această casă minunată de pe malul oceanului? El dădu din cap.

— Dispoziţiile medicului. Se presupune că ar trebui să mă odihnesc, ca să-mi scadă tensiunea. Nu e foarte ridicată, dar medicul spune că dacă nu am grijă ar putea să crească. Macon se încruntă. Se îngrijorează prea mult. Întotdeauna am fost foarte sănătos. Dar anul trecut m-a obligat să mă las de fumat şi mi-a ordonat să fac mai multă mişcare.

— Şi te-ai conformat?

— Am renunţat la fumat, dar adevărul este că nu am timp să-mi fac un program stabil de exerciţii fizice. Nu am timp să fac lucrurile care-mi plac, cu atât mai puţin pe cele care îmi displac.

— Ce-ţi place să faci? Vreau să spun, în timpul dumitale liber? Deşi Kelly nu era în general o femeie timidă, nu era nici prea zgomotoasă. Cu toate acestea, din anumite motive se simţea obligată să afle cât mai multe despre acest bărbat.

— Îmi place să fac fotografii, răspunse el. Am fost un fotograf destul de bun, de fapt am câştigat şi câteva premii. Deseori iau cu mine aparatul, mi l-am luat cu mine şi acum, dar rareori îmi găsesc timp să-l şi folosesc.

— Trebuie să-ţi faci timp, spuse ea. Crede-mă, vorbesc din experienţă. Cu toate că de obicei pe Macon îl iritau oamenii care-i dădeau sfaturi fără să li se ceară, se trezi că se aplecă spre Kelly, nerăbdător să continue conversaţia. Recunoştea chiar că toate cele spuse de ea sunt raţionale.

— Mă simt vinovat când fac lucruri numai de plăcere, mărturisi el. Simt de parcă aş pierde timpul, că l-aş irosi. Ea dădu din cap.

— Înţeleg ce vrei să spui. Cu trei copii îmi este aproape imposibil să am timp şi pentru mine. Dar îmi impun să am. Chiar dacă este vorba numai de cincisprezece minute, cu revista mea favorită în cadă. Dar nu te îngrijora. Odată intrat mâine în apele oceanului, vei uita tot ce este legat de serviciu.

Macon chicoti. Nu părea posibil. Programul lui din săptămâna trecută a fost copleşitor şi s-a trezit că pentru a se odihni trebuia să bea două-trei pahare de coniac. Dar acum, mulţumită acestei doamne drăguţe, începea să se relaxeze. Era uşor să stai de vorbă cu ea.

— Deci, eşti divorţată? Ea dădu din cap.

— Soţul meu s-a căsătorit cu o femeie despre care credea că-i va fi un sprijin în carieră. Cred că de-aici poţi trage nişte concluzii în ceea ce mă priveşte. Ea surâse şi luă o înghiţitură de coniac.

— Şi l-a sprijinit?

— Trebuia. Şi-au cumpărat anul trecut o casă, într-unul dintre acele cartiere luxoase în care trebuie să treci printr-o poartă de securitate ca să intri. Cred că este obligatoriu să ai un *BMW*.Îţi dai seama cât de jenaţi sunt când mă duc acolo cu *Buick-ul* meu vechi şi cu trei copii în spate.

Kelly îşi privi paharul, uluită de lucrurile pe care le mărturisea acestui bărbat.

Poate din cauza nervilor. Vorbea fără să se oprească ori de câte ori era anxioasă.

De asemenea, îi venea greu să-l privească în ochi, nu numai să se uite fix la el. Era probabil obişnuit ca femeile să se holbeze la el, îşi spuse ea. Mai mult decât înfăţişarea lui fizică fermecătoare o deranja faptul că era proprietarul societăţii la care lucra ea şi era plin de bani. Probabil că niciodată nu a făcut cumpărături pe datorie, se gândea ea posomorâtă. Hotărâtă să-l părăsească cât timp mai era trează, înainte de a face vreo prostie, şi de a-şi pierde cu adevărat serviciul, Kelly se sculă şi-şi duse băutura sa neterminată în bucătărie. Simţea privirea lui Macon când vărsă coniacul în chiuvetă. Când se întoarse să plece, îl găsi stând în uşă. Din cauza înălţimii sale bucătăria parcă începea să se micşoreze.

— N-a fost prea frumos din partea dumitale, spuse el, arătând spre paharul ei gol pus pe servantă. Coniacul ăsta costă douăzeci şi cinci de dolari porţia.

Kelly privi fix la pahar. Dumnezeule, cu aceşti bani îşi umplea rezervorul de benzină. Apoi îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea lui albastră. Zâmbetul lui plăcut îi îmblânzea trăsăturile, conferindu-i o înfăţişare de adolescent. Dar nu era vorba de un adolescent. Bluza de pijama de mătase scotea în evidenţă un tors puternic.

Un păr negru cu fir gros se întrezărea prin butonierele care nu erau încheiate.

Simţi un vag miros de lemn de santal şi mirodenii.

— Cel care-şi permite să cheltuiască douăzeci şi cinci de dolari pe un pahar de băutură, îşi permite cu certitudine s-o şi risipească, spuse ea. De unde acest răspuns îndrăzneţ? se întrebă Kelly. Toate măruntaiele ei vibrau ca vechea ei maşină de spălat cu palete. El îşi încrucişa mâinile pe piept şi se sprijini de cadrul uşii.

— Kelly Garrett, îmi place de dumneata. Doamne sfinte, şi ei îi plăcea de el. Îi plăceau aceşti ochi ca nişte pietre preţioase şi faţa lui chipeşă, îi plăcea glasul său profund şi felul în care o asculta, de parcă era cu adevărat interesat de ceea ce avea să-i spună. Şi îi plăceau liniile ferme ale corpului lui. De fapt,

aproape totul îi plăcea la el.

— Mai bine mă duc să mă culc, zise ea, amintindu-şi din nou la cine se holbează.

Cea mică obişnuieşte să se scoale odată cu găinile. Macon avu o clipă de dezamăgire, i-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu ea. Dar Kelly arăta obosită.

— Mulţumesc că ai stat cu mine.

Kelly nu adormi imediat. De fiecare dată când închidea ochii, vedea chipul lui Macon. Se trezi gândindu-se cum arăta el sub duş, cu apa curgând pe acest trup senzaţional şi-şi îngropa capul în pernă, în încercarea de a bloca această imagine.

Evident începea să devină un fel de maniacă sexuală, dar bărbatul îi plăcea cu adevărat. De altfel şi el i-a mărturisit că o plăcea. Nu-ţi face iluzii, se avertiză pe ea. Omul aparţine altei categorii sociale.

Macon era prea treaz, ca să se ducă să se culce. Îşi atârnă hainele în enormul dulap în perete şi-şi aşeză adidaşii pe raftul de jos. Era foarte meticulos cu hainele lui, un obicei care i-a rămas din trecut când nu poseda decât o singură haină. Astăzi cheltuia pe un costum mai mult decât majoritatea oamenilor pentru o maşină veche. Făcea parte din imaginea pe care şi-a creat-o de multă vreme: „Trebuie să arăţi plin de succes, dacă vrei să ai succes”. Bineînţeles, şi pe vremea când nu avea bani voia să se prezinte

bine. Chiar şi la liceu, când era la modă să porţi blugi uzaţi şi rupţi, el şi-a ales pantaloni curaţi şi o cămaşă scrobită.

Primul lui serviciu l-a avut la doisprezece ani şi toţi banii pe care i-a putut economisi i-a cheltuit pentru haine. Numai acum, când îşi putea permite ce este mai bun se simţea confortabil în vechii lui blugi. De fapt îi prefera.

Era gata-gata să închidă dulapul când a observat hainele lui Kelly, atârnate de partea opusă a dulapului. A ridicat de jos o sanda cu aparenţă delicată şi s-a minunat de dimensiunea ei minusculă.

Kelly nu putea cântări mai mult de cincizeci de kilograme. Când era udă până la piele, se gândi zâmbind, dar doamna era plină de energie şi temperament. Radia căldură şi, în plus, sentimentul că are grijă de semenii ei. A simţit cum se instalează acest sentiment între ea şi copiii ei când stăteau în hol, în pijamalele lor. Îi evoca imagini tandre, o mână care atinge un obraz febril, învelind un copil, într-o noapte rece, cu o plapumă de modă veche. Aceleaşi mâini mângâind un iubit… Abdomenul lui se încorda la această imagine. Simpla idee a acestor mâini pe trupul unui bărbat, trupul lui, au aprins un foc în partea de jos a abdomenului lui. Imaginile erau confuze şi îl speriau aproape, datorită intensităţii lor.

Era în parte ca o madonă, dar totuşi foarte feminină. Şi cu toate acestea, poseda calităţi pe care le găsea încântătoare. Era deschisă şi onestă, şi asta-i plăcea. Şi cu toate că părea independentă, el era sigur că niciodată nu ar da unui bărbat impresia că nu are nevoie de el. Era genul de femeie care inspira bărbaţilor dorinţa de a culege flori de câmp şi a-i oferi jachetele lor într-o noapte rece. Şi totuşi ştia că ea putea fi suficient de puternică pentru amândoi, dacă era nevoie. Macon se întrebă de unde ştia toate aceste lucruri, când abia a întâlnit-o. Era ciudat acest sentiment de asemănare. Puse mâna pe servieta diplomat şi se strecură în aşternutul răcoros care mai avea încă impregnat parfumul dulce al lui Kelly. A devenit un obicei să adoarmă pe un munte de documente, deşi anterior a adormit surprinzător de repede. Privi fix la contractele din faţa lui, dar nu putea să se concentreze. Nu putea decât să se gândească la ea. Atunci s-a decis: trebuie să o cunoască mai bine.

Capitolul 2

Când, în dimineaţa următoare, Kelly deschise ochii, încercă să-şi limpezească mintea ameţită şi să se reacomodeze cu locul unde se găsea. Un fascicul de soare pătrunse prin draperia groasă. Privi la patul

gol al fiului ei şi sări în sus, amintindu-şi deodată cât de aproape este oceanul de casă. Apucându-şi halatul, îşi băgă braţele pe mâneci, apoi fugi din cameră şi coborî în viteză scările.

Îşi auzi copiii vorbind în bucătărie şi răsuflă uşurată. Când intră, îi găsi stând la masă cu Macon.

— Bună dimineaţa, spuse ea cu răsuflarea întretăiată, pieptănându-şi părul cu degetele şi strângând mai tare halatul în jurul ei. Îmi pare rău, am adormit. Te-au trezit cumva copiii? Macon îi zâmbi lui Kelly care făcea eforturi să se trezească.

Era sigur că ea nu-şi dădea seama cât de drăguţă arăta sau cât era de dezirabilă.

— Nu, îi răspunse el. Telefonul a început să sune înainte de şapte.

— Pentru ce?

— Afaceri. El se ridică şi traversă camera către filtrul de cafea. Aproape toată noaptea stătuse treaz, citind. Adormise, de fapt doar în zori şi a fost trezit de telefon, la scurt timp după aceea. Destul de ciudat, dar se simţea odihnit.

Se obişnuise demult că n-avea nevoie de opt ore de somn. Se simţea bine şi cu mai puţin.

— Cum îţi place cafeaua? o întrebă în timp ce umplu o ceaşcă pentru ea.

— Poftim? Kelly nu auzise niciun cuvânt. Privirea

ei era fixată pe dosul lui bine format care, se gândea ea, arăta cu totul excepţional în şortul lui oliv. Picioarele lui erau lungi, cu muşchi delicaţi. Purta o cămaşă tricotată, de culoare albastră.

Aducându-şi aminte să nu se mai holbeze, îşi impuse să-i privească faţa. El o observă, privindu-i de fapt buzele. Ea şi le umezi, nervoasă.

— Cafeaua mea? întrebă prosteşte. O, fără zahăr. Luă ceaşca de la el. Mulţumesc.

— Am auzit că eşti cam ursuză până nu-ţi bei cafeaua, spuse el privind-o din nou. Nu se simţea prea în largul lui cu ea şi era un sentiment necunoscut, încrederea lui în sine constituia întotdeauna forţa lui motrice interioară.

Dar această doamnă era total diferită de toate pe care le-a cunoscut vreodată şi nu putea să-şi la privirea de la ea. Kelly gustă cafeaua.

— Văd că copiii mei au şi început să mă bârfească. Privi la grupul din jurul mesei, care mânca prăjitura pe care o adusese de-acasă.

— Să nu crezi tot ce-ţi povestesc. Şi acum, cum este cu telefonul? Credeam că trebuie să fii în concediu. Abia atunci observă servieta deschisă pe masa din bucătărie şi hârtiile răspândite pretutindeni. Îşi făcu gura pungă şi-şi scutură capul. Macon dădu din umeri şi-şi mai turnă o ceaşcă de cafea.

— Sunt obişnuit. O privi cu atenţie. Avea încă obrajii roşii, iar părul îi încadra faţa într-un mod care o avantaja. Îi aminti brusc de o fată tânără, în prag de a deveni femeie, care era nesigură şi nu ştia deloc ce efect are asupra bărbaţilor.

Simţea cum i se strârneşte dorinţa în întreg trupul, fapt ce îl surprinse. Adevărul este că Kelly Garrett nu era genul lui.

— Am sunat azi de dimineaţă un agent imobiliar care se ocupa cu închirieri de camere pe insulă, spuse el după un moment. Nu mai este niciun loc liber în acest sfârşit de săptămână.

— Atunci va trebui să te locuieşti cu noi, zise Kelly şi încercă să pară calmă în legătură cu tot aranjamentul. Dar ideea că Macon Bridges va locui cu ei sub acelaşi acoperiş şi va împărţi cu ei mesele lor nesofisticate a fost suficientă să se simtă copleşită.

— Cu siguranţă că ne vei putea suporta două zile, adăugă ea, impunându-şi vocii ei o veselie pe care n-o resimţea.

— Dacă n-am să vă deranjez.

— Atunci lucrurile sunt ca şi aranjate. Macon era mulţumit că problema s-a rezolvat. Spera ca ea să-l invite să rămână, dar nu voia să te amestece în timpul ei liber pe care-l petrecea cu familia. Din fericire, se părea că pe ea n-o deranja.

— Putem merge la plajă acum? întrebă Kelly.

— Nu ţi-ai terminat tarta, îi răspunse Kelly.

— Nu mi-e foame. Fetiţa se sculă de pe scaun şi se îndreptă spre găleata cu gunoi să-şi golească farfuria. Macon o opri.

— Lasă-mă să-ţi împachetez pentru mai târziu, îi propuse el. N-ai niciun motiv să risipeşti. Poate când te întorci de la plajă vei vrea să guşti ceva.

Kelly urmări într-o tăcere gânditoare cum împacheta tarta mâncată pe jumătate, într-o folie de aluminiu, apoi cum controlează farfuriile celorlalţi copii.

Kelly îşi studie imaginea în oglindă. Cu toate că costumul ei de baie, dintr-o piesă, era modest din anumite puncte de vedere, lăsa liber o bună bucată din corp.

Partea de sus era fără bretele şi stătea strânsă pe sânii ei, iar în partea de jos tăietura venea până sus pe coapse. Nu era făcută să devină model, îşi zise ea după un minut, dar era acceptabilă. Era mulţumită că obişnuia la sfârşit de săptămână să meargă cu copiii pe bicicletă, în încercarea de a-şi întări muşchii. După ce-şi puse jacheta cărămizie, subţire, se alătură copiilor care o aşteptau în camera de zi.

— Sunt gata, anunţă ea. Puştii au început să strige, precipitându-se spre ieşire. Când îi urmă, Kelly îl

văzu pe Macon stând la masa din sufragerie, cu servieta în faţa lui.

— Acest obiect este legat cumva cu lanţuri de încheietura dumitale? îl întrebă.

El se uită la ea cu o expresie nedumerită.

— Ai spus ceva?

— Mă întrebam dacă nu vrei să vii cu noi la plajă.

— A, da, dar credeam că poate mai rezolv ceva din restanţe.

Ea îşi puse mâinile în şolduri şi-i aruncă o privire plină de exasperare.

— De câte ori trebuie să-ţi amintesc că eşti în concediu? El îi zâmbi sfios.

— Mi-e teamă că nu prea ştiu ce înseamnă concediu. Kelly se îndoia.

— Poate nu te superi dacă, atunci când te decizi să vii, am să te rog să ne aduci cutia frigorifică cu băuturile răcoritoare? zise, indicând mica cutie frigorifică *Styrofom*. El se sprijini de spătarul scaunului, privind-o amuzat.

— Aceasta este modalitatea de a te asigura că voi veni?

— Prinzi repede, şefule. Îi zâmbi şi ieşi după copii. Peste o oră Macon traversă nisipul fierbinte, purtând nişte blugi decoloraţi, tăiaţi de la genunchi. Când o zări pe Kelly în costumul ei de baie se opri brusc,

având impresia că-i plesneşte capul. Poate că era mică, dar bunul Dumnezeu când a întrupat-o, n-a uitat nicio rotunjime.

— Îmi place acest costum de baie, remarcă el când li se alătură. Kelly roşi până la rădăcina părului. Degetele ei căutară automat partea de sus a costumului şi o trase mai sus peste sâni.

— O, mulţumesc, mormăi ea, refuzând să se uite la el. Privirea-i rămase fixă pe copiii care făceau baie. Văd că, până la urmă, te-ai decis să ne cauţi. El surâse.

— Aveam de ales? Ea îi întoarse zâmbetul, încercând să-şi urmărească copiii când, de fapt, ceea ce ar fi dorit să facă era să privească cu adoraţie acel piept despre care fata ei spusese că este „*păros*”. Într-un fel sau altul, te-aş fi scos din casă, recunoscu ea. Simt că datorez acest lucru companiei.

Macon îşi aşeză şezlongul lângă al ei şi se întinse, încă uluit de felul cum arăta ea, cât şi de reacţia puternică a trupului lui la prezenţa ei.

— Fostul dumitale soţ este un idiot, spuse el, apoi îşi dădu seama că gândeşte cu voce tare. Surprinsă, Kelly îşi întoarse repede capul. Privirea lui era fierbinte şi intensă. Obrajii ei se făcură din nou purpurii. Deodată, îşi dori să fie un melc care să se poată ascunde în cochilia lui. Macon îi observă

roşeaţa.

— N-am vrut să te fixez. Te simţi jenată?

— Da. Foarte mult.

— Îmi pare rău. Niciodată nu m-am aşteptat ca o mamă cu trei copii să arate aşa cum arăţi dumneata. Kelly Garrett, eşti plină de surprize. Dar probabil că eşti obişnuită ca bărbaţii să se uite la dumneata. Ea reuşi să i se uite în ochi.

— Nu prea. Cu serviciul şi cu copiii, nu ies atât de mult cât ar trebui. Aşa că, dacă nu par isteaţă şi… sofisticată precum celelalte femei pe care le-ai întâlnit, trebuie să mă ierţi. Se albi când ultimele cuvinte îi ieşiră din gură. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a apucat-o să spună astfel de lucruri? Şi dintre toţi bărbaţii, tocmai şefului ei! Dar de fiecare dată când se compara cu genul de femei cu care, desigur, el era obişnuit, se simţea plictisitoare şi bătrânicioasă. Dar Macon, în loc să se simtă ofensat de observaţia ei, părea amuzat.

— Doamnă, te subapreciezi. Peste o clipă continuă. Ţi-am mai spus o dată, şi-ţi repet: Kelly Garrett, îmi place de dumneata. Eşti o camaradă plăcută. Relaxată.

Simt că mă pot odihni. Ea îi cântări cuvintele. Era o descriere exactă a unui pat pliant foarte comod, se gândi ea dezamăgită. Nu dorea ca Macon să se simtă

cu ea „*relaxat*”. Voia să-l excite, să-l impresioneze puţin, atât cât o impresiona şi el pe ea. Dar probabil că nu va fi posibil. În ceea ce o privea, nu-şi făcea iluzii. Arăta toţi cei treizeci şi trei de ani pe care-i împlinise şi avea o fată de treisprezece care să ateste vârsta ei matură. Linii subţiri de la sarcinile ei îi marcau abdomenul, iar în ultimii câţiva ani i-au apărut riduri şi la colţurile ochilor. Ce poate vedea la ea un bărbat ca Macon Bridges?

— Iei diseară masa cu mine? o întrebă el cu voce blândă. Cu această cerere i-a provocat un şoc imens. Pur şi simplu se uita la el cu gura căscată.

— Mă inviţi împreună cu copiii sau numai pe mine? întrebă ea.

— Numai pe dumneata.Ai spus că te distrezi cam rar. Ţi-ar prinde bine.

— Nu are cine să aibă grijă de copii.

— Sunt sigur că Samantha nu s-ar supăra să stea câteva ore, dacă o rugăm.

— Macon, nu ştiu. Despre ce naiba o să vorbească? îl va plictisi de moarte cu conversaţia ei mondenă. Nu aveau absolut nimic în comun.

— De ce eu? întrebă până la urmă.

— De ce nu?

— Fiindcă eşti patronul meu, de-aia. Şi fiindcă suntem atât de… diferiţi.

Consideră că nu era cazul să enumere deosebirile. Se vedeau cu ochiul liber.

— Viaţa noastră profesională nu are nimic de-a face cu invitaţia, spuse el firesc. În plus, îmi place să fiu cu dumneata. Aici era problema. Şi ei îi plăcea să fie cu el. Şi era foarte flatată că el a invitat-o. Trebuia doar să încerce să uite cine este, cel puţin pentru o seară.

— Bineînţeles că voi veni, răspunse. Mulţumesc că m-ai invitat.

Va încerca din toate puterile să ducă o conversaţie spirituală, îşi spuse ea, chiar dacă va trebui să-şi facă fiţuici dinainte. El zâmbi, evident satisfăcut.

— Îţi propun ceva, vorbi el uitându-se la ceasul de la mână. Mă duc să dau câteva telefoane…

— Dar abia ai venit, obiectă ea. Cum vrei să te bucuri de concediu dacă nu faci altceva decât să dai telefoane? Nu aşteptă ca el să-i răspundă, ci întinse mâna.

Dă-mi ceasul dumitale.

— Poftim?

— Ceasul de la mână. Dă-mi-l.

— Dacă nu te superi, îmi place foarte mult.

— Când plecăm, îl vei primi înapoi. Dar cât timp eşti aici, nu vreau să te văd uitându-te la el din cinci în cinci minute. Oare *„nu vreau să te văd”* a fost o

expresie prea dură? se întrebă ea. Aş vrea să încerci să uiţi puţin de afaceri.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Sigur că da. În plus, devin nervoasă de fiecare dată când te uiţi la ceas. Mă gândesc că ar trebui să fiu undeva… la cabinetul ginecologului meu sau în altă parte. Macon, râse, dar îi înmână ceasul.

— Este o lovitură inteligentă.

— Voi avea grijă să urmezi recomandările medicului, cuvânt cu cuvânt! Răspunse Kelly fermă. Chiar dacă va trebui să arunc acest ceas în ocean şi să scot telefonul din priză. El continuă să zâmbească.

— De ce am impresia că nu mai sunt stăpânul vieţii mele?

— Fac asta pentru binele dumitale. Într-o zi îmi vei mulţumi.

Din nou Kelly îşi studia imaginea în oglindă. Îşi schimbase costumaţia de trei ori. Pantalonii albi şi bluza cu dungi bleumarin şi albe erau una dintre cele mai drăguţe combinaţii pe care le purta, dar tot nu era sigură. Se uită la fiica ei.

— Ce părere ai?

— Mamă, nu mai fi atât de îngrijorată, vorbi Samantha, privind reflecţia mamei ei în oglindă. Arăţi foarte bine. În plus, nu este vorba de o întâlnire adevărată. Probabil că Macon vrea să-şi exprime

mulţumirea, fiindcă l-ai lăsat să stea aici.

Umerii lui Kelly se încovoiară.

— Mulţumesc, Samantha. Aveam nevoie de această precizare, spuse ea sec.

— N-am vrut să spun asta. Voiam doar să spun…

— Nu face nimic. Kelly îşi ridică ambele mâini. Dacă mai spui ceva, nu voi mai avea curajul să ies din cameră.

— Vrei un sfat ca de la o femeie la alta? întrebă Samantha, aruncându-i mamei ei o privire misterioasă. Nu-ţi pune sutienul. Kelly rămase cu gura căscată.

— Samantha Garrett, voi pretinde că n-am auzit ce-ai spus. Fata chicoti.

— Hai, mamă, fă cum îţi spun. Doar vrei să-i atragi atenţia, nu?

— Nu, dacă ar trebui să mă dezbrac şi să mă dau peste cap. În plus, lucrez pentru acest bărbat. Bineînţeles că nu vreau să fac o impresie proastă. Îşi luă poşeta şi-şi scoase rujul. Acum, promite-mi că nu vei pleca de-acasă cât timp sunt la masă, spuse ea după ce-şi aplică pe buze o nuanţă de coral. Nu vreau ca fratele şi sora ta să se apropie de apă.

— Îţi promit. Du-te şi simte-te bine. Kelly îi aruncă fiicei ei o privire plină de suspiciune.

— De ce eşti atât de dornică să stai şi să ai grijă de

copii? înainte nu erai aşa.

— Fiindcă, mamă dragă, niciodată nu mi-ai plătit. Macon îmi dă cinci dolari pe oră.

Şi crede-mă, am nevoie de bani. Încearcă să trăieşti din banii mei de buzunar.

Deschise uşa dormitorului şi-i făcu semn mamei ei să iasă mai întâi. Nu-l lăsa pe Macon să te aştepte. Kelly îl găsi sunt pe canapea, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni de culoare închisă şi cu un pulover alb, care-i scotea în evidenţă bronzul şi-l făcea să pară deosebit de sexy. Ea dăduse copiilor să mănânce mai devreme şi le promisese că îl va duce la plimbare pe malul mării când se va întoarce, ca să poată vedea artificiile.

— Sunt gata, spuse ea, mulţumită de privirea apreciativă a lui Macon.

Îi sărută pe Katie şi Joey, înainte de a ieşi pe uşă îi aruncă Samanthei una din privirile ei care spuneau că contează pe ea. Macon o conduse spre *Mercedes-ul* lui.

— Arăţi senzaţional, spuse el după ce se aşeză lângă ea, la volan, şi miroşi mai bine decât o plăcintă cu mere. Nici el nu arăta mai rău şi mirosea plăcut, se gândea Kelly.

— Continuă să vorbeşti în felul acesta şi nu mai trebuie să mă inviţi la cină.

Au avut o conversaţie uşoară, în timp ce Macon a condus pe drumul scurt care ducea pe cealaltă insulă. Câteva minute mai târziu se opri în parcajul unei clădiri cu înfăţişare destul de dubioasă, numită *Coliba fructelor de mare.*

— Nu arată prea bine, dar mâncarea este excepţională, remarcă el.

Uşa restaurantului scârţâi îngrozitor când o deschise. Kelly păşi înăuntru şi privi în jur. Numeroase mese erau aşezate în rânduri pe podeaua de scânduri.

Aproximativ jumătate erau ocupate, cele mai multe de familii, şi aerul era încărcat de aroma atrăgătoare a fructelor de mare gătite.

— Miroase minunat, constată ea, în timp ce Macon o conducea la ghişeul unde se făceau comenzile. Privi la menu-ul afişat pe un panou.

— Ce-mi recomanzi?

— Totul este foarte bun. De obicei iau crevete prăjit şi umplut. Ea dădu din cap.

— Mi se pare bun.

— Foarte bine, hai să ne aşezăm la o masă şi voi face comanda. Locul se umple foarte repede. Ea găsi o masă de două persoane în cealaltă parte a restaurantului, de unde aveai priveliştea spre mlaştini. Părea că se întinde pe kilometri întregi.Pe

partea cealaltă a autostrăzii, mai multe bărci de pescuit creveţi reveneau către golf, întorcându-se cu captura zilei. Pescăruşii zburau în jurul bărcilor, în speranţa obţinerii cinei. Macon se întoarse la masă cu o tavă ce deborda de mâncare şi o puse jos. Îi dădu lui Kelly un pahar cu ceai rece şi-şi luă unul şi pentru el. După ce luă de pe tavă şi restul de mâncare, se aşeză.

— Pare nemaipomenit, observă ea, în timp ce el puse farfuria în faţa ei. Dându-şi seama cât îi era de foame după o zi petrecută la plajă, muşcă dintr-o porţie fierbinte. În viaţa ei nu a mâncat un fel atât de bun.

Cu toate că şi lui Macon i-a făcut plăcere cina, privirea-i rămăsese în permanenţă asupra lui Kelly. Faţa şi umerii ei păreau rozalii de la soare, dându-i o înfăţişare sănătoasă. Părul ei lung şi blond părea strălucitor. Era adunat la spate şi prins cu piepteni ce semănau cu nişte scoici.

— Te uiţi tot timpul la mine, zise ea. M-am mânjit cumva cu ketchup?

Se întinse după şerveţel. Macon chicoti şi-şi scutură capul.

— Nu, doar îţi admir bronzul proaspăt.

— Mi se cojește cumva nasul? întotdeauna se cojește și atunci îmi ies milioane de pistrui.

— Îmi plac pistruii.

— Atunci, ai nimerit-o bine. Acum, te rog să nu te mai uiţi la mine sau mă voi băga sub masă şi nu voi mai ieşi de-acolo.

— Kelly, trebuie să te obişnuieşti cu bărbaţii care te fixează, vorbi el, vocea căpătând un ton serios. Eşti o femeie frumoasă.

— Iar dumneata, Macon Bridges eşti un bărbat cu limba dulce.

El îşi înălţă o sprânceană.

— Nu spun niciodată un lucru, dacă nu-l gândesc serios. Kelly n-a ştiut ce să-i răspundă şi a fost fericită când el se concentra asupra cinei.Ar fi fost imposibil să înghită ceva, dacă el ar fi continuat să o privească. Deja şi-a muşcat de două ori limba din această cauză. După cină, Macon conduse maşina până la golful din apropiere. Ţinându-se de mână, s-au plimbat pe malul mării, stând de vorbă cu persoanele cu care se întâlneau. Kelly se uită cum vântul învolbura părul de culoare închisă al lui Macon în timp ce stătea de vorbă cu un pescar despre momeala pe care o foloseşte. Nu putea afirma că întreaga seară ea a purtat cea mai inteligentă conversaţie, dar cel puţin a evitat să vorbească despre banalităţi şi Macon părea că se simte bine. Ea oricum se simţea bine şi acest lucru o îngrijora.

— Hai să ne dăm întâlnire mâine de dimineaţă, spuse Macon când au ajuns acasă.

Vreau să vezi împreună cu mine răsăritul de soare. Ea făcu ochii mari. Tot timpul până acasă s-a gândit dacă o va săruta la despărţire şi cum se va simţi dacă el va proceda aşa, şi în loc de asta el o invita să se scoale devreme şi să privească răsăritul de soare.

— La ce oră se întâmplă acest fenomen? întrebă ea suspicioasă. El surâse.

— Foarte devreme.

— Vrei să mă scol la o oră imposibilă, ca să privesc cum răsare soarele? Nu poţi să faci o poză şi să-mi arăţi la ora zece? El o prinse de mână.

— Nu, trebuie să fii acolo să-l apreciezi. Soarele pare ca o minge mare, portocalie.

Este cel mai minunat lucru din lume. Se opri şi-i studie faţa. În sfârşit, de aproape. Ei, ce zici? Când este momentul, îţi voi bate la uşă. Voi pregăti chiar şi cafeaua. Şi după aceea, dacă vrei, te poţi culca.

În timp ce intrau în casă, Kelly pretinse că-i vine foarte greu să se scoale atât de devreme în ziua ei liberă, dar ştia că va sări din pat la orice oră numai să fie împreună cu acest bărbat.

— Bine, spuse ea în final. Nu uita. Beau cafeaua simplu, fără zahăr.

La intrarea din faţă el se opri.

— Kelly, îţi mulţumesc pentru cină. M-am simţit excepţional.

— Şi eu, răspunse ea cu convingere. Pentru o scurtă perioadă uitase că el era şeful ei şi a fost în stare să se simtă bine. Cu excepţia momentelor când îl prindea că se uita la ea. În acele momente era pur şi simplu topită. Chiar dacă s-a întrebat dacă se va întâmpla, nu a fost pregătită pentru momentul în care buzele lui i-au atins uşor pe ale ei, ca o briză care-i mângâia pielea. Avea un gust minunat, dar sărutul s-a terminat înainte ca ea să-şi fi dat seama, lăsând în urmă mirosul after-shave-ului lui. Când el deschise uşa, Samantha îl aştepta cu o listă de apeluri telefonice, care toate păreau importante, după cele spuse de el. Kelly nici n-a încercat să-l invite cu ea la o plimbare pe plaja cu copiii ei. Când au revenit, el tot mai era la telefon, burduşindu-şi servieta cu hârtii şi nu terminase nici când, ceva mai târziu, ea s-a dus să se culce.

A doua zi de dimineaţă Kelly a încercat să ignore bătaia consecventă de la uşa dormitorului el şi-şi trase pătura peste cap. Macon a insistat ca ea să ia dormitorul cel mare, iar el s-a mutat în patul liber din camera lui Joey.

— Prinţeso, scoală-te, vorbi el de partea cealaltă a uşii. Începe spectacolul.

Ea îşi scoase capul de sub pătură şi văzu că mai este încă întuneric.

— Pleacă, mormăi. Nu mai vreau să mă scol. Macon chicoti.

— Pune-ţi ceva pe tine. Am să intru în cameră. Când uşa se deschise, Kelly se ridică în pat şi-şi trase cearceaful peste sâni.

— Dar nu sunt aranjată! strigă ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el făcându-şi drum prin camera întunecoasă. Ţi-am adus cafeaua. Hai, grăbeşte-te. Soarele va răsări peste unsprezece minute. Kelly căscă şi acceptă ceaşca cu cafea.

— De unde ştii? Ţi-am luat ceasul, nu-ţi aminteşti?

— Tânără doamnă, lasă vorbele. Am avut o înţelegere. Unde-ţi este halatul?

— La capătul patului. El începu să caute şi dădu de un picioruş.

— Ce-i asta?

— Katie a venit la mine în pat azi-noapte, explică ea, încercând să-şi ascundă un alt căscat. Dar de-acum ai aflat de obiceiul ei.

— Va fi nemaipomenit de bine în cazul unei vieţi sexuale excitante.

Găsi halatul şi i-l dădu.

— Ce fel de viaţă sexuală? mormăi Kelly.

— A ta. Kelly reuşi să-şi pună halatul.

— Bine, du-mă să văd răsăritul de soare, spuse ea.

Dar te avertizez: va trebui să fie frumos. Când Macon o conduse la masa de picnic din curtea din spate, deasupra oceanului cerul era un amestec de cenuşiu şi mov. Valurile loveau nisipul, briza sărată şoptea printre ierburi şi unduia Ovăzul de mare, care creştea din loc în loc pe marginea plajei. Deasupra lor, degete portocalii au apucat norii, anunţând primele raze ale soarelui.

Privirea lui Kelly era fixată pe cer, unde soarele îşi făcea apariţia, mai întâi sub forma unei lumini argintii, orbitoare. Un caleidoscop de culori înconjura argintul în procesul de transformare al lui într-o minge mare, strălucitoare, iluminând cerul, atât cât putea ea să vadă. Mult timp soarele a rămas în partea de jos a orizontului, deasupra apei, ca o portocală enormă.

— Într-adevăr, este minunat şopti ea. De fapt, îţi taie respiraţia.

— Am rămas încântat prima oară când am văzut, vorbi Macon privind şi el apele oceanului. Ce deosebire faţă de locul unde am crescut! Kelly rămase surprinsă auzind această mărturisire şi-i şi spuse:

— Am avut impresia că provii dintr-o familie

bogată.

— Nici vorbă. El zâmbi trist, dar nu intră în amănunte şi ea nu-l întrebă. Era convinsă că Macon Bridges ar comunica numai informaţiile pe care le-ar dori, mai ales în ceea ce priveşte viaţa lui personală. Dar aflând că a depus eforturi ca să ajungă acolo unde ajunsese acum, o făcu pe Kelly să-l vadă într-o lumină cu totul nouă. Îi zâmbi şi ea, gândindu-se că el avea încredere în ea, dacă i-a spus atât despre propria-i persoană.

Pentru o clipă s-au privit reciproc. Când buzele lui i-au prins pe ale ei, Kelly era mai mult decât dispusă să le accepte. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-l trase mai aproape, uitând de orice altceva. Nu mai era şeful ei, un bărbat ce deţinea putere şi bogăţie. Era pur şi simplu un bărbat, frumos şi viril, şi era minunat să fii cu el. Sentimentul şi mirosul lui nu se asemănau cu niciun fel de experienţă a ei anterioară. O lăsă puţin ameţită. Limba-i alunecă printre buzele ei şi începu să-i exploreze cu blândeţe gura, furându-i respiraţia. Când el întrerupse sărutul, ea nu a putut face altceva decât să-l privească uluită.

— Vreau să te văd şi după ce ne întoarcem acasă, spuse el şi zâmbi la vederea surprizei întipărite pe faţa ei.

— Nu cred că este o idee atât de bună, răspunse ea.

Viaţa noastră este total diferită.

Şi, de fapt, nici nu mă cunoşti.

— Te cunosc suficient.

— Ştii, de exemplu, că încerc să fac întotdeauna câte cinci lucruri în acelaşi timp şi uneori din aceasta cauză sunt iritată şi răutăcioasă?

— Da, puştii tăi mi-au povestit.

— Stilul meu de viaţă te va exaspera, continuă ea, vorbind mai ales sieşi decât lui.

Pretutindeni unde te uiţi vei vedea copii… copiii mei, ai vecinilor. Şi animale. Nu numai ale mele, ci toate ce le găsesc pe o rază de zece kilometri. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului încercând să le găsesc cămine. Casa mea este întotdeauna în haos şi nu pot să-mi fac toate treburile. Pur şi simplu te va înnebuni.

— Sună minunat pentru cineva care se simte întotdeauna exclus din restul lumii.

— Macon… Se opri, încercând să-şi adune gândurile şi să găsească modul cel mai amabil de a-i spune, ceea ce o preocupa cu adevărat. Am nevoie de serviciul meu. Salariul este bun şi am multe avantaje.

— Îţi mulţumesc, răspunse el, luând comentariile ei drept un compliment. Încercam să fim competitivi. Dar ce are de-a face asta cu ceea ce am vorbit noi adineaori?

— Doar că nu vreau să stric lucrurile la serviciu. Dacă noi doi începem să ne vedem, sunt sigură că vor fi bârfe. Şi dacă relaţia dintre noi nu va merge bine, eu mă voi simţi jenată lucrând pentru tine. Cum el nu-i răspunse nimic, ea continuă: Macon, după divorţ, m-am simţit foarte nenorocită. De atunci au trecut trei ani, dar tot mi se mai întâmplă să am zile proaste. Această muncă mi-a ridicat moralul şi am nevoie de acest sentiment şi acum. Nu pot risca. El o privi surprins şi neîncrezător.

— Dar Kelly, nu mă voi amesteca în munca ta. De unde ţi-a venit această idee?

Ea îşi întoarse privirea, dându-şi seama cât de ridicolă putea fi pentru un om ca Macon Bridges.

— Unii bărbaţi ar face-o, spuse ea cu voce înceată.

— Doamne sfinte, dar de ce? Kelly dădu din umeri dorind să nu fi adus problema în discuţie, dorind să retragă totul.

— Cred că unii bărbaţi se simt ameninţaţi… poate nu este cazul la tine, dar la unii da. Dacă o femeie îşi cultivă mai multe interese în afara căsniciei sau înregistrează succese, unii bărbaţi încep să-i saboteze eforturile.

— Nu-mi pot da seama de ce. Doar dacă tipul este un ticălos şi se teme că femeia va descoperi acest lucru. El se uită la ea pentru o clipă, cu un mic

zâmbet pe buze. Sper că nu crezi că sunt un ticălos? Ea începu să râdă.

— Bineînţeles că nu. Dar ce-o să zică colegii mei? Cum crezi că vor reacţiona când vor afla că noi ne întâlnim? El oftă profund, dar amuzamentul îi licări în privire.

— Ştii că nu va fi chiar atât de greu. Suntem prieteni, nu? Ce-ar putea spune? Şi de ce ar trebui să ne pese ce zic? Nu putem să ne trăim viaţa, încercând să fim pe plac tuturor celor cu care ne întâlnim. În plus, multora oricum nu le pasă.

Bineînţeles că avea dreptate. Şi Macon făcea în aşa fel ca totul să pară uşor.

— Mi-ar plăcea să mă mai gândesc la acest lucru, spuse ea.

El a părut că acceptă răspunsul ei şi Kelly s-a gândit la asta cea mai mare parte a zilei, în timp ce zăceau pe plajă. După aceea întregul grup s-a întors şi a făcut curăţenie în casă pentru următoarea familie care urma să sosească în seara aceea. Kelly s-a ocupat de frigider şi s-a trezit aruncând resturile de mâncare pe care Macon le pusese deoparte. De ce aduna mâncare un bărbat ca Macon Bridges? se întrebă ea. Aceeaşi persoană care dădea douăzeci şi cinci de dolari pentru un pahar de coniac. Tot drumul spre Columbia, Kelly a fost prost dispusă, iar

copiii s-au certat între ei, deşi Macon a promis că se vor opri pentru cină la restaurantul lor favorit, înainte de a ajunge acasă. Ultimii cincizeci de kilometri au fost epuizanţi şi Kelly abia aştepta să ajungă în pat.

Au sosit acasă târziu şi ea a trebuit să facă o serie de lucruri pentru a se pregăti de serviciu a doua zi. Macon a stat doar cât să bea o ceaşcă de ceai de la gheaţă şi Kelly era sigură că abia aştepta să se întoarcă la hârtiile lui din servietă.La plecare el se întâlni cu vecina şi cea mai bună prietenă a ei, Margie, care venea să-i aducă animalele lui Kelly. Femeia îşi aranjă repede părul ei roşu, tăiat scurt, când Kelly făcu prezentările. Apoi Macon plecă, urcându-se în *Mercedes*.

Margie rămase cu gura căscată şi după ce o urma pe Kelly în casă. Copiii erau în cealaltă cameră, îmbrăţişând animalele.

— Vreau să aflu totul despre el, începu Margie. Nu cumva să uiţi ceva. În timp ce despacheta, Kelly o lămuri despre cele întâmplate la sfârşitul săptămânii.

— Şi te vei mai întâlni cu el? o întrebă Margie. Era evident că era emoţionată.

Margie era divorţată de mult mai multă vreme decât Kelly şi era întotdeauna plină de sfaturi. Nu înţelegea de ce Kelly nu se ducea mai des la întâlniri.

— Mi-a spus că vrea să mă mai vadă, începu Kelly, dar nu ştiu dacă este înţelept, din moment ce lucrez pentru el. Ştii cât de delicate pot deveni astfel de situaţii. În plus, dacă ai vedea cât de înnebunit este după mama lui, vei înţelege de ce nu-mi fac mari iluzii. Abia spuse aceste cuvinte când Joey începu să o strige cu toată forţa. Aproape că s-au ciocnit în hol.

— Hamsterul meu a fugit din cuşcă! ţipă el. Kelly porni la acţiune.

— Repede, prindeţi pisicile şi lăsaţi-le afară. Fugi cu toată viteza prin hol în camera băiatului, apoi se lăsă în genunchi şi în mâini lângă pat să caute animalul. Astfel viaţa a revenit la normal.

Capitolul 3

Au trecut trei zile de când Kelly se întâlnise cu Macon şi starea ei psihică se înrăutăţea constant. Aşa i-a trebuit, îşi zise din nou şi din nou. El i-a spus că ar dori s-o mai vadă şi ea nu s-a arătat prea interesată. Atunci se gândea că era firesc să nu se implice într-o relaţie cu el, dar nu credea nici că-i va lipsi atât de mult. Era după ora douăzeci şi unu, a treia noapte când hotărându-se că nu va putea dormi, Kelly se sculă şi scoase totul din dulapurile din bucătărie. Tocmai se aplecase să le şteargă cu o cârpă umedă când auzi soneria de la uşa de la intrare, trezind pe

şoricarul ei pitic care începu să latre. Kelly era cât pe ce să cadă când descoperi chipul lui Macon de partea cealaltă a vizorului.

— Bună seara, spuse el în timp ce ea deschidea uşa. Ea începu să clipească.

— Nu te-am văzut de mult, spuse ea, cu o figură calmă, dar stomacul ei tremura de emoţie, în sfârşit, îşi dădu seama cum căţelul începea să se urce pe picioarele lui Macon şi-l trase deoparte. Se părea că Macon n-a observat animalul.

— Am încercat să te sun de mai multe ori, vorbi el, intrând în casă, dar telefonul era ocupat. Mi-am imaginat că Samantha vorbea cu vreun prieten. Când Kelly nu-i răspunse, el continuă: A trebuit să plec din oraş în seara în care ne-am întors. A fost un accident la Galvestio, nimic serios slavă Domnului, dar câteva zile au venit oamenii de la OSHA să cerceteze. Din fericire, n-am fost noi de vină, dar a trebuit să fim de faţă. Se opri şi dădu din umeri neştiind de ce Kelly nu-i răspunde. Am încercat să te sun la birou, dar erai la masă.

— Nimeni nu mi-a spus.

— Nu am lăsat niciun mesaj. Mi-am închipuit că preferi aşa. Am venit aici de îndată ce avionul meu a aterizat. Sper că nu te superi.

— Bineînţeles că nu. Încerca să zâmbească, dar

buza de jos îi tremura din cauza efortului. Fapt este că ea crezuse că nu-l va mai vedea niciodată pe Macon Bridges. De trei zile era indecisă şi nu se putea hotărî dacă să-l mai întâlnească sau nu şi a ajuns la concluzia că, oricum, orice efort era inutil, deoarece, evident, el nu intenţiona să o caute. Se simţea trădată, de parcă neluând legătura cu ea, el i-ar fi luat posibilitatea de decizie. Acum se simţea ridicolă. A trebuit pur şi simplu să plece din oraş, fiind un caz de urgenţă, un fapt care nu depindea de el. Dar de atâţia ani ea era pregătită să se gândească numai la ce era mai rău, încât îi venea greu să scape de acest obicei.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el când văzu că ei nu-i răspunde.

— Nu. Totul e în regulă. De fapt era emoţionată că îl vedea. În timp ce-l conducea în bucătărie, toate îndoielile ei s-au risipit. Observă că el părea epuizat. Riduri profunde se formaseră în jurul gurii lui. Macon privi în bucătărie şi văzu dulapurile goale. Servanta şi masa erau pline de farfurii şi cratiţe.

— Ce s-a întâmplat?

— Poftim? îi urmări privirea. O, nimic, doar făceam curăţenie în dulapuri.

N-am putut să dorm. Vrei să iei cu mine un pahar de lapte şi nişte prăjituri?

— Dacă nu te superi. Ştiu că mâine te duci la lucru. Ea dădu din umeri.

— Nu contează. Nu voia să-i spună despre insomniile de care suferea ea de când s-a întors, rezultatul direct al întâlnirii cu el. N-avea nicio importanţă dacă era sau nu în pat, oricum ochii ei nu se închideau. Scoase mai multe fursecuri crocante dintr-o hârtie şi le aşează pe o farfurie, apoi turnă două pahare cu lapte.

— Vrei să ne aşezăm în hol? propuse ea înmânându-i un pahar. În acest fel putem vedea şi sfârşitul ştirilor. O urmă în cealaltă cameră şi se aşeză lângă ea, pe canapea. Când îi oferi o prăjitură el luă una.

— Sunt bune, zise el după ce le gustă. Ţi-am spus data trecută că-mi place casa ta? Parcă ar fi pe pe o felicitare de Crăciun, foarte plăcută şi odihnitoare. În timp ce vorbea privi prin cameră.Pe un perete se găseau fotografii de familie, iar pe celălalt desene înrămate făcute de copiii ei. Măsuţa de lângă canapea era plină de cărţi şi scrisori. Alături de Kelly se afla o carte de colorat deschisă cu pagina numai pe jumătate terminată.

— Te-am avertizat, casa mea este foarte dezordonată.Ar trebui să vezi spălătorul.

— Este o dezordine plăcută. Copiii s-au culcat? El

luă farfuria şi o puse deoparte, apoi o trase lângă el.

— Nu vreau decât să te îmbrăţişez pentru o secundă. Kelly Garrett, mi-ai lipsit. Mi-a lipsit faptul că nu am putut să beau cafeaua cu tine dimineaţa şi că nu am putut să urmărim cum răsare soarele. Mi-au lipsit chiar şi certurile copiilor. Te surprinde?

— Puţin. El râse.

— Şi pe mine mă surprinde. O privi pentru o clipă gânditor, întrebându-se dacă ar putea să o sărute. Dar nu ştia deloc cum va evolua relaţia lor sau dacă ei o să-i facă plăcere dacă o va săruta.

— Deci, ăsta-i căţelul tău? spuse el încercând să-şi schimbe direcţia gândurilor.

Privi în jos către animalul care părea că aşteaptă să-i acorde cineva puţină atenţie.

— Ar trebui să fie, răspunse Kelly, deoarece de ani de zile îl hrănesc. Îl cheamă Runt şi este extrem de alintat. Abia rosti aceste cuvinte şi şoricarul se ridică pe picioarele din spate. Macon începu să râdă şi mângâie căţelul pe cap.

— Pisicile dorm în garaj, adăugă ea. M-am săturat să le văd cum îşi ascut ghearele pe draperiile mele, aşa că le-am dat afară. Macon încerca să pară interesat, dar îi venea greu să nu se uite la faţa ei delicată şi la norul de păr blond, care părea atât de moale ca puful de gâscă.

— Ce-ai făcut cât am lipsit din oraş? întrebă el.

— În cea mai mare parte a timpului am lucrat. Am o fată care vine să stea cu copiii cât timp sunt la serviciu, dar mă întorc întotdeauna la dejun să văd ce fac. Katie a început din nou cursul de dans, iar pe Joey l-am înscris la cercetaşi. Samantha îşi petrece vara vorbind la telefon. În timp ce ea povestea, Macon începu să se joace cu o buclă a ei blondă, învârtind-o în jurul degetelor.La lumina lămpii strălucea ca o ţesătură aurie. Nemaiputând să reziste, o trase mai aproape şi-i aşează capul sub bărbia lui, simţind în acelaşi timp mirosul şamponului ei. Mirosea a caprifoi sălbatic.La naiba, era bine cu ea! Era plăcută şi bine făcută, o schimbare în bine faţă de unele dintre femeile cu care se întâlnise, atât de slabe, încât uneori aveai impresia că suferă de anorexie. Kelly se uită la el. N-ar fi recunoscut niciodată, dar îmbrăţişarea lui era una dintre cele mai plăcute senzaţii pe care le-a simţit vreodată. Cu un mic efort îşi impuse să continue discuţia:

— Şi ce s-a mai întâmplat în viaţa ta atât de ocupată?

— Ei bine, licităm pentru a obţine construirea unul centru de congrese lângă Houston. Am zburat imediat ce am rezolvat problemele la Gavelston. Va fi

ca un domeniu la țară, proiectat în stil victorian, cu sute de acri de teren pentru golf și terenuri de tenis. Cele mai importante clădiri vor avea de jur împrejur verande largi, geamuri oblice și camere înalte de cinci metri.

— Cred că va fi foarte frumos.

— Vrei să vezi proiectele? întrebă el, entuziasmat ca un copil. Îți făcea chiar impresia că nu mai este atât de obosit. Le am în mașină. Kelly dădu din cap, entuziasmată.

— În timp ce le aduci, îți mai pun un pahar cu lapte. Sau poate ai vrea o băutură.

Cred că am puțin vin în frigider.

— E bun și laptele, zise el îndreptându-se spre ușă. Peste câteva minute se întoarse cu un teanc de proiecte, făcu loc pe masa de bucătărie și le așeză.

— Acesta reprezintă sala principală de conferințe, explică el, desfăcând un sul. Vor fi multe scări construite din lemn de mahon. Nu vor să facă niciun fel de economii. O jumătate de oră mai târziu erau în continuare aplecați asupra proiectelor, Macon indicând o serie de detalii care i-ar fi scăpat atenției lui Kelly.

Nu putea să nu observe energia și pasiunea care îl cuprindeau în timp ce vorbea despre munca lui. Era evident că îi plăcea ceea ce făcea. Nu era greu de

explicat de ce medicii nu reuşeau să-l oblige să-şi ia un concediu.

— Doamne, ia uită-te cât de târziu s-a făcut, spuse el privindu-şi ceasul. Începu să caşte şi adună proiectele. Mâine de dimineaţă la prima oră avocatul meu şi o grămadă de bancheri plicticoşi şi bătrâni vor veni la mine acasă, iar tu trebuie să te scoli devreme. O privi puţin vinovat. N-ar fi trebuit să te ţin atât de mult. Dacă eşti tot atât de obosită ca mine…

— Îmi pare bine că ai stat, răspunse ea. Macon o prinse de mijloc şi o trase lângă el.

— Îmi pare rău că trebuie să plec, murmură el cu vocea joasă. Dar mâine mă voi duce la birou, aşa că poate te voi vedea.

Lui Kelly îi venea să râdă în hohote. Clădirea în care lucrau avea cincisprezece etaje, jumătate ocupată de societatea lui de construcţii şi restul închiriat altor firme. Nu prea credea că o să-l întâlnească la xerox sau la filtrul de cafea. Dar nu i-a spus acest lucru.

— În altă ordine de idei, spuse el. Un prieten de-al meu m-a invitat vineri seara la o petrecere. Vrei să vii cu mine? Kelly n-a mai stat pe gânduri.

— Bineînţeles. Cu ce să mă îmbrac? Macon dădu din umeri.

— Îţi stă bine cu orice. Vin să te iau pe la ora şapte. Ea dădu din cap şi el îşi privi din nou ceasul. Trebuie să plec. Se uită o clipă la ea, apoi fără niciun avertisment se aplecă şi o sărută. Kelly rămase nemişcată, în timp ce el o îmbrăţişa, strângând-o la pieptul lui larg. Gura lui era caldă şi blândă, dar totuşi fermă. Îi desfăcu buzele şi-i explora gura cu o tenacitate care o făcu şi pe ea să tremure.

Experienţa ei de treizeci şi trei de ani nu a pregătit-o pentru un astfel de sărut.

Era ameţitor, mistuitor. Ea nu putea decât să se supună. Când Macon îi dădu drumul, zâmbi.

— Tot timpul cât am fost plecat mă gândeam că vreau să te sărut.

Şi ea avusese aceleaşi gânduri.

— A fost bine, nu-i aşa?

— Da, a fost bine. Deodată, el oftă profund.La naiba, n-aş vrea să plec, mormăi el.

Expresia lui de frustrare şi dorinţă îi confirmară cuvintele. Totuşi, o lăsă şi îşi strânse proiectele. Ea îl urmă până la intrare. Nu uita să închizi, spuse el şi se opri să o sărute pe gură.

— Noapte bună, murmură ea şi închise uşa de la intrare. O încuie, apoi reveni în bucătărie pentru a stinge luminile, simţindu-se ca în nori. Observă vasele scoase din dulap, se încruntă, apoi se decise să

le pună la loc dimineaţa. Singurul lucru care dorea să-l facă era să se gândească puţin la Macon. Îndoielile care au încercat-o timp de trei zile păreau acum lipsite de sens.

Kelly bătu cu degetele pe birou, privind la telefon şi dorind ca aparatul să sune.

Cu o oră în urmă l-a sunat pe Macon la birou, dând secretarei impresia că era vorba de probleme de afaceri şi, cu toate că femeia îi spusese că îl aşteaptă să revină din clipă în clipă, Kelly nu a mai avut veşti de la el. Acum începu să se întrebe dacă nu cumva secretara lui Macon a uitat să-i transmită mesajul sau s-a pierdut printr-un morman de hârtii de pe masa lui.

Deodată i-a venit o altă idee. Dacă cumva secretara lui Macon ghicise adevărul, anume că Kelly invoca probleme de afaceri drept pretext să ajungă la el.La acest gând se albi. Va deveni ţinta batjocorii tuturor de la etajul unde se aflau birourile conducerii.

— Stăpâneşte-te, mormăi ea încet. Devenea paranoică. Oamenii de la conducere nici nu ştiau de existenţa ei. Deodată i s-a părut irezistibil de important să vadă această parte a vieţii lui Macon. Dacă ia în considerare posibilitatea unei relaţii cu acest bărbat, oare nu are dreptul să cunoască cum trăieşte şi unde lucrează.

Privi la mormanul de mesaje telefonice care aşteptau întoarcerea şefului ei. Trecându-le repede în revistă, nu văzu nimic urgent. Dar i-a să vedem. Este un mesaj de la mecanicul lui, care a transmis că trebuie să schimbe cauciucurile.

Pare important. Cu decizia luată, Kelly strânse carnetul ei de corespondenţă şi-şi puse geanta pe umăr. Spera totuşi să nu facă vreo greşeală.

Ajungând la lift, apăsă butonul potrivit. Un minut mai târziu uşa de la etajul întâi se deschise fără zgomot şi ea intră, făcându-şi loc printre mai mulţi bărbaţi cu înfăţişare importantă, care duceau cu ei serviete.

Apăsă butonul pentru etajul doisprezece şi-şi dădu seama că mâinile îi tremurau. Trase aer în piept ca să-şi calmeze nervii. Dacă o va apuca frica, ar putea pretinde că a apăsat pe un buton greşit.

Când uşa se deschise la etajul doisprezece, se auzi sunetul unui clopoţel. Kelly privi uluită la priveliştea din faţa ei. Nu se aşteptase la aşa ceva. Nu semăna cu un birou. Părea mai degrabă holul de la hotelul *Hilton*. În spatele ei un bărbat îşi drese discret glasul şi ea îşi dădu seama că a oprit liftul. Îl privi cu un zâmbet plin de încredere şi coborî în momentul în care uşile începură să se închidă. A ajuns la punctul de unde nu exista întoarcere.

Stătu o clipă nemişcată. În viaţa ei nu mai văzuse un astfel de mobilier, mahon lustruit şi alamă, canapele confortabile şi scaune acoperite cu o ţesătură vizibil scumpă. Se simţi jenată şi nelalocul ei cu fusta ei simplă, maro, şi bluza ei albă de bumbac. Trebuia să se fi îmbrăcat cu costumul ei bleumarin.

— Vă pot fi cu ceva de folos?

Dacă Kelly se simţise prost şi înainte, aceasta nu era nimic faţă de ceea ce resimţi când se trezi uitându-se la faţa severă a unui om de pază.

— De fapt… caut pe cineva, spuse ea bâlbâindu-se. Dar nu-l văd, aşa că, cred că ar fi mai bine să… plec. Se întoarse către ascensor.

— Poate îl pot găsi pentru dumneavoastră, răspunse omul de pază. Cum îl cheamă?

Kelly clipi.

— Cum îl cheamă? Omul de pază se încruntă, părând că începe să devină nerăbdător.

— Da, cum îl cheamă?

— Frederick, s-a întâmplat ceva? La auzul vocii feminine, Kelly se întoarse. În spatele ei se afla o femeie îmbrăcată elegant, cu părul coafat, părând că acum a coborât din paginile revistei Vogue. Da, îşi zise Kelly, fără îndoială ar fi trebuit să se îmbrace cu costumul bleumarin.

— Această doamnă spune că încearcă să caute pe

cineva, vorbi omul de pază. Eu am întrebat-o numele persoanei, dar a refuzat să mi-l spună. Doamnă, poate îmi spuneţi cum vă cheamă pe dumneavoastră, adăugă el către Kelly, şi-mi explicaţi ce faceţi aici.

— Kelly, dumneata eşti? Ce cauţi aici?

Kelly păli la vederea şefului ei care se grăbea spre ea cu un teanc de documente în braţe. Brusc, îşi dori ca pământul să se deschidă şi să o înghită, dându-şi seama cât de subţire va părea pretextul pe care-l va invoca drept explicaţie a prezenţei ei.

— O, domnule Hodgins, vorbi ea cu faţa încălzită, în timp ce căuta o explicaţie. Când şi-a repetat-o în minte la birou, părea atât de convingătoare! Va merge în pas de dans la etajul unde se află conducerea, va înmâna mesajul şi va vedea puţin din lumea în care opera Macon. Nu s-a aşteptat ca şeful ei să pară atât de ocupat sau ca aceşti oameni să acţioneze atât de suspicios şi nerăbdător. Dar oare nu aşa se întâmplă când cineva complotează şi manevrează, şi spune neadevăruri, ca să capete ceea ce vrea? Legătura ei cu Macon o ducea deja către o viaţă plină de subterfugii.

— Domnule Hodgins, v-am adus mesajele telefonice, spuse ea. El păru puţin alarmat.

— O problemă de urgenţă?

— O, nu tocmai. A sunat mecanicul dumneavoastră

şi mi-a spus că trebuie să vă schimbaţi cauciucurile, şi am crezut că ar fi bine să ştiţi. Se simţi cuprinsă de slăbiciune când îşi dădu seama că ei stăteau şi se uitau la ea, evident aşteptându-se la ceva mai mult. Cu certitudine va rămâne în istorie ca etalonul după care vor fi măsuraţi toţi proştii. Mă pregăteam să mă duc la masă şi m-am gândit să trec pe-aici şi să vi le las, adăugă ea.

— Deci o cunoaşteţi pe această doamnă tânără? îl întrebă omul de pază pe şeful ei, care dădu afirmativ din cap. Kelly nu auzi ascensorul oprindu-se şi nu i văzu pe bărbaţii în costume închise ieşind. Dar simţi prezenţa lui Macon şi, când îl văzu înconjurat de toţi aceşti bărbaţi cu înfăţişare importantă, fu cuprinsă de dorinţa de a se târî într-o crăpătură pentru a se ascunde.

— Kelly, scumpa mea! exclamă el când o observă. Veni spre ea cu un zâmbet larg pe faţă. Ce faci aici? Gura-i deveni uscată ca iasca văzând cum domnul Hodgins şi omul de pază se holbează la ea.

— Eu… numai… Se opri şi simţi că întreaga lume încremeneşte. Îi amintea de reclama *E.F.Hutton*, în care toată lumea din cameră se opreşte din ceea ce face şi se uită la o singură persoană. Îi venea să moară. Mergeam să-mi iau masa şi… le întrerupse din nou.

— Ai dreptate, vorbi Macon cu o voce suficient de puternică, ca să fie auzită de tot grupul. Trebuia astăzi să luăm prânzul împreună, nu-i aşa? Am uitat cu desăvârşire. Îşi bătu fruntea cu palma, de parcă nu-i venea să creadă că a şi uitat.

Kelly voia să se arunce la picioarele lui şi să-i mulţumească. A încercat să-i mai salveze ceva din demnitate. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu mine, adăugă el. Bărbaţii de lângă el îl aprobau cu simpatie, de parcă ar fi vrut să spună că şi lor li se întâmplă aşa ceva de multe ori. Macon îi luă mâna şi i-o strânse, apoi o predă secretarei, cea care semăna cu un model din Vogue.

— Hannah, eşti atât de amabilă să o conduci pe domnişoara Garrett în biroul meu… şi să o serveşti cu o cafea cât timp termin cu nişte probleme urgente? A, şi te rog să suni la restaurant pentru o rezervare de două persoane. Se întoarse spre Kelly. Scumpa mea, te rog fă-te comodă şi voi fi la tine în câteva clipe.

După ce spuse aceste cuvinte plecă. Înconjurat de bărbaţii cu costume închise, dispăru printr-o uşă masivă, care, presupunea Kelly, ducea într-o sală de conferinţe. A avut timpul să observe surpriza imensă întipărită pe faţa şefului ei când acesta se urcă în ascensor. Chiar şi când uşa s-a închis el tot rămăsese

cu ochii pe ea.

— Domnişoară Garrett, vă rog, poftiţi pe aici, zise Hannah zâmbind cu căldură lui Kelly şi comportându-se de parcă ultimele cinci minute nu s-ar fi întâmplat. Şi Frederick, îţi mulţumesc, îi zise sec omului de pază. El mormăi încet câteva cuvinte şi-şi reluă locul lângă ascensor.

— Te rog să ne scuzi că am fost atât de severi, începu Hannah în timp ce o conducea pe Kelly prin zona de recepţie cu înfăţişare scumpă. Frederick se pensionează la sfârşitul anului, spre satisfacţia noastră, dar până atunci trebuie să suportăm comportamentul lui neplăcut. O, am ajuns. Aici este biroul domnului Bridges. Te rog, fă-te comodă. Cum îţi place cafeaua?

— Amară, te rog, răspunse Kelly epuizată. Hannah plecă, trăgând uşa după ea fără zgomot.

În primele clipe Kelly s-a limitat doar la a privi opulenţa din biroul lui Macon.

Era sigură că aceasta cameră s-ar potrivi foarte bine şi Casei Albe. O, Kelly, ce-ai făcut? mormăi ea. Locul tău nu este aici. Acest bărbat aparţine unei clase superioare. De câte ori nu şi-a repetat acest lucru? se întrebă. Dar fiind aici, afirmaţia se confirmă. Lumea lui Macon îi era cu totul străină. Nu avea ce căuta în viaţa lui. Câteva minute mai târziu,

uşa se deschise.

— Am venit, zise Hannah aducând o ceaşcă de cafea aromată. Kelly primi ceaşca, observând că este din porţelan fin, cu totul altceva decât cănile obişnuite, de suvenir, folosite la contabilitate.

— Mai ai nevoie de ceva cât timp aştepţi? o întrebă secretara. Când Kelly îşi clătină capul, ea dispăru din nou. Kelly se aşeză pe canapeaua din piele, deosebit de atentă să nu verse cafeaua pe covor, o ţesătură pufoasă, albă, din care treizeci de centimetri costau probabil mai mult decât rata ei lunară la casă. Continuă examinarea biroului lui Macon, observând dulapul de bar cu băuturi care ocupa jumătate dintr-un perete şi un alt perete destinat în exclusivitate cărţilor.

Câteva tablouri înrămate ocupau spaţiile libere, cele mai multe proiecte terminate, observă ea când se sculă să le studieze mai de aproape. Unele dintre imagini îl prezentau pe Macon în fundal, înconjurat de bărbaţi şi femei.

— Ei, ce părere ai? Nu îl auzise intrând şi la vocea lui se întoarse brusc. Cafeaua se vărsă din ceaşcă. Din fericire, pe fusta ei şi nu pe covor.

— Macon, îmi pare atât de rău, zise ea aproape sufocată. El îi luă repede ceaşca şi o aşeză pe biroul lui, apoi găsi un şerveţel şi începu să-i şteargă fusta.

— Pentru ce naiba? O privi, vizibil confuz văzând expresia ei nefericită.

— Fiindcă am venit aici, aşa. Trebuia să ştiu mai bine. Numai că… El aruncă şerveţelul şi o prinse de mijloc.

— Numai ce? Mirosea minunat. Ameţitor.

— Voiam numai să te văd. Buzele lui le-au atins pe ale ei.

— Mă bucur că ai venit. Mă bucur că ai vrut atât de mult să mă vezi, încât ai înfruntat oameni ca Frederick cel crunt. Niciodată n-am avut de gând să pun oameni de pază, dar unii dintre directorii mei sunt plini de importanţă şi, drept rezultat, au devenit paranoici. Zâmbi. Am vrut să te sun de dimineaţă, dar n-am mai avut timp. Ei şi-acum, ce zici de masă? Kelly se uită la ceas.

— Macon, timpul meu rezervat mesei de prânz aproape că a trecut. Îmi pare rău, nu mai pot să stau. Şeful meu mă aşteaptă să mă întorc la ora unu. El se duse la birou.

— Îl sun şi-i explic situaţia.

— Te rog să nu faci asta, îi spuse ea în timp ce el ridica receptorul.

La privirea lui mirată, ea continuă repede: Sunt în întârziere. Mai bine mă întorc.

Nu era adevărul adevărat, dar ultimul lucru pe

care-l dorea era ca Macon să-şi folosească poziţia pentru a-i obţine favoruri de la şeful ei. Se părea că şi el şi-a dat seama şi puse receptorul la loc.

— Dar trebuie să mănânci.

— Am să mai apuc un crenvurşt la automat.

— Bine, te conduc. Îi strânse cotul în palma lui şi o conduse spre uşă, în ciuda protestelor ei. Ţi-am promis o masă şi voi sta lângă tine să văd dacă mănânci. Mai termină cu argumentele. Când ieşeau pe uşă se ciocniră de Hannah.

— Domnule Bridges, rezervaţia dumneavoastră este peste cincisprezece minute, îi comunică ea.

— Te rog, Hannah, anuleaz-o.Ne ducem să luăm un crenvurşt la automat. Zâmbi larg, de parcă ideea l-ar fi încântat şi Kelly ghici că n-a prea luat mese de acest gen. Hannah surâse numai şi dădu din cap, de parcă totul ar fi fost firesc.

— Desigur, domnule. Poftă bună. Când au ajuns la automatul de la etajul întâi, Macon îşi căută portmoneul.

— Este pe aici un automat de schimbat bani? întrebă, umblând printre bancnotele foşnitoare.

— Numai pentru hârtii de un dolar, răspunse ea.

— La naiba, n-am decât câteva de douăzeci.

— Şi o Carte Aurie, rosti Kelly rigidă, observând numeroase cărţi de credit în portofelul lui.

— Mă duc să schimb la bufet.

— Nu, va trebui să stai la rând ore întregi. Kelly îşi deschise portmoneul.

— Sunt sigură că am câteva hârtii de un dolar. Este povestea vieţii mele. Căută prin portofel şi scoase nişte hârtii şifonate, iată-le! Te rog, lasă-mă să te invit eu azi la masă, zise ea, încercând să le mai îndrepte ca să poată să le introducă prin deschizătura automatului de schimbat.

— Kelly, n-aş vrea să faci asta.

— Te rog. Toată ideea fantezistă a fost, în primul rând, a mea. El îşi înghesui portofelul înapoi în buzunarul pantalonilor şi o privi cum schimba banii.

— N-a fost fantezistă. De fapt, mi-a transformat o după-amiază plicticoasă într-un moment excepţional de plăcut. Cuvintele lui i-au făcut o plăcere imensă şi, în timp ce introduse o grămadă de monede în automat, zâmbi.

— Bine, şi ce ai vrea să mănânci? Sandviş cu şuncă şi caşcaval, cu ton…? Se încruntă. Se pare că nu mai au crenvurşt.

— Au cumva pâine cu unt de arahide şi gem? Ea începu să râdă.

— N-aş crede.

— Ce păcat. Mă hotărâsem să mănânc aşa ceva.

— Ce zici de unul cu friptură de vacă? Mai târziu,

îţi pot pregăti eu pâine cu unt şi arahide şi gem.

— Când? Ea se uita la el.

— Când vrei? El puse o mână pe automat şi se sprijini de el.

— Acum o vreau, zise el cu o lucire vicleană în ochi. Kelly se înroşi puternic. Nu era sigură că vorbeau despre acelaşi lucru. Fiecare nerv din trupul ei se încordă. Părea că un şuvoi că de energie se revarsă între ei ca o descărcare de curent electric, provocând un mic tremur al braţelor şi picioarelor ei.

— Macon, nu mi-au mai rămas decât câteva minute din ora mea liberă, reuşi în sfârşit să spună, cu voce tremurândă. Acum, fii băiat cuminte şi spune-mi ce fel de sandviş vrei.Ar fi trebuit să se întoarcă acasă pentru prânz, aşa cum făcea întotdeauna, se gândi ea.Ar fi putut scăpa de o serie de situaţii jenante.

— Îl vei aduce mâine? întrebă el, cu gândul încă la sandvişul cu unt de arahide. Am putea merge în parc să-l mâncăm acolo.

— Dacă-ţi promit că-ţi voi aduce, voi alege acum ceva de la automat?

— Şi vom mânca şi cartofi prăjiţi. Îmi place şi smântâna şi ceapa. Băutura o aduc eu.

— Da, Macon, zise ea cu dinţii încleştaţi, observând un grup de femei cu care lucra uitându-se la ea de parcă i-ar fi crescut coarne. Suspină. Ei bine, temerile

ei s-au adeverit. Toată lumea a văzut-o. *Aşa cum şi-a aşternut, aşa va dormi.*

— Atunci să iau friptură de vacă? întrebă el.

Ea apăsă butonul respectiv, sandvişul alunecă prin deschizătură şi căzu cu zgomot în raftul de jos al automatului. Îşi alese şi pentru ea acelaşi lucru.

— Vom bea împreună un suc, spuse ea numărându-şi mărunţişul.

— Doamnă, masa aceea este pe placul tău? o întrebă el conducând-o spre o masă rotundă, înaltă. În cameră nu erau decât trei persoane.

— E foarte bună. Nu-i mai păsa deloc unde şi ce mănâncă. Voia să scape cât mai repede.

— Ce faci astăzi după ce pleci de la serviciu? o întrebă el înainte de a muşca din sandviş.

— O duc pe Katie la cursul de dans şi pe Joey la antrenamentul de baseball. Dar tu?

El făcu o mutră.

— Iau cina cu nişte indivizi de la OSHA.Pe la ora zece cred că termin. Te superi dacă trec pe la tine să beau un lapte şi să iau nişte prăjituri? Kelly îi întâlni privirea plină de speranţă.

— Presupun că-i în regulă, vorbi ea după o clipă de gândire. Însemnă că trebuia să se grăbească acasă şi să pună înapoi în dulapuri toate farfuriile. Dimineaţa n-a mai avut ocazia, fiindcă s-a trezit târziu. Asta i-a

amintit şi de faptul că trebuie să se oprească la magazin şi să cumpere un ceas deşteptător nou. Nu mai putea să se bizuie pe cel vechi, ceea ce explica de ce nu s-a trezit şi era cât pe ce să întârzie la serviciu. Aducându-şi aminte de oră, se uită la ceas.

— O, Doamne, trebuie să plec, zise ea luând un şerveţel şi ştergându-se pe gură.

— Dar nu ţi-ai terminat prânzul, protestă el indicându-i sandvişul mâncat pe jumătate. Nu ţi-l împachetezi pentru mai târziu?

— Mănâncă-l tu.

— Nu primesc un sărut? îi aruncă o privire care-i dădu de înţeles că se îndoieşte că ar poseda vreun simţ al realităţii. El dădu din umăr şi o întrebă:

— Mâine, când ne întâlnim?

— La doisprezece. De ce să nu ne întâlnim aici, propuse ea. Nu cred că sunt în stare de o nouă confruntare cu Frederick. Dacă ţie ţi-e egal, aş prefera să fiu cât mai departe de birourile directorilor.

— Celor mai multe femei le-ar plăcea.

— Eu nu sunt cele mai multe femei.

— Ştiu. De asta-mi placi. Kelly se grăbi spre ascensor şi reuşi să se strecoare în mulţime înainte ca uşile să se închidă. Întorcându-se la etajul nouă, nu putea să nu observe privirile unora dintre colegi

când reveni în biroul ei. Se aplecă să-şi pună poşeta într-un sertar de jos şi când se îndreptă, şeful era în spatele ei.

Zâmbea. De fapt, părea foarte amuzat.

— Kelly, ai luat o masă bună? Dar nu-i lăsă timp să răspundă. Ştii, de multă vreme plănuiam să-ţi arăt birourile directorilor, dar cred că acum nu mai este cazul.

— Aş putea să vă dau o explicaţie… El râse.

— Nu este nevoie de nicio explicaţie, vorbi, bătând-o prietenește pe umăr. Numai să ai grijă cu aceşti ştabi. Persoane ca noi le consumă la micul dejun. Sper că Macon Bridges îşi dă seama ce bărbat norocos este. De asemenea… El se apropie mai mult de ea. N-aş vrea să-ţi faci chiar prea multe iluzii. Kelly reuşi să zâmbească.

— Mda, trebuie să ne fie clar acest lucru.

Capitolul 4

— Ei bine, Margie, ce părere ai despre rochia asta? Dar înainte de a răspunde, mai bine îţi explic că este singurul lucru într-adevăr drăguţ pe care-l am.

— Îmi place.

— O, vorbeşti aşa ca să mă liniştești.

Nu trebuia să-ţi spun că este singurul lucru care îmi place. Kelly se întoarse spre oglinda care ajungea

până la pământ şi îşi studie imaginea. Rochia era dintr-un material subţire, roz, cu o croială simplă, cu umeri şi cu un guler înalt, alb. Se vede că este făcută în casă?

— Pare cumpărată acum din magazin, Kel. Nimeni nu-şi va da seama că este făcută de tine, cu vechitura aia a ta de maşină de cusut. Dar de ce eşti atât de îngrijorată? Este doar o invitaţie la cină.

— Da, dar n-am de unde să ştiu cum vor fi îmbrăcaţi ceilalţi şi dacă mă gândesc prin ce-am trecut ieri… Kelly lăsă fraza neterminată. Îi povestise lui Margie despre incursiunea ei la etajul directorilor şi Maggie s-a amuzat. În ceea ce o priveşte, Kelly nu vedea aspectul umoristic al lucrurilor şi se gândea să nu accepte invitaţia lui Macon la cina prietenului lui. Dar au petrecut atât de bine mâncând sandvişuri cu unt de arahide şi gem, în această după-amiază în parc, încât s-a decis să se ducă totuşi. În adâncul sufletului ştia că ar face aproape orice numai să fie împreună cu el.

— Mă ajuţi să mă fardez? Te pricepi atât de bine, îi spuse prietenei ei. Margie îşi dădu ochii peste cap, dar intră în baie, unde Kelly îşi ţinea fardurile. Deodată, îşi scoase capul pe uşă.

— Când te-ai decis să pui tapet în baie?

— Noaptea trecută, cândva, după miezul nopţii,

răspunse Kelly, dezbrăcându-se şi punându-şi halatul. Nu puteam să dorm. Cumpărasem tapetul mai demult, dar n-aveam niciodată timp.Ai fi surprinsă să afli cât de multe am făcut zilele acestea, din cauza insomniei.

— Problema ta cu dormitul are vreo legătură cu noul bărbat din viaţa ta? întrebă Maggie, căutând în dulăpiorul cu farduri al lui Kelly.

— Totul este legat de el. Kelly se prăbuşi pe pat şi dădu din cap. Nu ştiu ce găseşte la mine.

— O, Doamne! mormăi Margie.

— Aşa-i cum îţi spun.Ar putea avea pe oricine.

— Ai dreptate, dar evident, te vrea pe tine. Fetiţo ar trebui să te simţi deasupra tuturor.

— Mă simt atât de nepotrivită. Dacă i-ai fi văzut ieri biroul… Şi îmi pot imagina cum poate să arate casa lui. Îşi privi dormitorul. Acest loc arată ca un coşmar în comparaţie cu ceea ce am văzut ieri. Margie se aşează lângă ea pe pat.

— Kel, nu aceasta este cu adevărat important, Şi tu ştii.

— Şi dacă în seara asta el o să se simtă jenat în fata prietenilor lui? Dacă eu n-am să fiu destul de… sofisticată?

— Poate te place aşa. Te-ai gândit la această posibilitate? Ei, şi-acum vrei să te machiez sau nu?

Telefonul începu să sune, dar Kelly nu se mişcă ştiind că Samantha se va repezi la aparat. O clipă mai târziu fata apăru în prag.

— Mama, a fost Macon la telefon.

— Foarte bine, deci s-a contramandat totul. Nu va mai trebui să trec prin toate acestea.

— Nu, a spus să-ţi transmit că este reţinut la o şedinţă şi că va trimite peste o oră o maşină după tine. Te va întâlni la cină.

— Ai la dispoziţie numai o oră! exclamă Margie, ridicându-se. Mai bine să începem. Trebuie să te şi coafez. Hai în bucătărie, unde este lumina mai bună.

Kelly s-a aşezat la masa de bucătărie, aşa cum i-a comandat Margie, dar îi venea greu să nu-şi manifeste dezamăgirea. Se pregătea din toate punctele de vedere să se ducă la prima ei întâlnire adevărată cu Macon şi el nu putea să-şi facă atâta timp să vină s-o ia. Presupunea că era o prostie din partea ei, dar toată ziua s-a gândit la acest lucru: ce va spune el, cum se va uita la ea când ea va deschide uşa de la intrare şi o va vedea. Făcuse ordine în casă într-un timp record, dând cu un spray proaspăt cu miros de mere ca să miroase frumos. Şi acum el nici măcar nu făcea efortul să părăsească puţin mai devreme acea şedinţă atât de preţioasă, ca să vină să o ia. O oră mai târziu Kelly se studie în oglinda de la

baie, păzită de Margie şi Samantha. Era decisă să se simtă foarte bine.

— Nu credeţi că mi-am pus prea mult roşu în obraji?

— Nu, răspunse Margie. Ţi-am mai spus de vreo trei ori că arăţi foarte bine.

— Mamă, arăţi fantastic, vorbi Samantha, iar fardul acela de ochi, de culoarea prunei, se potriveşte perfect cu rochia ta.

— Mamăăăă! ţipă Joey, alergând prin hol. În faţa casei s-a oprit o maşină imensă! Este lungă de cel puţin un, kilometru! Vino să vezi! Kelly şi Margie au schimbat priviri întrebătoare şi l-au urmat pe Joey în camera de zi.

— O, Doamne! exclamă Margie privind prin geam. Este o limuzină. Kel, omul a trimis după tine o limuzină. Katie, care se uita la televizor la un film cu desene animate, fugi şi ea la geam. Samantha chicoti.

— Este atât de emoţionant. Stai numai când am să le povestesc prietenelor mele.

Chiar acum mă duc să le sun. Se îndreptă grăbită spre telefon. Se auzi soneria de la uşă. Kelly şi Margie se dădură înapoi de la geam, privindu-se cu un şoc absolut.

— Joey, deschide uşa, îi spuse Margie. Probabil că este şoferul. Kelly îşi apucă prietena de încheietură.

— Ce-am să mă fac? şopti ea frenetică. În viaţa mea n-am mers cu o limuzină. O, de ce a trebuit să facă Macon aşa ceva? se întrebă. Probabil voia să se scuze în acest fel fiindcă n-a putut să vină să o ia, dar ea se simţea stângace într-o astfel de maşină. Cu durere în suflet, îşi dădea seama din nou de diferenţa dintre modurile lor de viaţă.

— Nu mai fi atât de îngrozită, vorbi Margie, Ar trebui să fii emoţionată. O Kel, te rog, sună-mă din limuzină. Ştii că trebuie să fie şi un telefon. N-a mai apucat să-i răspundă, căci uşa de la intrare a fost larg deschisă de fiul ei emoţionat. Un bărbat îmbrăcat cu un costum închis şi chipiu intră în cameră. Îşi scoase chipiul şi salută grupul.

— Am venit s-o iau pe domnişoara Garrett, vorbi el. Kelly făcu un pas înainte.

— Eu sunt Kelly Garrett, zise ea cu ceea ce spera că este vocea ei cea mai sofisticată. Poţi aştepta o secundă să-mi strâng lucrurile? Joey, închide uşa de la intrare, să nu vină muştele. Închise ochii, învinsă. A fost cel mai nesofisticat lucru pe care l-a spus vreodată. În sfârşit, de-acum este prea târziu, a zis-o. O, şi Joey, te rog nu-i pune domnului milioane de întrebări. Se grăbi din hol în dormitorul ei cu Margie şi Kattie după ea. Joey studie pe bărbatul în uniformă, cu o curiozitate nedisimulată.

— Trebuie să plăteşti dublu când duci maşina la spălat? întrebă el.

Kelly se întoarse câteva minute mai târziu, ducând cu ea o poşetă de seară.

— Sunt gata, spuse repede. Şoferul dădu din cap şi o conduse afară către maşină.

Înainte de a se urca, Kelly se uită înapoi. Margie şi copiii priveau pe geam, cu ochii mari precum cepele. Bărbatul urmări privirea lui Kelly şi zâmbi.

Kelly oftă, încercând să vorbească cu un ton plictisit:

— Ai crede că de-acum sunt obişnuiţi cu astfel de lucruri.

— Da, doamnă, zise şoferul înainte de a închide portiera maşinii, aşezând-o direct în braţele unei vieţi de lux. A căutat imediat telefonul. A început să vorbească cu familia când nici nu dăduseră colţul şi şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului, descriindu-le interiorul maşinii. Se simţea precum Cenuşăreasa şi-şi spuse sieşi să se bucure cât timp va mai dura. Mâine va fi din nou Kelly Garrett, care mătură cenuşa din cămin. În sfârşit termină şi aşeză o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi lângă aparat pentru a plăti convorbirea.

Kelly şi-a dat seama că au lăsat în urma lor acea civilizaţie pe care o cunoştea şi au intrat în cartierul

celor foarte „*murdar de bogaţi*", cum îi numea ea. Cu toate acestea, nu era pregătită pentru priveliştea conacului care se întindea în faţa ei când şoferul a ajutat-o să coboare din maşină. Casa trebuie să aibă cel puţin treizeci de camere, se gândi ea, privind la structura enormă, din cărămidă şi minunându-se. Şi când te gândeşti că visul ei de-o viaţă era o casă cu patru dormitoare pentru ca Samantha şi Katie să nu trebuiască să stea în aceeaşi cameră.

— Eşti sigur că este adresa potrivită? îl întrebă pe şofer preocupată.

— Da, doamnă.

— O.Ei bine, poate am să stau în maşină până când soseşte domnul Bridges. Se întoarse să se uite în limuzină.

— Domnul Bridges a cerut în mod special să vă întâlniţi în casă, doamnă. Sunt sigur că înăuntru va fi mult mai confortabil. Kelly se îndoia în modul cel mai serios, dar, cu toate acestea, a cedat.

— Ei bine, îţi mulţumesc că m-ai adus, spuse ea, simţindu-se din ce în ce mai emoţionată. Şoferul se înclină adânc.

— Plăcerea mea, doamnă. Petrecere frumoasă! Kelly urcă scările către casă simţindu-se din ce în ce mai timidă. Trebuia să rămână acasă şi să-i spună lui Macon că dacă nu poate să vină s-o ia, nu se va duce.

Dar el n-a avut nici măcar atâta timp ca să stea de vorbă cu ea. I-a transmis Samanthei mesajul şi a închis.

Dacă Kelly se simţise timidă înainte, aceasta nu se putea compara cu teribila jenă pe care a simţit-o când un valet cu înfăţişare austeră o conduse în salonul casei. Era plin de bărbaţi îmbrăcaţi în smoching şi femei cu rochii de seară cu paiete. Îi venea să moară. O doamnă mai în vârstă se grăbi către ea, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de lame auriu. Kelly se gândea că nu a văzut până atunci pe nimeni care să se mişte cu atâta graţie. Femeia părea că pluteşte.

— Trebuie să fii domnişoara Garrett, vorbi ea oferindu-i o mână cu manichiura perfectă. Sunt Edith Higgimbothom. Te rog, spune-mi Edie.

— Sunt Kelly.

— Macon a sunat şi a spus că va întârzia, vorbi Edie, zâmbind dulce, şi eu trebuie să am grijă de dumneata până când soseşte.

— Mi-e teamă că… nu sunt îmbrăcată corespunzător, spuse Kelly, simţindu-se destul de prost în rochia ei roz cu gulerul înalt. Macon nu mi-a spus că trebuie să vin în rochie de seară. Şi de cum îl va vedea, îl va omorî, hotărî ea. Mai întâi, îl va omorî că n-a venit s-o ia, apoi îl va omorî că a lăsat-o să vină

la această serată de înaltă clasă îmbrăcată ca o spălătoreasă. Da, îl va omorî de două ori.

— Arăţi absolut senzaţional, zise Edie. Vei fi frumoasa balului. Luă mâna lui Kelly şi o strânse liniştitor. Ei, şi-acum, ce-ai vrea să bei?

— Ceva amestecat cu cianură ar fi foarte potrivit. Edie îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă, un sunet încântător, aproape muzical.

— Macon nu mi-a spus ce personalitate încântătoare ai.

Şi mi-era teamă că va fi una dintre acele seri plictisitoare. Mă duc în sufragerie să mut cărţile de vizită pentru ca noi două să stăm una lângă alta. Ei, şi-acum, ce-ai zice de un pahar de şampanie? Luă un pahar plin de pe tava unui chelner care trecea şi i-l dădu lui Kelly. Hai dragă, să-i cunoşti şi pe ceilalţi. O conduse pe Kelly în camera plină. Sunt sigură că Macon va veni imediat ce va putea.

Macon sosi doar cu câteva minute înainte ca Edie şi soţul ei, Max, să fi condus musafirii în sufrageria foarte elegantă. Kelly a fost atât de fericită şi de uşurată la vederea lui, încât a uitat pentru moment că trebuia să-l omoare. Poate că nu ştia că toţi se îmbracă formal pentru serată. Arăta minunat cu smokingul negru şi cămaşa albă, scrobită. Smoking? Deci ştia că va fi o serată elegantă. Adăugă în grabă

tortura pe lista crimelor pe care le plănuia să le comită împotriva lui.

— De ce nu mi-ai spus că este o serată formală? îl întrebă, încercând să zâmbească printre dinţii care-i scrâşneau. Macon se uită la ea, gândindu-se că niciodată n-a fost mai frumoasă.

— Mi-era teamă că dacă ţi-aş fi spus, n-ai fi venit. Nu puteam să nu vin şi nu puteam suporta ideea să nu te văd în seara asta. Kelly, îmi pare rău că am fost egoist şi insensibil, dar ştiam ca niciodată nu-ţi vei cheltui banii pentru o rochie de seară şi că nu m-ai fi lăsat să-ţi cumpăr una. Onestitatea lui a luat-o prin surprindere, ca şi căinţa lui reală.

— Nu fi ridicol, zise ea, simţindu-se cam proastă, deoarece a făcut un aşa caz din toată întâmplarea. Încerca să pară nonşalantă.

— Kelly, eşti cea mai frumoasă femeie de-aici, spuse el cu o voce abia auzită. Se simţea prost că nu i-a spus că petrecerea va fi formală. Arăţi… se opri încercând să găsească cuvântul potrivit, orice cuvânt care s-o facă să se simtă comodă.

— Arăt de parcă aş servi mâncarea în loc de a o mânca, zise ea direct, copleşită de o altă criză de insecuritate. O Macon, n-am absolut nimic comun cu aceşti oameni.

Provin dintr-o familie simplă de la ţară. Părinţii

mei locuiesc încă la ferma care au cumpărat-o când s-au căsătorit.Au crescut acolo cinci copii şi nici unuia dintre noi nu ne-a păsat prea mult de aspectele materiale ale vieţii. Te rog, nu mă lăsa să fac vreo prostie la cină… de exemplu, să-mi spăl părul în paharul de apă.

— Te îngrijorezi prea mult, spuse el, prinzând-o de mijloc pentru a o conduce în sufragerie. De ce trebuie să-ţi pese ce gândesc aceste persoane? O, aici sunt locurile noastre. Dar lui Kelly îi păsa ce gândesc despre ea şi în timpul cinei îşi dădu seama că încearcă să-i impresioneze pe prietenii fostului ei soţ. În acest din urmă caz a eşuat, evident din moment ce soţul ei a părăsit-o pentru cineva care făcea acest lucru, mai bine. Niciodată nu-şi va ierta dacă va eşua şi în cazul lui Macon. Din fericire, cina s-a desfăşurat fără nicio dificultate, iar Edie şi soţul ei, ca şi Macon, au depus toate eforturile pentru ca ea să se simtă bine. După aceea Macon a dus-o la o plimbare lungă cu maşina.La un moment dat s-a oprit lângă un teren de joc şi a oprit motorul. Când se întoarse să-i vorbească, tăcu pentru o clipă, dându-şi seama ce drăguţă era la lumina lunii.

— Îmi pare rău că n-am putut să vin să te iau de acasă, spuse până la urmă. Am încercat să fac tot ce se putea să grăbesc şedinţa, dar cred că eram

singurul care aveam program seara.

— Nu face nimic, mormăi ea. Dar de fapt, nu era adevărat.

— Am ieşit de la şedinţă doar atât cât să-ţi comand maşina. Aş fi vrut să-ţi trimit un *Rolls Royce*, dar în oraş a fost o nuntă mare şi toate fuseseră închiriate. Voiam să-ţi trimit un *Rolls* alb şi o duzină de trandafiri roşii. Am încercat, dar n-am mai avut timp.

— Nu face nimic, repetă ea. Şi de data aceasta aşa şi era. Nu-şi amintea că vreodată cineva să se fi preocupat atât de mult de persoana ei. El îi luă mâna şi o apăsă pe buzele lui.

— Se pare că voi obţine comanda pentru construirea centrului de conferinţe de la Houston.

— O, dar este o veste minunată. Când ai aflat?

— Azi după-amiază. Nu s-a luat încă decizia finală, dar, potrivit zvonurilor, arhitectul mă vrea pe mine. Săptămâna viitoare voi primi confirmarea definitivă.

Ea se aplecă şi îl sărută pe obraz.

— Felicitări! Sunt foarte mândră de tine. Înainte ca ea să facă vreo mişcare, el îi apucă bărbia şi-i întoarse capul în aşa fel încât ea trebuia să se uite drept în ochii lui.

— Kelly, există o singură problemă, vorbi el. Înseamnă că va trebui să petrec la început o mulţime de timp acolo. N-o să te pot vedea prea des.

— O.Simţi o durere în inimă. Ei bine, trebuie să faci ce trebuie să faci, zise ea, încercând să pară matură în privinţa întregii probleme, dar în acelaşi timp întrebându-se când şi dacă îl va mai vedea. El îi atinse blând buzele cu buzele lui.

— Voi fi acasă la sfârşit de săptămână. Şi vreau să ştii că atunci când voi fi în oraş, tu vei ocupa locul întâi. Nu-mi pasă dacă tot restul se prăbuşeşte, sfârşiturile de săptămână ne vor aparţine. În braţele lui Macon, toate îndoielile i s-au risipit.

Kelly se gândea că precis a murit şi a ajuns în ceruri, atât de dulci şi de minunate erau buzele lui pe ale ei. Se pierdu în acest sărut, copleşită de senzaţia pieptului lui puternic şi a braţelor lui musculoase care o ţineau strâns. Când se îndepărtă, amândoi simţeau nevoia de aer.

— Kelly, sunt nebun după tine, spuse el simplu.

Expresia lui aproape că o făcu să nu mai poată respira. Voia să-i mărturisească sentimentele, dar nu avea încredere în vocea ei. Atunci, se lipi de el şi-şi închise ochii, mulţumită să fie ţinută în braţe de el. În acea clipă nimic altceva nu conta.

Macon se aplecă şi cu tandreţe îi sărută pleoapele. Apoi îi sărută fruntea, vârful nasului şi gropiţa minusculă din bărbie. Când îi prinse din nou gura, ea era gata să-l primească şi-şi desfăcu buzele să-l

întâmpine. A fost un sărut lung, înfometat, plin de o grabă care i-a surprins pe amândoi.

— Vreau să fac dragoste cu tine atât de mult, încât mă doare, spuse el, răsuflarea lui fierbinte mângâindu-i obrazul. Oare mă grăbesc prea tare?

Kelly avea impresia că inima i se va desprinde de corp şi va zbura; bătea atât de puternic. Când începu să vorbească, vocea-i tremura:

— Doar puţin, spuse ea la urmă. Dar adevărul era că voia ca el să facă dragoste cu ea. Nu dorea decât să stea în braţele lui şi să fie sărutată în nesimţire. Şi după aceea, ce se va întâmpla? se întrebă ea. Unde o să ajungă? Căci ştia că, făcând dragoste cu Macon, el va intra în inima ei pentru totdeauna şi nu era sigură dacă în viaţa lui există un loc şi pentru ea. El o strânse puternic înainte de a-i da drumul.

— Frumoasă doamnă, spuse el, mai bine te duc acasă înainte de a-ţi demonstra cât de repede pot să mă mişc dacă sunt tentat cu adevărat.

— Îţi spun, nu este decât un picnic în aer liber, cu unele dintre persoanele cu care ne-am întâlnit săptămâna trecută, îi explică Macon când o sună, în următoarea sâmbătă de dimineaţă. Max şi Edie vor fi acolo. Ţi-a plăcut de ei, nu-i aşa?

Kelly căscă la telefon. Abia se trezise. Cum să ia decizii urgente când mai era pe jumătate adormită.

Ştia că Macon se scula devreme. Dar el nu avea probleme de insomnie ca ea.

— Unde se va organiza grătarul? întrebă ea.

— În apropiere de locul unde ai fost săptămâna trecută. Dar de această dată toată lumea va fi îmbrăcată sport, aşa că nu trebuie să-ţi faci probleme. Pune-ţi blugii sau şortul. Da, sigur, se gândi ea. Probabil că aceşti oameni nici nu au blugi.

— Când vrei să fiu gata? El stătu o clipă pe gânduri.

— Ar trebui să ajung devreme, să mai discut nişte contracte cu nişte persoane care vor fi acolo. Poţi veni cu mine sau mă duc înainte şi te iau când terminăm.

Da, îşi zise Kelly, ar fi trebuit să-şi dea seama că este vorba de afaceri. Cu toate că în săptămâna care a trecut Macon a vizitat-o de câteva ori, niciodată nu a venit fără servietă sau să nu fi dat vreun telefon. Începea să creadă că, dacă se vor hotărî să devină mai apropiaţi, va trebui să îndepărteze servieta printr-o operaţie chirurgicală, Dar, adevărul era că voia să-l vadă şi nimic nu mai conta.

— De ce să nu te întâlnesc acolo? propuse ea. Aşa mai pot petrece câteva ore şi cu copiii. După câteva minute de discuţii, Macon a acceptat cu reticenţă ca ea să vină cu maşina ei la locul unde se vor întâlni cu toţii şi i-a dat toate indicaţiile necesare. Câteva ore

mai târziu Kelly şi Margie s-au regăsit în faţa dulapului deschis al lui Kelly, examinându-i garderoba.

— Mi-a spus că va fi neformal, spuse Kelly, dar Ştii ce înseamnă? înseamnă că femeile nu-şi vor pune diademele. Magie îi aruncă o privire curioasă.

— Nu pari prea încântată de invitaţie. Kelly stătea posomorâtă.

Margie, este mult deasupra mea. Îi aminti prietenei ei despre cină şi cum a fost ea îmbrăcată în comparaţie cu ceilalţi. Am fost atât de timidă cu prietenii lui, n-am putut să mă relaxez şi el mă simt bine. Mi-era teamă că am să spun sau am să fac ceea ce nu trebuie.

— Parcă mi-ai spus că tipul se trage dintr-o familie săracă.

— Da, dar, crede-mă, a depăşit demult acel stadiu. Se opri. Habar n-am ce-am mâncat săptămâna trecută. Un fel de mâncare franţuzească pe care nici nu ştiam cum se pronunţă. Cel puţin la grătar voi putea identifica mâncarea.

— Te îngrijorezi prea mult. Margie scoase din dulap un costum cu pantaloni. Este demodat, ar trebui să-l donezi Armatei Salvării. Îl aruncă pe pat şi continuă să caute în dulap.

— Şi n-am absolut nimic în comun cu prietenii lui,

continuă Kelly. Femeile vorbeau despre cum zboară la Paris pentru a-şi proba rochiile şi-şi petrec vacanţa în locuri despre care n-am auzit niciodată. M-am simţit ca o neisprăvită de prima clasă. N-am să-mi găsesc niciodată locul în lumea lui.

— Kel, dacă cineva are bani, nu înseamnă că este mai bun ca tine. Kelly dădu din umeri.

— Îmi amintea într-un fel de vremurile când încercam să-l impresionez pe fostul meu soţ şi pe prietenii lui. Exceptând faptul că Macon nu-mi atrage atenţia asupra tuturor greşelilor mele la sfârşitul serii, aşa cum făcea Bob.

— Fetiţo, ştii că suferi de un complex de inferioritate? Există momente când îmi vine să-l strâng de gât pe fostul tău bărbat, din această cauză.

— N-a fost numai vina lui. Era pur şi simplu ambiţios, iar eu nu l-am putut ajuta. Nu eram făcută să joc bridge sau golf la clubul cucoanelor. Preferam să fac cumpărăturile la magazinele de solduri şi vechituri pentru a-mi cumpăra materialele şi a-mi face rochii pe care nu mi le puteam permite. Dar de ce ţi le spun toate astea? Le-ai mai auzit şi înainte.

— Poate ai simţit nevoia să mai vorbeşti despre ele. Kelly scoase din fundul dulapului un costum negru ca un smoking şi îl studie, apoi îl puse înapoi.

— Nu doresc copiilor mei să crească aşa cum a

crescut tatăl lor, zise, de parcă gândea cu voce tare. De aceea, uneori, sunt mulţumită că este prea ocupat să-i vadă prea des. Şi nu-mi place nici felul în care îi ambiţionează tot timpul, de parcă n-aş face suficiente lucruri şi-aşa. Sunt încă copii.

— N-aş putea să spun că-ţi iau vorbele în nume de rău, zise Margie. Dar din ceea ce mi-ai povestit despre felul în care a fost crescut Bob, probabil că este legat de educaţia pe care a primit-o. Trebuia să se ducă la cele mai bune şcoli şi să termine printre primii. Nu era suficient că juca fotbal, trebuia să fie şi cel mai bun din echipă. De ce ai pus înapoi costumul? Nu-ţi place? Kelly îl scoase din nou şi-l privi.

— Mda, şi acum uită-te şi tu cum îşi tratează propriii copii. N-a fost destul că în acest an Samantha a fost prima pe şcoală, voia să ştie de ce nu a fost aşa tot timpul. Şi de ce Joey nu este un jucător de baseball mai bun şi de ce Katie nu este mai avansată în clasa ei de dans? în timp ce vorbea, pipăi materialul rochiei. Nu crezi că este prea elegantă pentru un grătar? Este ceva pe care ai vrea să-l porţi la un restaurant drăguţ. Numai că, de luni de zile, n-am mai fost la un restaurant drăguţ, respectiv de când mi-ai făcut acest costum. Doamne, nici nu mai ştiu dacă este la modă. Margie îl studie cu atenţie.

— Ce altceva mai ai?

— Nimic. Numai că acest material este prea… bogat pentru a fi purtat ziua.

— Ai spus *„bogat*?" Kelly începu să râdă.

— Ai dreptate.Ar trebui să-l port. Când Kelly sosi după-amiaza la grătar descoperi foarte jenată ca era singura care nu purta blugi sau şort. O cameristă a condus-o până-n spatele casei, unde se întindea o pajişte întreţinută perfect, înconjurată de grădini şi tufişuri. Un cort galben-deschis oferea umbră. În cort se aflau mese lungi, acoperite cu feţe de masă cu pătrăţele roşii şi albe, şi împodobite cu vase mari cu flori. O formaţie de muzică country cânta pe terasa din cărămidă şi câteva perechi încercau să danseze fără să transpire.

Chiar dacă cineva a observat că Kelly era prea elegant îmbrăcată, a avut buna creştere să nu-i atragă atenţia. Mai multe femei i-au lăudat rochia şi au întrebat-o cine i-a făcut-o.Au fost foarte impresionate când le-a mărturisit că şi-a făcut-o singură. Macon radia de mândrie alături de ea Când Eddie a rugat-o să-i împrumute modelul.

— Te simţi bine? o întrebă când au terminat cina compusă din antricoate la grătar, garnituri şi îngheţată de fructe făcută în casă.

— Mă simt foarte bine, spuse ea sincer. Cu excepţia timidităţii legate de costumaţia ei, se distra cu

adevărat bine.

— Ei, atunci ce-ar fi să dansăm? întrebă el când orchestra începu să cânte o melodie mai languroasă. Ea dădu din cap şi îl urmă pe terasa unde se aflau deacum câteva perechi. Când Macon o cuprinse în braţe, Kelly simţi de parcă ar fi ajuns acasă după ce fusese plecată multă vreme. Era ciudat, dar şi drăguţ, ca şi cum ai fi salutat prima zi de primăvară după o iarnă lungă şi obositoare. De parcă te-ai fi trezit la primele raze ale soarelui după o noapte lungă, nedormită.

Ghemuindu-se mai bine în braţele lui Macon ea îşi analiza sentimentele. Până atunci nu-şi dăduse seama cât de singură era. Recunoaşterea acestui fapt a uluit-o. Credea că necesităţile sale emoţionale erau satisfăcute de dragostea copiilor ei. Era convinsă că viaţa ei era plină. Acum îşi dădea seama că „*ocupat*" şi „*plin*" nu însemnau acelaşi lucru. Doar uneori simţea cu adevărat lipsa prezenţei unui bărbat şi-şi amintea în permanenţă de vremurile când, deşi era măritată, se simţea singură.

Acum, în braţele lui Macon recunoştea cât de mult i-a lipsit să fie cu un bărbat. Dar ceea ce era mai important, îşi dădea seama că nu dorea orice bărbat. Dorea să fie în braţele lui Macon. Dorea să-i simtă întregul trup lipit de al ei, aşa cum erau acum. Dorea

să-şi sprijine capul de pieptul lui şi să-i inspire mirosul lui, să-i simtă răsuflarea fierbinte în păr. Se simţea bine îmbrăţişată, alintată şi răzgâiată, toate aceste gesturi care însoţesc iubirea. A petrecut atât de mult timp ocupându-se de copii şi acum îi plăcea să fie ea cea care capătă şi nu oferea.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Macon, observând pentru prima dată cât de tăcută a devenit Kelly. Fusese ocupat atât de mult gândindu-se ce bine este cu ea şi la dorinţa pe care o stârnea în el întotdeauna, încât n-a observat tăcerea ei.

Kelly îi întâlni ochii. Privirea care se desprinse era cea a simplei dorinţe. O cutremură până în vârful picioarelor.

— Mă gândeam numai cât de bine este aşa, spuse ea cu răsuflarea întretăiată. Tu şi cu mine, împreună. Inspiră adânc când coapsele lui tari le atinseră pe ale ei.

Fiecare capăt de nerv din corpul ei părea că reînvie.

— Ar putea fi şi mai bine, vorbi şi îşi lipi buzele de fruntea ei. I-a trebuit fiecare gram de stăpânire de sine pentru a nu o strivi în braţe. Era atât de mică, atât de feminină. Un sentiment provenind din profunzimile lui, un instinct primar, presupunea el, îl făcea să vrea s-o ia şi s-o facă proprietate exclusivă a

lui. Voia să atingă corpul care îl obseda atât de des nopţile şi-l făcea să se uite în gol în timpul şedinţelor de afaceri. Voia să vadă cum ochii ei se întunecă de pasiune, să cunoască bucuria de a o avea, de a o simţi cum tremură sub el. Voia să-i audă oftatul de mulţumire. Şi ego-ul lui bărbătesc îl asigura că va putea face ca ea să simtă toate acestea. Când vorbi din nou, vocea lui era atât de joasă, încât Kelly a trebuit să se străduiască să-l audă:

— Hai acasă cu mine, zise el. Avem toată casa la dispoziţie. Putem fi singuri.

A fost atât de surprinsă de cererea lui, încât a greşit pasul şi l-a călcat pe picioare. Din fericire, el nu a observat.

— Da, Macon, spuse ea, vocea ei fiind ca o şoaptă.

La volanul *Buick-ului* ei vechi, Kelly urmă maşina lui Macon într-un alt cartier al oraşului. Era un cartier la modă, unele case aveau mai multe etaje, aşezate pe terenuri de câţiva acri. Macon parcă în fata unei structuri moderne din sticlă şi lemn, şi ea se opri în spatele lui.

— E mare, spuse ea în timp ce el o ajuta să iasă din maşină.

— Da, este mare, recunoscu el. Am cumpărat-o ca să pot primi lume. Vrei să intri?

Ea dădu din cap şi mână-n mână s-au îndreptat

spre intrare. Înainte de a pătrunde, Macon a trebuit să anuleze sistemul de securitate foarte complicat, dar până la urmă a condus-o într-un hol impresionant. Casa era uluitoare chiar dacă nu avea aerul unui cămin. O clipă Kelly a rămas în pragul uşii camerei de zi, cuprinzând cu privirea totul: mocheta albă, canapeaua rabatabilă albastra şi scaunele cu tapiseria de aceeaşi culoare, mesele din sticlă şi crom. Singurele culori vii proveneau de la tablourile masive care împodobeau pereţii, de asemenea moderne, dominate de fascicule de vopsea roşie şi galbenă. Ea nu putea să-şi dea deocamdată cu părerea.

În timp ce Macon o conducea într-o altă cameră, descoperi că bucătăria era la fel, ar fi putut intra în ea întregul ei apartament. Mobilele erau albe şi curate, şi luceau ca un *Cadillac* nou. Pardoseala era din gresie solidă şi, după părerea lui Kelly, trebuia să fi costat o avere. Era o bucătărie pe care o puteai vedea în revista *Arhitectural Digest.*

— Este impresionant, remarcă ea în final.

— Da, este frumos, dar nu atât de plăcut ca la tine acasă. Se uită în jur şi dădu din umeri. Serveşte scopului propus şi mi se scade destul de mult din impozit, aşa că merită. Hai să-ţi arăt camera mea.

— Ai spus că nu este nimeni acasă? întrebă ea

privind camera, de parcă ar fi aşteptat să între cineva pe uşă.

— Am o menajeră care locuieşte aici, dar este plecată. Kelly dădu din cap şi-l urmă înapoi în hol şi sus pe o scară până la etajul doi, unde se găsea dormitorul lui.

Deşi decoraţia modernă era şi aici prezentă, era oarecum atenuată de draperii şi de obiectele lui personale. O privire rapidă în baie i-a permis să observe un jacuzzi masiv înconjurat de oglinzi. Şi, în sfârşit, ceea ce n-a mai putut ignora, a trebuit să conştientizeze existenţa unui pat imens, făcut dintr-un cadru de crom şi acoperit cu o cuvertură de satin albastru. Privirea lui Macon a însoţit-o permanent, în timp ce ea se plimba prin cameră, atingând o vază, trecând cu degetele peste o casetă de bijuterii masculină. Când se întoarse către el zâmbetul ei era timid.

— Sunt puţin nervoasă, recunoscu ea. Se vede?

El simţi cum i se strânge inima în piept. Îi amintea din nou de o fată tânără, puţin sfioasă şi foarte nesigură pe ea în acea clipă. Străbătu distanţa care îi despărţea şi o cuprinse în braţe.

— Ai vrea să pleci? o întrebă. Pentru el însemna sacrificiul suprem. O dorea cu disperare, cu toate fibrele fiinţei lui, dar voia ca ea să se simtă bine.

— Trebuie să-ţi spun ceva, şopti ea. Îşi întoarse privirea de la el şi râse cu timiditate. Nu, te rog nu te uita la mine, căci n-am să-ţi pot spune.

— Te ascult.

— Macon, să ştii că am fost cu foarte puţini bărbaţi… i-aş putea număra pe un singur deget. Erau momente când aş fi vrut, dar nu s-a ivit ocazia, îşi dădu seama că vorbea foarte repede. Lucrurile nu au ajuns la acel stadiu.

Îşi frământa nervoasă mâinile şi el le luă în ale lui ca s-o liniştească.

— De ce îmi spui toate aceste lucruri? Ea se încruntă.

— Mi-e teamă că te voi dezamăgi. Nu am un corp atât de senzaţional precum cele mai multe femei cu care ai ieşit. Mai am… imperfecţiuni. El părea că se gândeşte la cele spuse de ea, deşi în ochii lui se putea citi veselia.

— Nu cumva ai pe corp o mulţime de tatuaje? întrebă el până la urmă.

În ciuda nervozităţii ei, Kelly începu să râdă.

— Nu, nu este vorba de aşa ceva. Macon afişă o expresie de uşurare.

— Îmi pare bine. Suport orice în afară de tatuaje. Apoi, zâmbind blând o trase către el. Kelly, linişteşte-te, îi vorbi el luându-i obrazul în palmă, în timp ce ea

îl privea.

Toată lumea are imperfecţiuni. Aceasta este frumuseţea de a fi uman.

Deodată surâse. Dar dacă crezi că îţi face bine, îţi voi da voie să-mi vezi semnul de la operaţia de apendicită. Ea râse cu blândeţe.

— Dar mă simt bine ştiind că ai şi tu un semn. Macon o sărută cu tandreţe, apoi se duse la geam şi trase draperiile, izolând camera de soarele târziu de după-amiază. Ea îl iubi mult pentru acest gest. Când el termină, o luă din nou în braţe şi o ţinu aşa vreme îndelungată. Ea se cutremură şi el o strânse mai mult.

— Kelly, spune-mi ce ai vrea să fac? Te rog, apune-mi.

— Vreau să faci dragoste cu mine, vorbi ea cu răsuflarea întretăiată, ştiind în fundul sufletului că îi aparţine. În această clipă nu mai avea importanţă Cine sau unde era, numai că avea sentimente profunde faţă de el, poate chiar îl iubea şi voia să-l cunoască în modul cel mai intim. Fără să trebuiască să i se spună de două ori, Macon o ridică în braţe şi o duse în pat. Îşi aminti din nou de dimensiunile ei şi îi zâmbi.

— Eşti atât de mică, observă el. Zâmbetul cu care ea i-a răspuns, i-a accelerat bătăile inimii. Ochii ei

străluceau ca arama şlefuită. El o aşeză uşor pe saltea, îi scoase pantofii şi-i masă picioarele. Erau atât de gingaşe.

— În timp ce ne mărturisim toate insecurităţile, vorbi el, poate ar trebui să spun cât de necioplit mă simt uneori alături de tine. Eşti atât de mignonă şi de grațioasă, iar eu mă simt ca elefantul în magazinul de porţelanuri. Mărturisirea lui a înduioşat-o.

— Eşti bărbatul cel mai chipeş din lume, spuse ea. Nemaivorbind că eşti cel mai sexy. Îi trase spre ea capul. Nici nu ai crede ce fel de vise mi-am făcut în legătură cu tine. Macon îşi ridică sprâncenele a mirare, dar în ochii lui se putea citi plăcerea.

— Într-adevăr? Ea dădu din cap.

— Mă gândesc cum arăţi sub duş, recunoscu ea în timp ce obrajii i s-au înroşit.

Paralel cu puternicele fire senzuale care îi legau, ştiau că există un sentiment invizibil de încredere, prietenie şi acceptare reciprocă. De ce crezi că mi-am petrecut jumătate din noapte punând tapet şi mutând mobilele?

Macon îi ridică mâna la buze şi-i sărută palma.

— Îmi pare bine că mi-ai spus. În ceea ce mă priveşte, ar trebui să-mi vezi tăieturile pe care le-am făcut în timp ce mă bărbieream, fiindcă mă gândeam permanent la tine. Până la urmă a trebuit să-mi

cumpăr un aparat de ras electric.

Kelly începu să râdă. Apoi se întinse şi-i descheie încet cămaşa, impunându-şi să ia iniţiativa. Surprinzător, dorinţa ei de a-l atinge peste tot i-a eliberat inhibiţiile.

Privirile li s-au întâlnit.

— Te deranjează? El îşi scutură capul.

— Nu, deloc. Ea se ridică şi îi trase cămaşa din pantaloni. Prin cămaşa desfăcută el îi prezenta cel mai frumos piept văzut vreodată de ea. Îi mângâia pieptul negru şi aspru, lăsând cârlionţii să alunece în jurul degetelor ei ca nişte inele de mătase.Ca răspuns, muşchii lui s-au întărit şi el închise ochii, de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în minte memoria atingerii ei. O clipă Kelly se jucă cu cârlionţii, urmărindu-i cu degetele până la locul unde aceştia se subţiau, în jurul abdomenului lui plat, înconjurându-i buricul în maniera cea mai fascinantă.

Sfârcurile lui erau maronii şi proeminente. Fără să înceteze să se gândească, ea se aplecă şi atinse unul cu buzele, apoi cu vârful limbii. Geamătul răguşit al lui Macon a îmboldit-o să acţioneze mai departe.

Cu un mic zâmbet pe buze, îşi mişcă limba în jurul sfârcului lui, apoi îl prinse cu dinţii. Îl muşcă, îl mângâie cu limba şi îl muşcă din nou, încântata la vederea pielii de găină de pe umerii lui. Era un

sentiment ameţitor şi vesel faptul că dispunea de o putere atât de mare asupra unui bărbat atât de sigur pe el. Îi dădea un sentiment de stăpânire, o emoţie cu totul nouă, mai ales în legătură cu Macon.

El îi zâmbi leneş, cu pleoapele grele, cu ochii înceţoşaţi de dorinţă.

— Kelly Garrett, eşti o vrăjitoare! Ea râse. Se simţea frumoasă şi dorită. Privirea din ochii lui Macon i-o dovedea. Brusc, i se trezi dorinţa de a îmbrăţişa întreaga lume.

— Iar tu, Macon Bridges, eşti o jucărie în mâinile mele, îl tachina ea.

— Nu mai spune? Se părea că acest lucru îl amuza foarte mult.

Îşi scoase cămaşa şi o azvârli pe jos, apoi fără niciun avertisment îi apucă încheiturile şi-o trase înapoi în pat, ridicându-se peste ea.

— Vom mai vedea. Ea mai zâmbea, în timp ce el începu să o sărute. Limba lui îi căută toate locurile ascunse. Simţi în stomac o tensiune, în timp ce genunchiul lui făcea o mişcare circulară, mângâietoare între coapsele ei. A fost suficient pentru ca ea să-şi piardă capul. El întrerupse sărutul, dar buzele lui au reapărut la baza gâtului ei şi pe lobul urechii, gustând şi testând. O ridică doar atât cât să-i tragă fermoarul rochiei şi, într-o secundă i-o

scoase, lăsând-o numai în sutien şi chiloţi.

Sări din pat, îi aşează rochia pe scaun, apoi se dezbrăcă. În timp ce se străduia să-şi desfacă cureaua de la blugi, nu-şi luă ochii de la ea nicio secundă. Îşi scoase blugii pe care îi aşează pe scaun, lângă rochia ei. Chiloţii au urmat aceeaşi cale.

Kelly îl privi cu o apreciere feminină. Chiar şi în lumina slabă putea să-i desluşească liniile perfecte ale corpului. Era un bărbat înalt, dar nu mătăhălos sau stângaci. Picioarele lui erau lungi, subţiri şi musculoase. Deşi l-a văzut în costum de baie, nu era acelaşi lucru ca acum când îl vedea complet dezbrăcat. Urmări cu privirea picioarele lui până în locul unde părul des şi negru îi acoperea sexul umflat. El se îndreptă către ea. Era un bărbat frumos, constată ea.

— Nu-ţi văd semnul, vorbi Kelly. Văzând privirea lui nedumerită, ea adăugă: De la operaţia de apendicită. El tuşi jenat, dar vedea în ochii ei o sclipire de amuzament.

— Mi-e teamă că… de fapt, am minţit. Credeam că te va ajuta să te mai linişteşti. În schimb, am o tăietură urâtă în călcâi. Am călcat odată pe o bucată de sticlă.

Ea îi aruncă o privire plină de indignare.

— M-ai minţit, spuse îndreptând către el un deget

acuzator. Colţurile buzelor i s-au ridicat în încercarea de a se abţine să nu râdă văzându-l că vrea să-şi manifeste remuşcarea. Apucă o pernă şi aruncă în el cu toată puterea, dar el se feri. Macon Bridges, pentru această minciună te voi pedepsi într-o zi.

Râzând, el ajunse în pat şi, înainte ca ea să se poată feri, îi prinse din nou buzele. Modul lor jucăuş deveni serios, iar el îi scoase restul de îmbrăcăminte.

Când ea a rămas goală în faţa lui, el o privi cu dragoste şi adoraţie.

— Să nu încerci să mă convingi vreodată că nu eşti perfectă, vorbi el. Şi deodată buzele lui erau peste tot.

Lumea lui Kelly deveni un loc de senzaţii, în timp ce gura lui Macon călătorea cu dragoste peste tot corpul ei, făcând prăpăd în sistemul ei nervos. Îi sărută sânii până când sfârcurile i se întăriră în aşteptare. Mâinile lui nu s-au oprit niciodată, mângâind-o până când crezu că va leşina. I se părea că creierul i-a fost cuprins de ceaţă, deoarece orice gândire raţională a încetat. De fiecare dată când încerca să-şi adune gândurile, buzele lui o trăgeau mai profund în acest nor.

Apoi gura lui îi atinse uşor trupul până la coapse, mângâindu-le jucăuş înainte de a ajunge la locul care se găsea între ele. Următoarea mişcare a însemnat

distrugerea lui Kelly. Îşi strânse pleoapele, în timp pe limba lui o explora, dezgolind-o în aşa fel, încât nu mai exista niciun fel de secret între ei. S-a simţit cuprinsă de un val de plăcere, urmat de un altul mult mai puternic şi mai intens decât primul. Macon se ridică şi desfăcându-i picioarele mai mult, intră în ea cu precauţie. Oftatul lor de plăcere se ridică deasupra lor ca o muzică. El se mişcă şi o atrase şi pe ea în dansul lui erotic. Mişcările lor s-au accelerat cu fiecare bătaie de inimă, iar finalul frenetic i-a făcut să scoată un strigăt. Zgomotul a fost atenuat de întâlnirea buzelor lor. Cu un ultim strigăt, Macon se prăbuşi peste ea. Se simţeau total epuizaţi. Macon se îndreptă şi o cuprinse în braţe, iar ea se ghemui ca o pisică îmblânzită. Kelly se desfătă în această stare şi profită de linişte ca să se gândească la sentimentele faţă de bărbatul de lângă ea. Mâna ei, aşezată pe pieptul lui, îi simţea bătăile egale ale inimii şi auzi cum respiraţia i se linişteşte. O învălui mirosul lui masculin, ameţind-o. Zâmbea, de fapt râdea cu gura până la urechi, îmbătată de fericire. În braţele lui se simţea ocrotită, nepreţuită, specială.

Pentru prima dată în viaţa ei credea că poate face orice. Se ridică într-un cot şi-l privi cu dragoste. Zâmbetul lui era leneş, satisfăcut. Îi făcu cu ochiul. Era un gest mărunt, dar spunea atât de mult. Era

mulţumit de ea. În acea clipă şi ea se simţea mulţumiţi de ea. Îşi aplecă obrazul şi-l sărută, părul ei atingându-i umărul. El îşi plimbă una din mâinile lui mari de-a lungul spatelui ei şi-i prinse un şold în palmă, strângându-l jucăuş. Şi când au început să facă din nou dragoste, Kelly era tot atât de fericită ca înainte, tot atât de dornică de el.

În braţele lui deveni frumoasă şi preţioasă, iar când au ajuns împreună la punctul culminat, sufletele lor s-au unit. Ea îşi dădea seama că-l iubeşte din tot sufletul.

Acestui sentiment îi închinau poeţii sonete, acest gen de dragoste inspira cântece de iubire. Dar era mai mult de-atât. Împreună cu Macon începea să se iubească pe sine. Şi acesta era cel mai scump dar căpătat.

Era încă devreme când el o conduse la maşina ei şi o urmări cum pleacă, după un sărut lung şi pasionat, şi promisiunea de a vorbi a doua zi.Ar fi vrut ca ea să rămână, dar ştia că doreşte să petreacă timpul şi cu copiii ei. Se întoarse în casa lui goală şi se apucă de lucru până când i se făcu somn.

Aproape o oră Kelly se frământă în pat, gândindu-se la Macon.Au făcut dragoste.

Tot nu-i venea să creadă. Mirosul after-shave-ului lui a rămas cu ea, pe corpul ei, în părul ei. N-a uitat

senzaţia buzelor lui şi nici privirea lui plină de dor când a avut-o. Această privire spunea totul. Era îndrăgostită până peste cap de Macon Bridges şi acest lucru o speria de moarte. Kelly se simţi trează şi începu să caute pe întuneric uşa de la baie. O găsi, aprinse lumina şi oftă la vederea băii numai pe jumătate tapetate. Apoi se apucă de lucru.

Capitolul 5

A doua zi de dimineaţă, Kelly nu găsi haine curate, aşa că renunţă să-şi mai trimită copiii la biserică. Margie, care se pregătea să se ducă la aeroport să-şi ia băiatul care în timpul verii şi-a vizitat tatăl, s-a oprit pentru o ceaşcă de cafea.

— Arăţi epuizată, îi spuse lui Kelly. N-ar fi trebuit ca noaptea trecută să-ţi tapetezi baia. Kelly dădu din cap.

— Mai bine aş fi spălat, vorbi ea. Se simţea vinovată de lipsa copiilor ei de la biserică. Nu-şi amintea, copil fiind, să fi lipsit vreodată de la slujba de duminică.

Nu mi-am dat seama că am rămas în urmă atât de mult cu toate.

— Din cauza vieţii tale amoroase, o necăji Margie. Ceea ce îmi aduce aminte de un lucru. Cum ai petrecut ieri? Înainte ca Kelly să-i poată răspunde, o

roşeaţă fierbinte îi acoperi faţa până la vârful urechilor.

— Aşa, bine, reuşi până la urmă să rostească.

— Chiar atât de bine? Margie izbucni în râs şi-i dădu prietenei ei o palmă pe spate.

Kelly se holbă la ea.

— Fato, începusem să cred că nu eşti ca noi. Deveni brusc serioasă. Eşti îndrăgostită de el? Kelly suspină.

— Trebuie să fie dragoste. Nu-mi pot explica altfel ceea ce simt.

Tremur toată, inima-mi bate puternic tot timpul şi noaptea nu pot dormi, iar când mă gândesc la el, încep să am transpiraţii reci. Apoi, deodată, această fierbinţeală urcă în tot trupul.

— Poate ai gripă. Margie se întinse şi-şi puse mâna pe fruntea lui Kelly. Ea zâmbi.

— Crede-mă, de gripă aş scăpa mult mai uşor.

— O, da. Îmi dau seama că ar fi mult mai plăcut să zaci în pat bolnavă de gripă, decât să ieşi cu un bărbat bogat şi frumos care este nebun după tine.

Kelly n-o asculta.

— Ce te face să crezi că Macon este altfel decât Bob? întrebă ea, gândind cu voce tare. Vreau să spun, îţi imaginezi un bărbat ca Macon venind acasă la cină în fiecare seară, jucând mingea cu copiii lui în curtea din dos? Pentru numele lui Dumnezeu, are avion

personal. Margie se încruntă.

— Nu-mi dau seama ce are de-a face avionul cu discuţia noastră, dar nu, nu mi-l pot imagina jucând mingea în curtea din dos. Dar poate să-şi permită să plătească pe cineva să facă acest lucru, adăugă ea râzând, apoi se opri când Kelly continuă să pară preocupată. Ce-ai de gând să faci? Kelly îşi scutură capul.

— Nu ştiu. Am nevoie de timp de gândire. Lucrurile evoluează prea repede pentru mine. Nu-l cunosc decât de puţin timp şi uite unde am ajuns. Am pierdut controlul. Când mă atinge, întregul meu bun-simţ dispare. Margie, mi-e frică de mor.

— Te întâlneşti cu el astăzi?

— Mi-a spus că mă sună. Dar am să-i spun că am prea multe de făcut. Ceea ce este adevărat. Poate că dacă Macon îşi dă seama că nu pot renunţa la tot ca să fiu aici oricând mă sună, se va retrage.

— Şi asta ţi-o doreşti? întrebă Margie cu voce înceată.

— Nu ştiu ce-mi doresc, mărturisi Kelly. Dar nu pot fi întotdeauna accesibilă lui şi cu cât mai repede îşi dă seama, cu atât este mai bine. Am trei copii, un serviciu şi o casă de întreţinut. Oftă şi-şi acoperi faţa cu mâinile. Ştiam de la început că a fost o greşeală să încep o relaţie cu el, dar n-am avut ce face. Ştiam că

suntem foarte deosebiţi şi până la urmă voi plăti scump dacă mă voi lăsa prinsă sentimental, dar… Lăsă jos mâinile şi o privi pe prietena ei. Noaptea trecută nu mi-am dat seama că este prea târziu să mă mai îngrijoreze. Tot timpul mi-am spus şi mi-am atras atenţia asupra a ceea ce s-ar putea întâmpla şi, între timp, m-am îndrăgostit de el.

Peste o oră Macon o sună la telefon.La auzul vocii sale viguroase Kelly simţi un frison.

— Îmi lipseşti, spuse el fără nicio introducere şi cuvintele lui păreau că o mângâie aşa cum o mângâiaseră buzele lui cu o noapte înainte. Ce-ar fi să vii cu copiii la mine? Am putea pregăti ceva de mâncare şi să înotăm în bazin.

Părea o propunere minunată. Era cât pe ce să accepte, dar se răzgândi.

— Macon, mi-ar plăcea, dar nu pot.

— Scumpa mea, nu vrei să mă vezi?

— Bineînţeles, dar am o grămadă de lucruri de făcut în casă, spuse ea rămânând fermă, în pofida dezamăgirii lui vizibile. Casa este dată peste cap şi am de spălat o grămadă de rufe. Şi trebuie să mă ocup şi… de grădină. Rondurile mele sunt năpădite de buruieni şi păpădie, iar iarba a crescut prea mare.

— Ce nenorocire!

— Da, aşa este. În timpul săptămânii nu am timp să

fac totul, aşa că trebuie să le las pentru sâmbăta şi duminica. Oricum, mulţumesc că m-ai sunat. La revedere. Puse jos receptorul fără să aştepte ca el să-i răspundă.

I-am zis-o, îşi spuse ea, apoi se grăbi în camera ei să se schimbe. Poate că Macon îşi va da seama că ea nu duce o existenţă de basm ca prietenii lui şi că are răspunderi şi obligaţii. Laşo, se mustră ea în minte. Refuzul de al întâlni nu avea nicio legătură cu treburile care o aşteptau. Era speriată şi îşi dădea seama de acest lucru. De fiecare dată când îl vedea pe acest bărbat, sentimentele ei deveneau mai puternice. Îi trebuia puţin timp pentru meditaţie, să aibă o perspectivă a situaţiei. Bunul-simţ o atenţiona că această relaţie nu va duce la nimic şi că niciun fel de dorinţă sau speranţă a ei nu va schimba situaţia.

Macon Bridges era îndrăgostit de munca lui, era în acţiune permanentă şi chiar dacă ea ar fi putut reprezenta pentru el o diversiune de moment, în viaţa lui nu era loc pentru o femeie cu trei copii. Oare de câte ori trebuia să-şi reamintească acest lucru? Puţin timp după prânz, Kelly observă doi bărbaţi în uniformă, îngenuncheaţi în grădina ei din faţă, privind la păpădiile ei de parcă sperau să descopere la originea lor un mare secret. Puse jos coşul cu rufele spălate şi deschise uşa de la intrare.

— Ce-aveţi de gând să faceţi? întrebă ea. Katie şi Joey s-au furişat în spatele ei, scoţându-şi capul el vadă ce se întâmplă. Unul din bărbaţi se ridică şi-şi împinse chipiul în spate.

— Bună ziua, doamnă. Încercăm să vedem cum putem să distrugem aceste păpădii.

Îmi dau seama că este destul de greu. Începu să zâmbească. Îmi dau seama că aţi putea spune că aţi fost binecuvântată în ceea ce priveşte sectorul păpădiilor.

Kelly îl privi uluită, apoi observă camionul alb, parcat pe drumul ei de acces.

Textul vopsit pe uşile laterale dădea de înţeles că este vorba de un serviciu de întreţinere a pajiştilor şi grădinilor.

— Nu v-am angajat, spuse ea repede, păşind pe veranda din faţă şi punându-şi mâinile în şolduri. Şi să nu îndrăzniţi să-mi distrugeţi nici măcar o păpădie, deoarece nu vă pot plăti.

— Factura a fost deja achitată, doamnă, răspunse el. Domnul Bridges…

— Ce-i cu domnul Bridges?

— El ne-a trimis. Kelly îşi încrucişa braţele. Macon Bridges avea tupeu. Oare acesta este modul de a-şi manifesta aprecierea pentru noaptea trecută?

— Ei bine, puteţi să-i spuneţi domnului Bridges că

n-am nevoie de caritatea lui. Vă mulţumesc foarte mult, dar pot să mă îngrijesc singură de grădina mea.

Bărbatul o privi cu îndoială.

— Doamnă, aceste păpădii par destul de rezistente. N-o să fie uşor să le distrugeţi.

— Nu mă interesează, chiar dacă va trebui să-l chem pentru această muncă pe luptătorul Freddy Kreuger, vorbi ea, dar dumneavoastră n-o s-o faceţi. Trânti uşa, se întoarse şi se lovi de Samantha.

— De ce eşti atât de furioasă? întrebă fata. Sunt sigură că Macon încearcă doar să te ajute. Nu trebuia să ţipi în halul ăsta la aceşti oameni. Kelly observă cum cei trei copii o priveau cu prudenţă. Intră în hol şi se lăsă pe o canapea. Copiii o urmară.

— Crezi că am exagerat?

— Cam aşa ceva, recunoscu Samantha. Kelly îşi acoperi faţa cu mâinile. Sunt atât de obosită. Nu mai pot dormi. Singurele lucruri pe care le fac sunt el pun tapetul şi să fac curat în dulapuri şi în rafturi. Samantha îi aruncă mamei ei o privire plină de simpatie.

— Mamă, de ce nu încerci să dormi? întrebă ea, punând mâna pe o pernă colorată. În timp ce te odihneşti, voi aranja rufele care le-ai spălat. Şi nu te îngrijora din cauza lui Joey sau Katie. Ei pot să se joace în curtea din dos. Kelly îşi scutură capul când

Samantha îngenunche în faţa ei şi îi desfăcu şireturile de la adidaşi.

— N-o să fiu în stare să dorm, mormăi ea. Sunt prea agitată. Cred că am prea multe probleme. Doamne, a te îndrăgosti nu face bine nervilor, se gândi ea. Se întinse pe canapea şi-şi aranja perna. Poate mă voi odihni un minut. A fost vag conştientă că Samantha i-a scos pe cei doi copii din cameră şi a închis încet uşa. Apoi adormi.

Când deschise ochii i se părea că a dormit foarte mult. Era calmă şi odihnită.

Rămase culcată încă un moment, ascultând zgomotul egal al maşinii de tuns iarbă ce se auzea din curtea din spate. Ridicându-se de pe canapea, se întinse.

Probabil că Samantha s-a hotărât să tundă iarba în locul ei. Dar Kelly o găsi pe Samantha la masa din bucătărie împăturind rufele.

— Te-ai odihnit bine? o întrebă fata. Cât timp ai dormit am mai spălat o serie de rufe. Vrei o ceaşcă de ceai de la frigider?

— Samantha, cine tunde iarba? întrebă Kelly, grăbindu-se la geamul din bucătărie să privească afară. Nu putea vedea nimic. Sper că nu Joey.

— Nu. Joey şi Katie fac curăţenie în camerele lor. Macon a spus că ne duce să înotăm la el acasă, dacă

facem curat în casă.

— Macon? Samantha dădu din cap.

— El tunde iarba. A spus că o va tunde şi în grădina din faţă, după ce te vei trezi, deoarece nu voia să facă zgomot. Şi l-am ajutat să cureţe buruienile din rondurile de flori. Kelly pur şi simplu nu înţelegea.

— Macon tunde iarba în curtea noastră din dos? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

Deschise uşa glisantă şi ieşi în curte, în momentul în care Macon dădea colţul cu maşina de tuns iarbă. O văzu şi-i făcu semn cu mâna.

— Ce faci? strigă ea, încercând să se facă auzită în zgomotul maşinii. El îşi puse mâna la ureche.

— Nu pot să te aud. În loc să vorbească continuă să lucreze. Soarele era orbitor.

Trebuia să fie aproape de treizeci şi cinci de grade, se gândi Kelly. Cum putea el să reziste?

— Macon, opreşte motorul şi vino în casă, zise ea fugind în spatele lui. Îl apucă chiar de cămaşă, dar el o ignoră. Macon!

— Nu te aud, repetă el şi continuă să tundă iarba. Kelly se uită la el cu disperare şi se întoarse către casă.

— Acest om este imposibil, mormăi ea. Când reintră în bucătărie, îi găsi pe Joey şi Katie îmbrăcaţi în costumele lor de baie.

— Am terminat cu camera mea, anunţă Joey. Putem merge acum la înot? Macon a spus…

— Ştiu ce-a spus Macon, îi răspunse Kelly, dar trebuia, mai întâi, să discute cu mine.

Îşi încrucişa braţele şi bătu nerăbdător cu piciorul în podea auzind maşina de tuns îndreptându-se în direcţia grădinii din faţă. Acest bărbat este cu adevărat un neobrăzat, amestecându-se în viaţa ei şi luând hotărâri… şi tunzând iarba ei… de parcă ar fi iarba lui. Cât timp Macon a terminat să tundă iarba din grădina din faţă, Kelly, cu ajutorul Samanthei a dat cu aspiratorul, a şters praful şi a schimbat aşternuturile. Tocmai termina bucătăria când el intră căutând ceva rece de băut.

Ea se uită la el şi gura-i deveni uscată la vederea pieptului gol. Din cauza căldurii, el îşi scosese cămaşa, astfel că părul lui negru, transpirat, îi amintea de după-amiaza precedentă. Deşi făcea eforturi, nu putea să nu-l privească în ochi.

— Salut.

Spusese acest cuvânt destul de simplu, dar în tonul lui se ascundea intimitatea.

Privirea lui se opri pe buzele ei. Era imposibil să te superi mult timp pe un bărbat care arăta aşa, constată Kelly. Purta blugi decoloraţi, tăiaţi la genunchi, şi cu franjuri din care i se vedeau

picioarele bronzate şi musculoase. Adidaşii lui erau murdari, plini de urme de iarbă.

— Salut, spuse şi ea, făcându-şi gura pungă ca să nu zâmbească. Ce înseamnă asta, să năvăleşti în casa mea şi să-i dirijezi pe toţi, de parcă locul ţi-ar aparţine? Şi cu ce drept le spui copiilor mei că se vor duce la înot, după ce eu am spus nu? Şi ce te face să crezi că nu mă pot îngriji singură de grădină. O fac de ani de zile.

Se părea că vorbele ei îl amuzau. Când făcu un pas înainte, ochii lui râdeau.

— Samantha mi-a spus că eşti într-o dispoziţie proastă. Aş fi crezut că după noaptea trecută vei fi mai puţin tensionată. Faţa ei se făcu roşie ca flacăra.

— Vrei să schimbi subiectul? El veni lângă ea şi o prinse de mijloc.

— Am vrut să te văd, spuse el aplecându-şi capul în faţă, aşa încât nasul lui îl atinse pe al ei, şi aş fi tuns o păşune de zece acri dacă asta ar fi însemnat că putem fi împreună. Mirosul transpiraţiei şi al after-shave-ului o făcu să tremure şi să i se înmoaie genunchii. Nervii ei erau încordaţi, iar inima îi bătea puternic.

— Aceasta… nu este… o scuză, reuşi ea să spună. El începu să râdă şi o sărută cu blândeţe. Când se îndreptă, zâmbea.

— De ce nu mă laşi să te ajut? întrebă el. Dacă ai

avea o menajeră şi un grădinar n-ar trebui să munceşti atât demult şi am putea petrece mai mult timp împreună.

— Nu pot să-mi permit.

— Eu pot. Kelly se îndepărtă de el şi trecu de partea cealaltă a bucătăriei.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar mi-e teamă că n-o pot primi. În plus, Macon, ţi-am spus, modul meu de viaţă te va exaspera. Când nu lucrez, încerc să mă duc la dentist sau la medic, sau să-i duc pe copiii mei la diferite activităţi, sau să fac cumpărături, sau să-i ajut la lecţii. Oftă. Nici sfârşiturile de săptămână nu sunt mai bune. Dar nu pot să-mi ignor obligaţiile numai fiindcă aşa vrei tu.

— Îmi dau seama, dar oare sunt deplasat dacă vreau să te văd când pot? Cunoşti viaţa mea. Sunt rareori în oraş şi când sunt, sunt prins în şedinţe atât de mult timp, încât nu mai am timp. Este atât de greu să înţelegi că vreau să fiu cu tine ori de câte ori este posibil?

— Nu, ceea ce este greu de înţeles este de ce nu-ţi rearanjezi propriul program.

Macon, nu aştepta ca eu să fac toate sacrificiile. În fond, eu consider că a-mi creşte copiii este tot atât de important ca a conduce o societate.

În sfârşit, i-a spus ce gândea. Kelly se autofelicită.

Bineînţeles, nimic nu-l putea opri pe Macon să plece şi să nu se mai întoarcă, dar ea e-ar fi dispreţuit dacă nu i-ar fi spus ceea ce o îngrijora. Şi ar fi fost supărată pe Macon dacă nu ar fi înţeles nevoile ei aşa cum era supărată pe Bob. În anii care au trecut a învăţat un lucru: trebuie să ceri ceea ce doreşti. Nu poţi să te aştepţi ca oamenii să-ţi ghicească gândurile. Macon o privi îngândurat. După o clipă începu să zâmbească.

— Ei bine, cred că m-ai pus la punct. Zâmbetul lui era molipsitor şi înainte de a-şi da seama, Kelly se trezi surâzând.

— Mda, cred că te-am pus.

— Să ştii că ai dreptate. O apucă de umeri şi o îmbrăţişă cu afecţiune. N-ar trebui să mă aştept ca să-ţi aranjezi viaţa în funcţie de a mea. Niciun bărbat n-ar trebui s-o facă. Cred că m-am descurcat singur atât de multă vreme, încât nu cunosc nicio altă cale, dar voi încerca. Macon surâse. Şi acum, vrei să-mi dai ceva rece de băut, sau va trebui să mă duc cu maşina la cel mai apropiat magazin?

Kelly dădu din cap şi se întoarse către frigider. A fost mai uşor să capete ceea ce a vrut decât şi-a închipuit. Poate ar fi trebuit să înceapă mai demult cu această metodă. În timp ce-i pregătea lui Macon un pahar de ceai de la gheaţă, Joey îşi făcu apariţia în

pragul uşii. Se uită de la unul la altul.

— Samantha şi Katie m-au trimis să vă întreb dacă ne mai ducem să înotăm?

— Mama voastră va decide, răspunse Macon docil. Cum Kelly nu se pronunţă imediat, el continuă: Recunosc că am muncit cu toţii din greu şi meritǎm clipe de odihnă, dar mama voastră conduce această gospodărie… şi, dacă mă întrebaţi, face nişte lucruri extraordinare în această privinţă. Depinde de ea. Kelly îi dădu ceaiul.

— Încercăm s-o linguşim, nu-i aşa? Se întoarse apoi către băiat. Da, dacă Macon mai vrea, putem merge să înotăm. Joey ieşi înainte ca ea să fi terminat propoziţia, anunţând surorilor lui decizia ei.

Bazinul de înot al lui Macon era aşezat într-un loc minunat şi arăta mai mult a staţiune de odihnă decât un loc în curtea din dos.Pe marginea bazinului oval se găseau şezlonguri, iar mese şi puţin mai departe, într-o cabană micuţă, un bar cu băuturi. Era un loc perfect pentru a primi musafiri, constată Kelly imediat, dar nu era sigură dacă lista de oaspeţi ar trebui să-i includă şi pe cei trei copii ai ei.

Samantha şi Joey s-au uitat unul la celălalt.

— Fantastic! au strigat la unison. Kelly se gândea că este epitetul perfect.

— Macon, eşti sigur că ne vrei pe noi…

— Cel care ajunge în bazin ultimul este un ou stricat! strigă el, întrerupând-o.

Înainte ca ea să mai scoată un cuvânt, cei trei copii şi-au scos hainele şi s-au aruncat. Macon se întinse după mâna ei şi o strânse. Ştiam că o să le placă.

— Adică, de ce să nu le placă? întrebă ea. Parcă am fi la Palm Springs.

— De ce nu te aşezi şi am să o rog pe doamna Baxter să ne pregătească ceva rece.

— Doamna Baxter?

— Menajera mea. Îţi place *pinna coladas*?

— Foarte mult.

— Splendid. Scoate-ţi rochia de plajă şi stai puţin la soare până nu apune. Se îndreptă către nişte scări de granit care duceau la terasa din spatele casei.

Într-o secundă Kelly s-a aşezat lângă bazin, făcându-le semne Samanthei şi lui Joey să se apropie de ea, la capătul cu apă mică unde Katie se juca.

— Foarte bine, hai să stabilim acum regulile, vorbi ea. Nu vreau să vă aruncaţi, să stropiţi sau să alergaţi în jurul bazinului. Şi să nu udaţi mobilele. Se înapoie la scaunul ei, apoi se opri. Şi niciun fel de ţipete. Copiii au privit-o în tăcere.

Kelly nu l-a auzit pe Macon venind şi şi-a dat seama că este în spatele ei doar când el a scos un strigăt, a apucat-o şi a sărit cu ea în apă. Înainte de a

se scufunda, ea începu să strige. Când reveni la suprafaţă, tuşind şi scuipând apa, Samantha şi Joey o aşteptau cu braţele încrucişate pe piept.

— Mamă, parcă ai spus că n-avem voie să stropim sau să fugim, vorbi Samantha.

— Sau să ţipăm, adăugă Joey. Macon îşi scutură capul, stropind în jur cu părul lui ud.

— Cine a spus că n-aveţi voie să faceţi aceste lucruri? întrebă, privirea întâlnind-o pe cea a lui Kelly.

— Mama se teme că te vom irita, îi spuse Samantha. Kelly zâmbi cu greu.

— Uneori nu se mai stăpânesc deloc.

— Lasă-i în pace. Katie veni mai aproape de Macon.

— Dacă te iritătm, nu ne mai inviţi niciodată? Mămica zice că dacă nu suntem bine crescuţi, oamenii n-o să ne mai vrea. Macon surâse şi o ridică pe fetiţa care se prinse de mijlocul lui cu picioruşele ei plinuţe.

— Copii, sunteţi oricând bine-veniţi aici şi nu mă interesează cât de mult strigaţi sau stropiţi. Privi spre Kelly. Dar mama voastră face foarte bine că vă învaţă cum să vă purtaţi, adăugă el. Unora nu le place gălăgia. Începu s-o gâdile pe Katie şi s-o ameninţe că o va scufunda, la care ea răspunse cu chicoteli şi

ţipete, în semn de protest. Dar mie-mi place zgomotul strigă din toate puterile când Samantha şi Joey au sărit lângă el din ambele părţi, pretextând că vin să-şi salveze sora.

Câteva minute mai târziu, doamna Baxter, o femeie solidă, îmbrăcată într-o rochie de casă simplă şi şorţ alb, aduse o tavă cu gustări şi băuturi reci. În timp ce femeia îi dădu lui Kelly un pahar înalt cu *pinna colada* rece şi o felie subţire de pepene proaspăt lângă marginea paharului, Macon făcu prezentările.

— N-ai să găseşti ceva mai bun în această zonă, rosti Macon cu mândrie. Gustă.

— Trebuie să fiţi o persoană specială, spuse menajera zâmbindu-i cu căldură lui Kelly. Domnul Bridges mă pune să pregătesc această băutură numai pentru oaspeţi importanţi. Ea arătă spre pahar. Kelly gustă din băutură.

— Doamnă Baxter, este delicioasă.

— Îţi mulţumesc. Mă bucur cu adevărat. Femeia părea foarte satisfăcută de laudele lui Kelly.

— Iar pentru copii am Cola. Şi gustări. Copiilor li se face foame după joacă? îl privi pe Macon. Mă chemaţi dacă aveţi nevoie de ceva. Macon dădu din cap şi ciocni cu Kelly, în timp ce femeia se întoarse în casă.

— Acum te bucuri că ai venit? o întrebă. Kelly zâmbi.

— Da, copiii petrec minunat.

— Dar tu? Nu te simţi bine?

— Ştii foarte bine că da. El surâse.

— Şi când te întorci acasă, te vei putea odihni. Am terminat totul, datorită efortului nostru colectiv. Ea puse paharul jos.

— Probabil crezi că responsabilităţile mele sunt o nimica toată faţă de ale tale.

— N-am spus niciodată aşa ceva. De fapt, nici nu-mi dau seama cum reuşeşti. Meriţi toată stima. Când ea nu-i răspunse imediat, el continuă: Dar ceva îmi spune că nu eşti obişnuită să fii stimată pentru ceea ce faci. Ea dădu din umeri.

— Cred că nu sunt diferită de multe alte femei. Dar ai dreptate, n-am fost prea mult stimată pentru ceea ce am făcut. Rămase o clipă tăcută, aducându-şi aminte. După naşterea Samanthei şi a lui Joey, am vrut să lucrez, măcar cu program redus, deoarece mă simţeam izolată de restul lumii. Copiii au fost singura mea societate. Nu m-am întors să lucrez cu program întreg decât atunci când Joey putea să meargă la grădiniţă. Apoi, am aflat că am rămas însărcinată cu Katie.

Ea îşi scutură capul, cu o expresie aproape posomorâtă.

— Nu pari prea fericită când vorbeşti despre

aceste lucruri.

Kelly se uită la fetiţă cu un zâmbet blând pe faţă.

— O, am fost emoţionată când am avut-o. Este un copilaş încântător. Dar când am aflat că sunt însărcinată, m-am simţit cumplit. Credeam ca viaţa mea a luat sfârşit.

Înainte, am vrut întotdeauna să am mulţi copii, aşa cum a fost în familia mea. Dar tatăl meu a jucat un mare rol în viaţa noastră. Copiii mei nu au avut acest avantaj.

De fapt, în cea mai mare parte a timpului mă simţeam ca un părinte singur. Dădu din umeri.Ar fi trebuit să-mi pun piciorul în prag şi să-l forţez pe tatăl lor să fie mai implicat?

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Nu ştiu. Cred că eram în permanenţă intimidată de el.

Îţi poţi imagina, de propriul meu soţ! A terminat colegiul cu cele mai mari note, nemaivorbind de faptul că a fost cel mai bun jucător de fotbal. Mai târziu, a devenit un director de mare clasă. Simţeam că necesităţile mele şi ale copiilor nu sunt atât de importante. Viaţa lui profesională era prioritatea numărul unu. Era un şef mare la locul de muncă, aşa că nu este de mirare că nu voia să facă lucrurile neimportante din casă, ca de exemplu, să schimbe

scutecele sau să le facă baie copiilor. Era sub demnitatea lui.La început, am încercat să mă lupt, dar mă obosea prea mult. Am învăţat că este mai uşor să fac eu totul. Dar după ce trăieşti cu o astfel de persoană, începi să te simţi ca un cetăţean de rangul doi.

— Şi de ce ai rămas cu el? Ea îşi ridică paharul şi luă o înghiţitură din amestecul rece, răspunzând după atât de mult timp, încât Macon a crezut că nici nu o va mai face.

— Nu credeam că mă voi putea descurca singură, spuse ea târziu. Şi nu era o persoană brutală. Asta mi-ar fi uşurat decizia de a-l părăsi. Câştiga bine şi se purta frumos cu noi. Zâmbi cu amărăciune. Dar el mi-a soluţionat problema, părăsindu-mă. Îşi întoarse capul în direcţia copiilor.

— Cred că motivul pentru care îţi povestesc toate acestea este să te fac să înţelegi de ce uneori sunt puţin încăpăţânată. Nu mai vreau niciodată să mă simt un cetăţean de rangul doi şi nu vreau nici copiii mei să se simtă în acest fel. Nu poţi să-ţi aşezi copiii într-un raft şi să-i scoţi de acolo când îţi convine. Un părinte trebuie să fie prezent tot timpul.

— Se întâlnesc frecvent cu tatăl lor?

— Din când în când. Nu, nu prea des. Şi chiar dacă sună egoist, nu-mi pasă. Nu se simt bine în casa lui

nouă sau cu soţia lui cea nouă.

— Te invidiez, vorbi Macon după o clipă. Ea începu să râdă.

— Pe mine? De ce tocmai tu trebuie să mă invidiezi? Uită-te la tine. Ştii foarte bine ce doreşti de la viaţă. Spre deosebire de tine, niciodată nu am avut certitudini cu privire la viaţă. Tu ţi-ai fixat un obiectiv de realizat şi ai reuşit. Şi mă invidiezi pe mine?

— Dar uită-te la ce-am renunţat. De fapt, mă semăn foarte mult cu fostul tău bărbat.

Kelly se întoarse către el, dar a fost întreruptă de apariţia celui mai mare dintre copii, care o informă că moare de foame şi că vor începe să îngurgiteze gustările.

Kelly îşi mai cântărea cuvintele când Joey şi Katie li s-au alăturat şi n-a putut decât să se mire cât de aproape de adevăr era Macon.

Capitolul 6

Kelly se simţi foarte apropiată de Macon, pregătind hamburgeri şi porumb pe grătarul lui şi conversa cu el despre probleme de serviciu, în timp ce Katie şi Joey stăteau pe marginea bazinului, cu picioarele în apă. Samantha descoperise un telefon portabil şi îşi găsise un loc în partea opusă a bazinului, vorbind

foarte animată. Kelly se întreba dacă nu cumva descria uneia dintre prietenele ei casa lui Macon. Macon i-a plimbat pe toţi trei peste tot, ceea ce a inclus şi o privire în camera lui de jocuri, de la etajul trei. Le-a promis că o va lăsa pe doamna Baxter, o jucătoare excelentă de biliard, să-i înveţe cum să joace.

Kelly avea impresia că doamna Baxter era mai mult decât o menajeră şi era mulţumită că Macon şi-a găsit în ea o prietenă. Samantha şi Joey au fost foarte impresionaţi de casă, în timp ce Katie Și-a manifestat interesul mai ales pentru sistemul Interfon.

Peste puţin timp, se auzi o muzică puternică în toate camerele. Ceea ce a uluit-o cel mai mult pe Samantha era că fiecare cameră, inclusiv fiecare baie, avea telefon. Între timp, doamna Baxter a pregătit o salată de Nisa şi o tavă uriaşă cu o varietate de brânzeturi şi legume, culese de curând din grădina surorii sale. Kelly a luat tot ceea ce credea necesar pentru picnicul lor, iar doamna Baxter a terminat de aranjat în bucătărie. Cina a fost excelentă, deşi lui Kelly îi venea greu să se concentreze asupra felurilor de mâncare. Îi urmărea pe copii, şi ar fi dorit să nu se arate atât de fericiţi cu Macon şi el cu ei. Nu se spune că copiii ar trebui să fie geloşi pe noul bărbat din

viaţa mamei lor? Iar Macon n-ar trebui să fie deranjat din cauza timpului şi energiei pe care ea este obligată să le dedice copiilor ei? în loc de aceasta, el şi-a petrecut dimineaţa ajutând-o la treburi pentru ca în restul zilei să se poată odihni împreună. A fost perfect. Parcă ar fi făcut parte dintr-o reclamă de mic dejun, se gândea ea, o familie mare, fericită. Exista doar o singură problemă. Această scenă nu-şi găsea locul în viaţa lui Macon.

Kelly pur şi simplu nu ştia ce să creadă despre el.Pe de-o parte, conducătorul puternic, purtând costume de şase sute de dolari, urcând şi coborând din limuzine şi zburând în întreaga ţară.Pe de altă parte, iată-l aici, purtând cei mai jerpeliţi blugi pe care i-a văzut vreodată şi ameninţând-o pe doamna Baxter să nu îndrăznească să-i arunce adidaşii lui nenorociţi. Omul era o enigmă, o contradicţie a propriei persoane. Odată cina terminată, împreună cu Macon au dus în bucătărie mâncarea şi farfuriile murdare, iar doamna Baxter i-a condus pe copii la un joc de biliard. Macon s-a strecurat în spatele lui Kelly în timp ce spăla farfuriile şi şi-a strecurat braţul în jurul mijlocului ei. Îşi frecă faţa de baza gâtului ei, declanşând un fior delicios de-a lungul şirei spinării.

— Am convins-o pe doamna Baxter să ducă diseară copiii la cinema, zise el.Ai de spus ceva? Ea îşi clătină

capul.

— Biata doamnă Baxter. El râse.

— Nu te îngrijora, îi plac copiii. Şi cred că permisiunea de a-i da câteva zile libere pentru a-şi vizita sora a pecetluit târgul. O întoarse în aşa fel, încât ea să fie cu faţa spre el. Singura mea problemă este cum o să ne distrăm cât timp ei vor fi plecaţi. Kelly aprobă.

— Va fi oarecum plictisitor dacă peste tot va fi pace şi liniște. Poate ar trebui să dormim puţin.

— Cum de nu m-am gândit la asta? N-a trecut prea mult timp şi doamna Baxter, invitându-i pe copii în *Break-ul* ei, a plecat repede că mai poată prinde spectacolul de la ora nouă.

— Katie nu-şi va putea ţine ochii deschişi, îl informă Kelly pe Macon. El surâse.

— Nu contează. Doamna Baxter ştie că nu-şi va primi zilele libere dacă îi aduce acasă devreme. Kelly începu să râdă şi-l pălmui în joacă.

— Macon Bridges, eşti un intrigant. Fără niciun avertisment o cuprinse în braţe.

— Iar tu, Kelly Garrett, eşti o răutăcioasă şi nu te potriveşti cu mine. Şi ca să-ţi dovedesc, am sa te duc în bârlogul meu şi am să-ţi fac felul. Ea râse din toată inima şi se agăţă de gâtul lui, iar el fugi cu ea pe scări. Ea scoase un ţipăt când el se prefăcu că se împiedică

pe ultima treaptă.

— Domnule, faci cam mult zgomot pentru o persoană de dimensiunile tale, o necăji el.Ai să-mi sperii vecini. Continuau să râdă şi când au căzut pe patul lui, dar râsul lui Kelly dispăru când gura lui o zdrobi pe a ei într-un sărut plin de pasiune.

Pentru câteva momente au rămas doar înlănţuiţi, pecetluindu-şi reciproc buzele.

Macon îi prinse buza de jos între dinţi şi o muşcă uşor, în timp ce mâinile au ajuns sub bluza ei, prinzându-i sânii.

— Toată seara am aşteptat să ajung aici, mărturisi el, şoptind răguşit.

Kelly îşi simţi sfârcurile înfiorându-se la senzaţia de căldură a palmelor lui, care a pătruns prin materialul subţire al sutienului.

— Îţi mulţumesc că ai avut răbdare să aştepţi până au plecat copiii.

— A fost foarte drăguţă doamna Baxter. Pentru aceasta o voi trimite într-o croazieră de două săptămâni în Caraibe. Îi prinse din nou buzele într-un sărut care a făcut-o să tremure din cap până-n picioare. După ce i-a scos cu viteză rochia, scăpă şi el repede de îmbrăcămintea lui. O sărută peste tot, adorând toate rotunjimile şi adânciturile, toate locurile calde, ascunse. Făcu cercuri largi în jurul

buricului ei, apoi când ajunse la coapse le muşcă cu dragoste.

Până la urmă îşi scufundă limba în chiar centrul pasiunii ei. Kelly se arcui şi-şi închise ochii, un val de dorinţă violentă cuprinzând-o şi lăsând-o slabă şi cutremurată. Când Macon făcu o mişcare să între în ea, îl împinse şi, spre marea lui surprindere, îi produse o plăcere asemănătoare. Până la urmă, cu un geamăt, se culcă peste ea şi intră, limba căutând-o pe a ei.Au ajuns împreună la punctul culminant, iar Macon îşi mai mişcă o dată şoldurile înainte de a se prăbuşi în braţele ei. După aceea, au rămas întinşi alături, cu degetele înlănţuite, uitându-se la tavan. Din când în când se priveau, ambii având o expresie de satisfacţie totală.

— Oare într-adevăr râd cu gura până la urechi? întrebă Kelly. Obrajii mei mă dor, aşa că probabil am făcut ceea ce am spus. Macon râse şi o îmbrăţişă.

— Dacă vei zâmbi mai mult, va trebui să-ţi cumpărăm o altă faţă care să ţi se potrivească. Ea chicoti.

— Rambo, mă faci să mă simt din nou de optsprezece ani. El îşi ridică o sprânceană.

— Rambo?

— Da, da. Se întinse leneşă.Pe undeva ţi se potriveşte.

— Te rog să nu mă strigi aşa în faţa Samanthei sau a doamnei Baxter.Ar putea deveni suspicioase.

— Macon?

— Mda?

— Cred că sunt pe cale de a mă îndrăgosti de tine. El tăcu, dar era sigur că inima i-a ajuns undeva în gât. Se sprijini pe un cot şi o privi.

— Eşti sigură? Era de o importanţă vitală ca ea să fie sigură de ceea ce afirma.

— Îmi dau seama că trebuie să fie dragoste, vorbi ea. Am aceste insomnii groaznice şi când mă gândesc la tine inima îmi bate atât de repede şi mi-e cald şi mi-e frig în acelaşi timp. El se încruntă preocupat.

— Sper că n-ai luat vreo boală. Kelly îşi dădu ochii peste cap.

— Vorbeşti ca Margie. Dacă-ţi spun că niciodată nu m-am simţit aşa ca acum.

— Niciodată? Ea îi întâlni solemn privirea.

— Niciodată. Într-un fel, mă sperie.

— Ei bine, eu te iubesc mai de mult, spuse el, apoi zâmbi când văzu expresia ei surprinsă. O sărută cu tandreţe, dar profund, încercând să-şi concentreze toate emoţiile în acest singur act. Când îşi înălţă capul, expresia-i deveni gânditoare.

— Şi ce vom face? Ea oftă profund.

— Nu ştiu. Cred că aceasta este cauza insomniei

mele. Fiecare minut când sunt trează mă întreb unde vom ajunge. Se opri, întrebându-se dacă nu cumva a spus prea mult. Poate el crede că ea încearcă să exercite presiuni asupra lui, ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă. Dar avea suficientă putere de analiză să ştie că cu cât vor petrece mai mult timp împreună, cu atât vor dori să fie mai mult împreună. Era ca o dependenţă. Şi putea deveni mai puternică. Această situaţie o îngrijora. Unde vor ajunge, când există atâtea obstacole în relaţia lor?

— O, nu trebuia să-ţi spun toate aceste lucruri, zise ea. El o îmbrăţişă.

— Îmi pare bine că ai făcut-o, Kelly, eu vreau un viitor cu tine. Dar nu vreau să mă bag ca un prost şi să încep să am pretenţii în ce priveşte viaţa ta. Mă gândesc că probabil te-ai săturat de aşa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Pot fi răbdător dacă trebuie, când este vorba să capăt ce vreau. Viaţa mea nu a început aşa cum mi-aş fi ales. Erau momente când niciunul dintre noi nu avea suficientă mâncare, sau nu aveam destui bani să ne încălzim casa cum trebuie. Dar m-am decis că depinde de mine să schimb situaţia şi am făcut-o.

Avându-te pe tine acum în viaţa mea ar fi un fel de compensaţie pentru toate momentele mele grele. O privi adânc în ochi. Kelly, te vreau, dar te iubesc prea

mult ca să te văd nefericită, mai ales după cele povestite despre trecutul tău.

— Nu trebuia să ţi le spun niciodată… despre căsătoria mea şi toate celelalte. După toate prin câte ai trecut în copilărie şi tinereţe, probabil că sunau meschin.

El îşi scutură capul.

— Greşeşti. Prin ce-ai trecut tu a fost mult mai rău. Când ea s-a uitat la el neîncrezătoare, el continuă: Vezi, poate că am dus-o greu, dar ştiam că este o situaţie temporară. Aveam convingerea că voi putea schimba totul. Nu ştiu de unde provenea această convingere, dar ea m-a stimulat, chiar când aveam impresia că eşuez. Probabil că şi tu ai avut încredere în forţele tale, dar undeva, pe drum, ai pierdut-o. Lucrul bun este că, după părerea mea, ţi-ai regăsit-o. Dar din anumite motive, ţi-e teamă că, dacă te îndrăgosteşti din nou, o vei pierde şi vei pierde şi tot restul, deoarece nu poţi crede că din această relaţie vei căpăta tot atât de mult cât vei oferi. Se încruntă gândindu-se. Crezi că are vreun sens ceea ce-ţi spun? Kelly ştia că el se îndrepta în direcţia cea bună, dar incertitudinile ei erau mult mai profunde, ca şi nevinovăţia ei. Îşi lăsă capul într-o parte.

— Acum eşti convins, nu-i aşa, că m-ai deslușit? Macon râse.

— Doamnă, nu cred că o sală plină de psihiatri ar putea să te desluşească în întregime, dar pun pariu că sunt pe-aproape. Îi atinse nasul cu vârful degetului.

Am avut şi eu partea mea de îndoieli, temeri şi incertitudini. Toată lumea le are din când în când.

— Nu-mi vine să cred că ţi-a lipsit vreodată încrederea în propria-ţi persoană.

— Ascultă, am avut de-a face cu oameni care aveau titluri academice pe care nici măcar nu le puteam pronunţa. Kelly, eu nu am absolvit nici liceul. Dacă n-ar fi secretara mea, n-aş fi în stare să încropesc o scrisoare de afaceri ca să nu se prezinte ca un coşmar gramatical… Avocatul meu m-a îndrumat în ceea ce priveşte contractele până când am învăţat şi eu, dar contabilul meu m-a învăţat cum să-mi administrez banii şi să-i protejez. Iar doamna Baxter… Zâmbi cu căldură. Doamna Baxter m-a învăţat cum să mă port. Aşa că, vezi, m-am confruntat şi eu cu incertitudini. Îi dădu peste nas când o văzu că îl priveşte cu neîncredere. Dar dacă ai să povesteşti cuiva, am să-ţi sucesc gâtul. Nu vreau ca lumea să creadă că nu sunt un tip dur.

— Neîndoielnic, ai trecut cu brio prin toate încercările, vorbi ea. Nu aş fi ghicit niciodată ceea ce mi-ai spus.

— Am avut şi eu învăţătorii mei.Au fost persoane distinse care au crezut în mine şi au fost fericite când au văzut că am reuşit. Am un prea mare respect faţă de persoana mea ca să permit cuiva să mă trateze ca un cetăţean de rangul doi aşa trebuie să fii şi tu. Ea rămase tăcută până când i-a analizat cuvintele.

— Îţi mulţumesc că mi-ai povestit, zise. Cred că aveam nevoie să le aud.

Când doamna Baxter s-a întors, aducând-o pe Katie somnoroasă în braţe, Macon i-a îmbarcat pe Kelly şi pe copii în maşina lui şi i-a condus acasă. După ce o ajută s-o culce pe Katie, refuză oferta lui Kelly de a mai rămâne.

— Cred că toţi suntem obosiţi şi mâine este zi de lucru, spuse el. Samantha a căscat atât de tare, încât pot să-i văd plombele din măsele. Îi surâse Samanthei în timp ce-i spunea aceste cuvinte.

— Asta-i bună, răspunse ea, ţâfnoasă. Este lucrul cel mai dezgustător pe care l-am auzit vreodată. Fugi prin hol în dormitorul ei, lăsându-l pe Macon şi Kelly râzând la intrare.

— Bun-venit în familie, zise Kelly. Ea crede că şi noi ceilalţi suntem necuviincioşi.

Macon o sărută de despărţire.

— Îmi vei lipsi din pat, îi şopti, dar poate, dacă sunt norocos, cearceafurile vor mai mirosi ca tine. Nu uita

să încui. Şi cu aceste cuvinte ieşi.

Cu o expresie gânditoare, Kelly îl urmări cum pleacă. De câte ori nu i-a amintit Bob să încuie uşile seara? Odinioară o irita îngrozitor, deoarece credea că este felul lui de a-i da de înţeles ca este iresponsabilă, că nu poate avea încredere ca va avea grijă de copii când el nu este acasă.Ca atunci când îi spunea să nu se ducă cu copiii cu maşina în ceaţă sau în ploaie, sau când drumurile erau acoperite cu polei. Întotdeauna scrâşnea din dinţi de nervi. Dar când Macon îi spunea lucruri de acest fel, nu o deranjau. De fapt se simţea bine. Văzând că este preocupat.

Cum poate aceeaşi cerinţă simplă să sune diferit provenind de la doi bărbaţi?

Închise uşa şi o încuie, apoi trecu prin casă şi stinse luminile. În mintea ei începeau să se formeze gânduri, desfăcându-se ca o batistă care înainte fusese împăturită într-un mic pătrăţel. Din anumite motive era important să-şi examineze aceste gânduri, ca de exemplu, de ce s-a supărat când Macon i-a trimis oamenii aceia de la serviciul de întreţinere a pajiştilor şi când, mai târziu, a venit el să-i tundă iarba. A considerat-o drept afront personal, că el crede că ea nu este capabilă să facă lucrurile singură. În trecut, de câte ori rămânea în urmă şi Bob venea s-o ajute, se simţea incompetentă.

Macon i-a relevat destul de simplu motivele lui: voia să petreacă ziua cu ea şi era gata s-o ajute pentru ca ea să aibă suficient timp liber. Kelly se uită în bucătăria goală, de parcă ar fi aşteptat să-i apară un spectru care să răspundă la întrebările care-i treceau prin minte.

Întrebarea de un milion de dolari era dacă Bob a încercat dinadins s-o facă să se simtă ca o neputincioasă sau că ea şi-a impus acest sentiment, După un lung moment de gândire, Kelly începu să râdă.

— Probabil că amândoi, spuse ea cu voce tare. Era cu totul rezonabil, decise ea după ce s-a mai gândit. Dată fiind personalitatea lui Bob, faptul că voia să fie un perfecţionist şi dorind să fie întotdeauna cel care dirija, şi dat fiind faptul că ea era adesea intimidată de el, a căutat să elimine din minte cele mai mici comentarii până când şi-a pierdut orice fel de încredere în sine.

Dar acesta era trecutul. Macon i-a spus să ia lucrurile uşor şi avea dreptate.

Trebuie să înveţe să fie prietena ei cea mai bună. Îşi datora sieşi, ca şi copiilor ei.

Cu aceste constatări trecu prin hol spre dormitorul ei şi ridică telefonul. Formă urgent numărul lui Margie, cu degetele tremurând de emoţie. Receptorul

a fost ridicat la al treilea semnal. Kelly n-a vrut să piardă nicio clipă.

— Margie, eu sunt, zise fără nicio introducere. Ştii că întotdeauna m-ai acuzat că sunt complexată. Ei bine, m-am gândit la toate acestea. În fond, nu sunt o persoană atât de rea, pe cât mi-am imaginat în toţi aceşti ani. Nu a fost vina lui Bob. Eu mi-am făcut-o cu mâna mea. Margie, sunt singura răspunzătoare de sentimentele mele, nimeni altcineva. Ştii ce bine mă simt acum? Aproape că strigă aceste cuvinte. Înseamnă că nu trebuie să-i fac pe plac nimănui în afară de mine. Şi Margie, îmi place de mine, cu adevărat. Nu, mă iubesc! Aş putea chiar să mă îmbrăţişez. Ce părere ai? Se opri să tragă aer în piept.La capătul celălalt al firului se auzi un mormăit:

— Cine naiba este acolo? întrebă un bărbat morocănos. Vocea a uluit-o atât de mult, încât era cât pe ce să scape receptorul.

— O, îmi pare rău! exclamă ea. Probabil că am format un număr greşit.

Macon ajunse acasă şi o găsi pe doamna Baxter fixând filtrul de cafea, după ce a făcut curat în bucătărie.

— Această doamnă Garrett este o doamnă drăguţă, spuse ea când el intră în cameră. Foarte drăguţă.Ca şi copiii.

— Mda. Macon îşi trase un scaun de bucătărie şi se lăsă pe el, simţindu-se foarte obosit. Dar ideea de a se culca în patul lui gol îl deprima. Poate că va mai lucra puţin. Într-un fel, când muncea din greu, gândurile lui nu se concentrau asupra propriei persoane. Îl făcea să se simtă important, de parcă ar fi contribuit cu ceva la această viaţă. Doamna Baxter se întoarse către el.

— Eşti îndrăgostit de ea? întrebarea îl surprinse şi nu răspunse imediat.

— Da, sunt, a spus până la urmă.

— Mi-am imaginat. Toată seara ai fost cu ochii pe ea. Se apropie de masă şi se aşează, împreunându-şi mâinile mari. Este mititică, continuă ea zâmbind, dar este lucrul cel mai delicat pe care l-am văzut în ultimul timp. Când el nu-i răspunse, îşi strânse buzele iritată. N-ai de gând să spui nimic?

Macon se uită la femeia care stătea în faţa lui şi un început de zâmbet i se formă pe buze. Doamna Baxter lucra pentru el de cinci ani şi era persoana cea mai apropiată pe care o avea, Desigur, mai exista mătuşa lui care l-a crescut, dar ea avea copii. Doamna Baxter nu o avea decât pe sora ei. Cu toate că femeia a insistat să-i spună pe nume, el o striga întotdeauna doamna Baxter. O făcea în parte să o necăjească, dar mai ales din respect. Şi o respecta

foarte mult.

— Ce-ai vrea să spun? întrebă el. Ea zâmbi şiret.

— Este ceva serios? îmi pare că aud clopote de nuntă. Îşi ridică o palmă la ureche, de parcă ar asculta. Era visul doamnei Baxter. Macon ştia, dar ea nu l-a încurajat niciodată când a fost vorba de cele mai multe dintre femeile pe care le-a invitat. Însă cele mai multe femei nu erau Kelly. Doar rostirea numelui ei în minte îi trezea gânduri de blândeţe şi de bunătate. Îşi drese vocea şi se îndreptă în scaun, simţindu-se ca un elev sub privirea doamnei Baxter.

— Nu ştiu ce se va întâmpla. Nu cred că am foarte multe de oferit lui Kelly dacă vom ajunge la… lucruri cu adevărat importante.

— Vrei să spui că banii tăi nu înseamnă mare lucru pentru ea? El surâse.

— Cred că este un fel de a spune.

— Atunci ce este important pentru ea?

— Lucruri ca familia şi viaţa comună. Doreşte un soţ şi un tată permanent, şi nu cred că este dispusă să accepte mai puţin. Chiar dacă ar face-o, nu mi-ar plăcea s-o dezamăgesc. Doamna Baxter nu mai scoase niciun cuvânt. Mai târziu îl întrebă:

— Înseamnă că nu o vei mai vedea? Cuvintele ei l-au lovit ca o cărămidă aruncata în el. Pentru o clipă a rămas nemişcat, părând şi simţindu-se foarte

vulnerabil. Era un sentiment nou şi îl afecta până în străfunduri.

— Nu cred că aş putea, răspunse.

Capitolul 7

În următoarele câteva săptămâni Kelly şi Macon s-au întâlnit de mai multe ori şi el venea acasă la ea de cele mai multe ori când era în oraş. Copiii mormăiau când mama lor făcea planuri care nu-i includeau, dar Kelly nu se simţea deloc vinovată, îşi făcea întotdeauna timp pentru ei când Macon nu era în oraş şi din nou la sfârşiturile de săptămâna când toţi puteau fi împreună.

Într-o miercuri, Kelly nu s-a dus la masa de prânz pentru a putea pleca mai devreme de la birou ca să se ducă la coafor. Când intră în salonul exclusiv din centru, văzu diferenţa faţă de coaforul unde se ducea de obicei să se tundă pentru nouă dolari. Nu arăta deloc a salon de coafură, sala de aşteptare avea covor, tapet şi era mobilată cu mobilă stil regina Anna, iar lumina provenea de la un candelabru de cristal. Şi nici nu mirosea ca în alte saloane de coafură. Nu se simţea mirosul soluţiei de permanent sau al fixativului, nu se auzea nici zgomotul continuu al aparatelor de uscat care adesea făcea imposibilă conversaţia. Se asemăna cu holul unui hotel elegant.

— Cu ce vă pot fi de folos? Kelly se întoarse şi se găsi în faţa unei tinere amabile, îmbrăcată într-un costum taior elegant.

— Am oră stabilită cu un domn Leonard, explică ea.

— Aţi mai fost şi altădată la noi?

— Nu, n-am mai fost. O colegă de a mea de serviciu mi-a dat numele lui. Am reuşit să obţin ora din cauza unei renunţări.

— Sunteţi foarte norocoasă. De obicei orele domnului Leonard sunt fixate cu şase-opt săptămâni înainte. Femeia zâmbi, arătându-şi dantura asemănătoare cu cea a unei stele de cinema. Cât timp aşteptaţi, n-aţi dori un pahar de vin?

Kelly voia s-o refuze, dar se opri.

— Da, de fapt, aş dori. Era marea ei tratație, un cadou care şi-l făcea sieşi. Vor mai trece multe luni până când va mai reuşi să-şi mai facă un astfel de cadou.

— Vă rog, faceţi-vă comodă, vorbi femeia. Mă întorc imediat. După ce rosti aceste cuvinte, dispăru pe o uşă. Kelly luă loc pe canapeaua moale de culoare trandafirie, cu câteva perne fantezii având nuanţe de crem.Pe o măsuţă stil regina Anna, din lemn de cireş foarte lustruit, se găseau o mulţime de reviste colorate, cele mai noi numere. În timp ce îşi alegea

una, privi în jur. În cameră se mai aflau încă două femei, fiecare frunzărind câte o carte despre stilurile de coafură.

Tânăra doamnă reveni aducându-i vinul.

— Sper că vă place Chablis-ul, zise ea dându-i un pahar cu picior înalt. Este sortimentul preferat de majoritatea clientelor noastre. Domnul Leonard a reuşit să-şi respecte programul, aşa încât peste puţin timp ajungeţi la rând. Zece minute mai târziu Kelly a fost condusă într-o cameră separată, în care se găseau un scaun şi o oglindă mare. A fost salutată de un bărbat îmbrăcat cu un costum alb din pânză, care se prezentă ca fiind domnul Leonard.

— Doamnă Garrett, ce s-a întâmplat cu părul dumneavoastră? o întrebă el în clipa în care ea se aşeză. Kelly îl privi uluită.

— Poftim?

— Este destul de aspru şi lipsit de viaţă. Aţi fost cumva bolnavă? îşi trecu degetele prin părul ei, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se desprindă de pe pielea capului.

Ea roşi.

— Nu, eu…

— Aţi născut cumva de curând? Kelly îşi încleştă dinţii.

— Nu, domnule Leonard, n-am fost bolnavă Sunt

mamă a trei copii şi nu prea am timp şi bani de cheltuit pentru părul meu. Clipi fără să vrea în timp ce spunea aceste lucruri, aşteptând ca bărbatul să o dea afară din cămăruţa lui luxoasă.

Dar în loc de aceasta, el zâmbi.

— Mama mea a crescut singură cinci băieţi, aşa că ştiu ce înseamnă. Dar, draga mea, aici nu este magazinul Woolworth, aşa încât te va costa. El se gândi.

— Cât îţi poţi permite?

— Nu mai mult de cincizeci de dolari.

— Pentru cincizeci de dolari îl pot spăla cu un şampon şi să-l aranjez.

— Ar mai costa mult dacă aş vrea şi un tuns? N-ar trebui tăiate decât vârfurile.

— Ştii că ai avea nevoie de un permanent. Părul este foarte drept.

— Pentru aceasta ar trebui să-mi ipotechez casa, spuse ea râzând ca să-şi ascundă jena. Fără îndoială, nu se afla la locul potrivit.

— Kelly, îmi place că ai simţul umorului, spuse domnul Leonard, studiind-o în oglindă. Celor mai multe femei care vin aici le este teamă să zâmbească. Ştii, fac riduri. Se opri, privind peste umăr de parcă ar fi vrut să se convingă că sunt singuri. Ştii ce? îmi dai şaptezeci şi cinci de dolari şi fac din dumneata o

altă femeie. Ei, ce zici? Kelly se gândi.Ar însemna ca Joey şi Katie să mai aştepte câteva săptămâni pentru noii lor adidaşi. Nu că le-ar afecta personalitatea, dar Kelly nu era obişnuită să cheltuiască bani pentru ea. Dar când ani şi ani de zile îşi tăia singură părul în baie? Oare nu merita ca din când în când să risipească puţin şi pentru ea? Ba merita. Aceasta înseamnă să fii prietenul tău cel mai bun. În plus, ce contează dacă va cumpăra adidaşii cu puţin timp înainte de a începe şcoala?

— Domnule Leonard, ne-am înţeles. El o bătu pe umăr, vizibil mulţumit de hotărârea ei.

— Te rog, spune-mi David. Dar nu spune la nimeni că te-am lăsat. Merse în pragul uşii şi strigă după fata care i-a adus lui Kelly vinul. Amână-mi clienta de la ora cinci. Părul acestei doamne este într-o stare mizerabilă! Voi avea nevoie de toată după-amiaza să-l pun la punct. Apoi îşi scoase haina şi se apucă de lucru.

Când, trei ore mai târziu, Kelly ajunse acasă, copiii au primit-o cu entuziasm.

— Mamă, arăţi fantastic! exclamă Samantha, învârtindu-se în jurul ei şi atingând câte o buclă. Şi pari atât de… tânără. Cu cel puţin cinci ani.

Şi Kelly era mulţumită de părul ei. După ce-i făcuse un permanent, David îl tunsese, dându-i o linie care o

avantaja şi îi aplică un nou tip de şampon care-i atenua culoarea prea puternică, i-a pieptănat părul spre spate şi buclele ei naturale s-au aranjat dându-i o înfăţişare fermecătoare, dar firească. Apoi chemase o tânără cosmeticiană şi insistase să-i arate lui Kelly modul corect de a-şi machia ochii.

— Domnul Leonard mi-a spus că arăt cu zece ani mai tânără, spuse Kelly, făcându-se că se dichiseşte. Asta bineînţeles după ce i-am dat toţi banii pe care i-am avut. Crezi într-adevăr că arăt bine?

— Lui Macon o să-i placă. A sunat de două ori. Kelly şi-a ciulit urechile. Macon era plecat din oraş de luni şi-i lipsea teribil. De când a plecat a sunat-o de două ori, dar nu însemna acelaşi lucru. Deodată îşi aminti de jurământul ei de a înceta să mai încerce să placă altora.

— Nu mi-am aranjat părul pentru Macon, zise ea cu voce normală. Am făcut-o pentru mine. Apoi, fiindcă îi venea greu să renunţe la vechile obiceiuri, adăugă: Credeţi cu adevărat că o să-i placă?

— Ai să-ţi dai seama singură, peste puţin timp. A spus că se va întâlni cu noi la meciul lui Joey, imediat după ce avionul lui va ateriza.

— Meciul lui Joey? începu Kelly să ţipe. Am uitat complet. Se uită la ceasul de pe mână. În seara asta mi s-a încredinţat standul cu răcoritoare şi trebuie să

fiu acolo peste cincisprezece minute. Îşi ridică braţele în sus. Joey, pune-ţi costumul de baseball. Şi grăbeşte-te! Nu avem timp de pierdut.

— Nu l-ai călcat. Ea exclamă supărată:

— Atunci ai să-l îmbraci şifonat! Oricum, nimeni nu va observa, se gândi ea, deoarece băiatul stătea tot timpul pe banca rezervelor. Samantha, spal-o pe Katie şi du-o în maşină cât timp eu mă voi schimba. O să ne luăm la meci câte un hot-dog. Şi spui că Macon va veni sigur? întrebă peste umăr, fugind prin hol şi scoţându-şi pantofii. Samantha o apucă pe Katie de mână, ducând-o de-acum în baie. Da. L-am îndrumat cât am putut, dar a spus că, probabil, va întârzia.

— Ce altceva s-a mai întâmplat? mormăi Kelly.

Au făcut drumul până la stadion în timp record. După ce îi încredinţa Samanthei pe Katie şi îi dori succes lui Joey, fugi către stand unde o găsi de-acum pe mama unui coechipier al fiului său.

— Doris, îmi cer scuze că am întârziat, spuse Kelly în timp ce-şi spăla mâinile la o chiuvetă mică din fundul camerei.

— Nu face nimic. Abia am venit şi eu. Hei, ce bine îţi stă părul.

— Păcat că trebuie să lucrezi aici în seara asta. Peste cincisprezece minute va arăta tot atât de rău ca al meu. Doris a avut dreptate, îşi zise Kelly puţin mai

târziu. După prima repriză, părul îi venea în ochi, atârnând drept din cauza căldurii. Spatele bluzei i se lipise de piele. Ventilatorul aşezat lângă maşina de îngheţată făcea prea puţin pentru a mai atenua căldura din camera mică şi Kelly începu să viseze la duşul prelungit pe care îl va face când se vor întoarce acasă. Servi pe un client şi lăsă banii să cadă într-o cutie metalică, apoi se întoarse şi văzu faţa zâmbitoare a lui Macon. Arăta foarte chipeş cu cămaşa lui deschisă la gât şi cu mânecile ridicate până la coate.

— Hei, frumoaso, vorbi el. Am încercat să te sun din avion, dar încep să-mi dau seama că este mult mai greu să ţin pasul cu programul tău decât cu al meu. A trebuit să stai mai târziu la lucru?

— Am fost la coafor. El se uită la părul ei umed, fără nicio formă, şi dădu din cap de parcă ceea ce a spus ea ar fi fost perfect logic.

— Îmi dau seama.

— Cred că s-a desfăcut, spuse ea, aranjându-şi pletele în spate şi lateral. Cu ce te pot servi?

— Ce-mi recomanzi? Ea începu să râdă.

— Să cauţi un alt loc unde să mănânci. Macon surâse şi se aplecă peste tejghea.

— Mi-ai lipsit îngrozitor. Kelly era cât pe ce să-i răspundă când bărbatul din spatele lui Macon îşi

drese vocea destul de tare.

— Cred că ar fi mai bine să comanzi ceva.

— Da, şi eu cred, răspunse el, aruncându-i bărbatului o privire întunecată.

— Fetele au mâncat? Cred că am să cumpăr pentru toţi câte un hot-dog.

— Deci, trei porţii de hot-dog.

— Şi ar fi bine dacă mi-ai da şi trei sucuri reci. El aşteptă răbdător, în timp ce Kelly execută comanda, uitându-se din când în când pe terenul de joc. Cine câştigă meciul? Kelly găsi o cutiuţă de carton şi-i aşeză comanda ca să o poată duce.

— Cealaltă echipă.

— Ca de obicei, mormăi Doris lângă ea. Macon zâmbi.

— Nu-l văd pe Joey.

— Este pe banca rezervelor, împreună cu fiul meu, explică Doris.

— Ca de obicei, adăugă Kelly. Face cinci dolari şi douăzeci de cenţi.

El îi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari.

— De ce nu joacă şi el? întrebă în timp ce ea îi dădea restul. Kelly dădu din umeri.

— Antrenorul consideră că nu este destul de bun. Numără banii. Fetele stau în rândul de sus al tribunei. Samantha poartă un tricou alb cu buze

uriaşe roşii pe piept. Nu poţi să nu-l vezi.

— Ce vorbeşti? Buze uriaşe? Asta îmi trezeşte nişte gânduri foarte nepotrivite. Luă comanda şi îi făcu cu ochiul.Ne vedem după meci.

— Cine este individul? întrebă Doris după plecarea lui Macon. Nu cred că l-am mai văzut până acum. Kelly nu-şi ridică privirea în timp ce servea pe un alt client.

— O, un tip de la serviciu.

— În ce domeniu lucrează?

— În construcţii.

— Un angajat în construcţii? Ei bine, cred că nu este nimic rău în asta. Sora mea s-a căsătorit cu unul. Dar vezi, nu-ţi poţi părăsi serviciul chiar dacă lucrurile devin serioase. S-ar putea întâmpla să nu-şi găsească de lucru.

Când oamenii s-au mai împuţinat, Kelly şi Doris şi-au luat şi ele câte un hot-dog şi au stat de vorbă câteva minute până ce au terminat de mâncat.

— De ce nu pleci, îi propuse Doris. Oricum, se apropie ora închiderii. Kelly n-a mai pierdut timpul cu discuţiile; era nerăbdătoare să fie cu Macon. Mulţumindu-i lui Doris pregăti un hot-dog şi pentru Joey, ca el să poată mânca după terminarea meciului.

— Doris, îţi rămân datoare! îi strigă la plecare.Ne vedem săptămâna viitoare.

Kelly îl găsi pe Macon aşezat în ultimul rând, cu Katie în braţe. Fetiţa era gata să adoarmă fără nicio problemă. Macon părea absorbit de joc, dar când o văzu pe Kelly zâmbi.

— Unde-i Samantha? întrebă ea, luând loc lângă el.

— A văzut nişte prietene de la şcoală şi s-a dus lângă ele. Mi-a spus că ne va întâlni după meci. Kelly, cum se face că Joey nu este în echipă? Nu poate juca mai prost decât ceilalţi copii. Abia pronunţă cuvintele când o pereche din faţa lor se întoarse şi se uita la el furios.

— Ssst! Kelly se apropie de el. Fii foarte atent ce vorbeşti, că altfel te trezeşti cu o bătaie, şopti ea.

— Îmi pare rău. Katie îl trase pe Macon de cămaşă şi el se uită în jos.

— Samantha spune că Joey nu poate lovi o minge chiar dacă ar fi de mărimea unei vaci, îi spuse fetiţa. Kelly îşi făcu gura pungă de enervare.

— Samantha ar trebui să se poarte cum trebuie.

— Este chiar atât de neîndemânatec? întrebă Macon.

— Ar avea nevoie de puţină practică, dar mie mi-e frică de minge. De fiecare dată când îi arunc, mă aplec de teamă că de fapt el o va lovi.

— Dacă vrei, aş putea să fac cu el din când în când antrenament, propuse Macon.

— Tu?

— Pari surprinsă. Ştiu şi eu să joc puţin base-ball.

— Dar când ai să-ţi poţi face timp? Macon dădu din umeri.

— Ce-ai zice de mâine? Aş putea cumpăra ceva de la magazin şi să-l facem pe grătar şi…

— Macon, înainte de a începe să-ţi faci planuri, ar trebui să-ţi spun că m-am înscris la un curs de contabilitate pentru avansaţi la colegiul oraşului, încep mâine seară de la şapte la nouă, de două ori pe săptămână.

— Trebuia să faci asta?

— Da. Trebuia. Am întrerupt atât de mult, încât atunci când m-am angajat am promis că voi face un curs de reîmprospătare a cunoştinţelor. Şi nu pot să nu-mi ţin promisiunea.

— Ei bine, mă voi aranja cumva. Nu-l putem lăsa pe băiat să stea tot sezonul pe banca rezervelor.

— Vom mai vedea. Kelly se hotărî să nu insiste. Nu voia ca Macon să-i facă băiatului promisiuni pe care să nu le poată ţine. Joey a avut astfel de experienţe pentru o viaţă. În timp ce priveau la ultimele minute de joc, Macon i-a povestit despre călătoria lui de afaceri, iar Katie adormise.La vederea ei, el îşi clătină capul.

— Doamne, copilul ăsta adoarme într-o clipă!

— Aş vrea şi eu să adorm atât de uşor, vorbi Kelly. El surâse.

— Ai putea, dacă n-ai avea conştiinţa încărcată. Ea îl lovi în coaste.

— Rambo, până nu te-am întâlnit, n-am avut conştiinţa încărcată. Zâmbi, apoi înghiţi când observă că perechea din faţa ei se întoarse şi se uita curioasă la ei.

— Hai să plecăm. Meciul s-a terminat şi am pierdut din nou.

Când au ajuns acasă la Kelly, Macon o duse pe Katie înăuntru.

Kelly a trebuit să se lupte cu fetiţa somnoroasă să se ducă la baie să se spele pe dinţi şi pe corp.

— Trebuie să fac urgent un duş, îi spuse Kelly lui Macon. De ce nu te uiţi până atunci la televizor? Sunt gata în câteva minute, ia-ţi ceva rece de băut, dacă vrei.

Trecu grăbită prin hol, abia aşteptând să ajungă sub duş. Când, peste câteva minute, ieşi simţindu-se o altă persoană, se şterse şi-şi puse halatul.

Se întoarse în camera de zi şi se opri în prag. Macon, întins pe canapea, cu pantofii scoşi, sforăia din plin.

— Din cauza drumului cu avionul, explică Samantha venind în urma lui Kelly. Îţi aduci aminte

că tata păţea la fel tot timpul. Kelly se sprijini de rama uşii şi oftă.

— Cum aş putea uita? Avea nevoie de întregul weekend, ca să se refacă, apoi începea din nou să i se întâmple acelaşi lucru.

— Ce ai de gând să faci?

— Crezi că l-am putea trezi? Samantha îşi clătină capul.

— Mie mi se pare că este obosit mort. De ce nu-l laşi să rămână aici?

Kelly o privi pe fată.

— Vrei să spui să-şi petreacă noaptea la noi?

— Canapeaua asta veche este tot atât de confortabilă ca un pat. Tata dormea pe ea tot timpul.

— Foarte nostim. Kelly îl privi pe bărbatul care dormea, observând cât de chipeş şi de paşnic părea. Şi cât de extraordinar de sexy.

— Mă întreb dacă doamna Baxter îl aştepta să vină acasă. Presupun că aş putea să-i dau un telefon.

— Mamă, eşti îndrăgostită de Macon? întrebarea o prinse pe Kelly nepregătită. Ea se poticni şi începu să se bâlbâie, apoi, în sfârşit, reuşi să vorbească:

— Da, sunt. Te supără? Fata îşi clătină capul.

— Nu, dacă te face fericită. O studie pe mama ei cu o curiozitate nedisimulată. Pari cumva altfel. Dar eşti mai bine. Numai că nu vreau să fii aşa cum ai fost cu

tata.

Vreau să ai grijă. Nu-mi spui şi tu mie întotdeauna acelaşi lucru? Kelly luă mâna fetei şi o strânse.

— Îţi promit.

Când în următoarea sâmbătă, fostul soţ al lui Kelly a sunat şi s-a oferit să i-a copiii pentru sfârşitul de săptămâna, Kelly nu era sigură de sentimentele ei. Până la urmă s-a hotărât să-i lase cu el, sperând ca rezultatul să fie o apropiere între tată şi copii. Când el a sosit, copiii îl aşteptau, fiecare având în mână câte o sacoşă cu lucrurile de dormit. Kelly îl lăsă pe Bob înăuntru şi-i zâmbi, observând cât de mult a îmbătrânit în ultimii câţiva ani. Cearcănele întunecoase de sub ochi îl făceau să pară obosit. Părul lui şaten-deschis, s-a subţiat considerabil, iar mijlocul lui s-a îngroşat. Era surprinzător, ţinând cont de faptul că era întotdeauna foarte conştient de înfăţişarea lui.

— Cum te simţi, Bob? întrebă ea politicoasă, după ce el îi îmbrăţişă pe copii.

El îi zâmbi la rândul lui, dar nu prea mult.

— Bine. Şi tu? Arăţi altfel.

— Mi-am scurtat părul.

— Îţi vine bine. Dar întotdeauna arătai bine, aşa că nu-ţi spun nicio noutate.

Kelly îl invită să ocupe un loc. Cu toate că discuţia

lor era puţin tensionată, numai Katie părea să reprezinte o problemă. Kelly trebuia tot timpul să ţină minte că cel mai mic dintre copii a fost doar un bebeluş când tatăl lui a plecat şi că este firesc ca fetiţa să se simtă timidă. Dar faptul că Bob a încercat să-şi petreacă timpul cu copiii ei a convins-o pe Kelly că face bine dacă-i lasă cu ei. Când a venit momentul plecării, o duse pe Katie la maşină şi o legă, apoi îi sărută pe fiecare dintre copii. Se întoarse din nou spre Bob.

— Ce face… a? Niciodată nu putea să-şi amintească numele noii lui soţii.

— E bine, răspunse el oarecum sec. Apoi se uită în jos. De fapt, ne-am despărţit.

Pentru o clipă Kelly n-a ştiut ce să spună.

— O, îmi pare rău, zise în final. Eşti sigur că ai să te descurci cu copiii? El dădu din cap.

— Înnebunesc stând singur între patru pereţi. Nu erau tocmai cuvintele pe care Kelly ar fi vrut să le audă, dar se hotărî să le accepte.

— Oricum, sună-mă dacă ai vreo problemă. Pentru câteva clipe el nu-i răspunse.

— Aş putea să te sun chiar dacă nu sunt probleme?

Din nou Kelly n-a ştiut ce să răspundă.

— Bob, spun întotdeauna prezent, dacă ai nevoie de un prieten. Doar ştii.

Îi urmări cum au plecat, apoi se întoarse în casă. Înăuntru era liniște. Se prăbuși pe canapea, își scoase adidașii și-și puse picioarele pe masă. Acești foști soți reprezintă o problemă, se gândi ea, apoi surâse și ridică receptorul.

Macon răspunse după primul apel.

— Ce faci? îl întrebă ea.

— Salut, scumpo. Părea fericit că o auzea. Tocmai citeam un contract pe care urmează să-l semnez luni la Atlanta.

— Credeam că ai renunțat la genul de viață a celui care nu poate trăi fără muncă, îl tachina ea. Macon zâmbi și-și așeză picioarele pe birou.

— Se spune că vechile obiceiuri mor greu, dar poate îți vine o idee mai bună.

Ceva care necesită mai puțină muncă grea. Ea râse.

— Poate că da. Ce-ai spune dacă te-aș invita la mine la o petrecere în pijama?

Ea îi povesti că Bob a venit și a luat copiii pentru weekend.

— Așa că până mâine seară sunt singură în casă.

— Este cea mai frumoasă invitație primită în ultimul timp, spuse el, întrebându-se dacă ea ar putea desluși surâsul din vocea lui. Iată șansa pe care o aștepta de multă vreme să petreacă o noapte întreagă cu Kelly. Să se trezească și să o găsească

lângă el, numai blândeţe şi tandreţe. Să deschidă ochii dimineaţa şi să o îmbrăţişeze. Ea va fi ca o pisicuţă.

— Am o singură problemă. Nu-mi plac pijamalele.

— O, Rambo, asta nu va fi nicio problemă, te asigur.

Când Macon sosi seara devreme la Kelly, o găsi îmbrăcată în deux-piece sexy, iar casa, mirosind a mâncare italiană. Văzând-o, fluieră a admiraţie şi o luă în braţe.

Mirosea vag a săpun şi parfum. Părul ei strălucea şi emana un miros de şampon pentru copii.

— Nu este cam prea devreme să fii în pijama? întrebă el, cu o lucire şireată în ochi. Nici măcar nu s-a întunecat. Ea se prinse de gâtul lui şi se lipi de el. Macon simţi că se excită.

— Nu te-am invitat să ne jucăm afară, vorbi ea.Ne vom juca înăuntru, dacă eşti de acord. El îi răspunse cu un sărut lung şi fierbinte.

S-au iubit vreme îndelungată. Kelly a scos telefonul din priză ca să nu fie deranjaţi de prietenii Samanthei. Era un adevărat paradis să stai în braţele lui Macon şi să nu te preocupe decât ceea ce se întâmplă cu ei. Macon o sărută din tot sufletul, apoi o mângâie încet cu limba peste tot trupul, încântat de faptul că nu trebuiau să se grăbească. Când a intrat în

ea, amândoi au strigat din cauza plăcerii în sine a actului şi el se întreba dacă va veni vreodată momentul în care se va cufunda în moliciunea ei fără să i se pară că-şi pierde minţile.Au ajuns împreună la punctul culminant, Kelly strigându-i numele şi el prinzând cu buzele sunetul. După aceea au stat alături extenuaţi, dar cu totul satisfăcuţi. Camera era liniştită, cu umbre liliachii de la soarele care apunea. Se auzea doar ticăitul ceasului de pe noptieră. Kelly simţea cum toată faţa ei era numai zâmbet.

— Nu cumva par ca o neroadă cu acest zâmbet larg pe faţă? întrebă ea.

Macon o strânse lângă el.

— Eşti frumoasă, dar într-adevăr pari puţin neroadă. Ea îi trase un pumn. Mă simt de milioane, mărturisi el. Hai să fugim, să ne căsătorim şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi. Kelly se simţi buimacă.

— Unde am locui? zise ea, întrebându-se dacă nu cumva era nebună să continue să discute acest subiect cu el. El se gândi un timp.

— Aş putea probabil convinge arhitectul din Houston să ne proiecteze o casă, spuse până la urmă. O casă mare victoriană cu terase largi şi ferestre înalte, ca soarele să poată pătrunde în camere.Pe terase am pune balansoare de stil vechi şi am agăţa

ghivece mari cu ferigi şi… Macon surâse. Vom pune câte un telefon în fiecare cameră pentru Samantha.

— Şi ne vom construi casa într-unul dintre acele cartiere elegante unde toată lumea merge cu *BMW*-uri, adăugă ea posomorâtă, iar familia mea când va veni să mă viziteze se va simţi foarte prost. El începu să râdă.

— Nu, nu vom face aşa. O vom construi la ţară, ca să putem avea animale de curte şi zeci de căţeluşi şi pisici. Aşa cum ai crescut tu. Vom cumpăra un câine de vânătoare şi-l vom obliga să doarmă pe terasa din faţă şi vom păşi peste el de fiecare dată când vom aduce acasă mărfurile de la băcănie.

— Şi ce facem cu doamna Baxter?

— Te-ai supăra dacă am lua-o cu noi? Te iubeşte şi pe tine şi pe copii, şi vom avea nevoie de un ajutor.

— Bineînţeles că nu. Probabil că o să-mi pară bine să mai am pe cineva cu mine. În fond, tu vei lipsi tot timpul. Kelly se simţi prost că adusese în discuţie acest subiect, dar n-avea ce face. Ceea ce Macon i-a descris părea un vis, dar era prea frumos să fie adevărat. Avea banii să-i construiască un astfel de cămin, dar el nu va fi acolo să-l împartă cu ea, aşa că ce mai conta? Mai era şeful ei, o importantă personalitate din cadrul uneia dintre cele mai mari societăţi de construcţii din ţară. Răspunderile lui

erau uriaşe. Dar ea nu voia să se gândească la acest lucru, deoarece o făcea să se simtă şi mai nesigură în ceea ce priveşte relaţia lor, de parcă timpul petrecut cu el ar fi ceva de scurtă durată. Cum ar putea spera să-şi facă un viitor cu un astfel de bărbat? La cuvintele ei emoţia simţită de Macon scăzu din intensitate.

— Kelly, nu vrei să cedezi niciun milimetru.

— Înainte de a-ţi da seama, milimetri se transformă în kilometri, vorbi ea. Şi atunci îţi vei da seama că oferi mai mult decât primeşti.

— Credeam că mă cunoşti mai bine. Ea se ridică într-un cot şi îl privi, gândindu-se aşa cum făcea întotdeauna, cât de chipeş era.

— Macon, aş vrea să folosesc aceste ore numai să fim împreună. Putem vorbi despre viitor mâine. Mâine, copiii se vor întoarce şi aici va fi din nou o casă de nebuni. N-am putea oare să savurăm acest moment şi să nu ne preocupăm de astfel de probleme? Macon îşi dădu seama că trebuie să renunţe, dar, la naiba, voia să facă planuri cu ea, voia să vorbească despre viitor. Cu toate acestea îşi spuse că nu trebuie s-o grăbească şi ştia că obstacolele din mintea ei erau foarte reale. În loc să insiste, se mulţumi să zâmbească.

— Kelly Garrett, te iubesc, zise el, luând-o din nou

în braţe. Şi abia aştept să mă trezesc mâine de dimineaţă şi să te găsesc lângă mine. Dar acum mor de foame şi simt un miros foarte tentant venind din bucătărie. Ea sări din pat.

— Lasagna! Probabil că până acum s-a uscat ca deşertul Sahara. Deşi Kelly a avut previziunea de a micşora flacăra cuptorului, nu s-a gândit că va petrece două ore în pat cu Macon. Luă repede cămaşa lui Macon şi o îmbrăcă. După ce o încheie la întâmplare, alergă prin hol spre bucătărie.

Din fericire, lasagna nu s-a ars. Scoase salata pregătită mai devreme din frigider, mai puse în ea miez de anghinare, pătrunjel proaspăt şi ciuperci, şi o puse pe masă, în timp ce Macon destupa sticla de vin. Îşi îmbrăcase blugii, dar era cu pieptul gol. Ea îl informă că îl preferă aşa. Cămaşa lui era prea mare pentru ea şi se desfăcea puţin, oferindu-i o privelişte încântătoare a vâlcelei albe dintre sânii ei.

Amândoi erau înfometaţi şi au mâncat toată mâncarea şi au băut şi sticla de vin. S-au întors în pat fără să facă curat în bucătărie şi după ce au mai făcut o dată dragoste au adormit unul în braţele celuilalt. Kelly se băgă mai adânc sub pătură, încercând să ignore sunetele care le auzea prin somn. I se părea că aude vocea lui Macon şi zâmbi visătoare.

— Kelly, scumpo, trezeşte-te. Este cineva la uşa de

la intrare.

— Ce spui? Deschise ochii şi văzu că mai era întuneric. Clipind des, îşi simţea mintea învăluită în ceaţă. Băuse prea mult vin. O durea capul. Ce s-a întâmplat? întrebă pe jumătate adormită.

— Cineva sună la uşă.Ca o confirmare, soneria se auzi din nou. Vrei să deschid. Se sculase, adunându-şi blugii de pe jos. Kelly se ridică şi se întinse după cel mai apropiat obiect de îmbrăcăminte, ceea ce, întâmplător, era din nou cămaşa lui Macon.

— Cât este ceasul? întrebă ea, căutându-şi disperată chiloţii. Îi găsi sub unul din adidaşii lui Macon.

— Este ora şase.

— O, Doamne! Cine este nebunul care…? Nu-şi termină propoziţia, că fugi pe scări în hol şi la uşa de la intrare cu Macon după ea. Căută comutatorul şi aprinse lumina de pe verandă, apoi se uită prin vizor. O, nu.

— Cine este? întrebă Macon.

— Este Bob. Şi îi are pe copii cu el. Soneria se auzi din nou şi ea se întoarse spre Macon. Ce-ar trebui să fac? El înjură încet.

— Draga mea, trebuie să le dai drumul.

— Macon, copiii mei sunt afară cu el. Ce-or să creadă? El îşi băgă mâinile în păr.

— Kelly, deschide uşa. Unul dintre ei ar putea fi bolnav.Ne vom ocupa cu restul mai târziu. Kelly nu se gândise la această posibilitate, dar ideea că unul dintre copiii ei ar putea să fie suferind era mult mai important decât propria-i jenă. Fără să piardă nicio clipă descuie uşa şi o deschise larg. Bob o ţinea în braţe pe Katie adormită. Samantha şi Joey stăteau lângă el. Kelly nu făcu nicio introducere.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea repede, trecând repede în revistă pe toţi cei trei copii. Bob o privi încruntat. Părea obosit şi furios.

— Katie nu a dormit toată noaptea. Am încercat să sun, dar linia era ocupată. Kelly şi-a adus aminte că a uitat să pună din nou telefonul în priză.

— Este cumva bolnavă?

— Nu, doar i-a fost dor de casă. Pentru Dumnezeu, ai vorbit toată noaptea la telefon? Bob intră şi când îl văzu pe Macon făcu doi paşi înapoi. Kelly îi urmări privirea şi se făcu roşie ca racul văzându-l pe Macon cu pieptul gol, cu blugii abia traşi şi cu părul zburlit din cauza somnului. Samantha şi Joey l-au urmat pe tată lor şi s-au oprit brusc când l-au văzut şi ei pe Macon.

— Kelly, ce se întâmplă? întrebă Bob.

Ea nu putu să nu observe tonul lui acuzator sau expresia jignită. De unde stăteau, puteau vedea

dezordinea din bucătărie. Părea că ar fi avut loc o orgie. Lui Kelly îi venea să se ascundă.

Capitolul 8

— El este Macon Bridges, spuse în sfârşit Kelly, încercând să-şi adune demnitatea ce i-a mai rămas. Macon, el este Bob Garrett, fostul meu soţ.

Cei doi bărbaţi au dat din cap. Pentru încă o clipă îndelungată toţi se uitau unii la alţii. Samantha a fost prima care a vorbit:

— Nu ştiu voi ce vreţi să faceţi, dar eu mă duc să mă culc, anunţă ea. Mamă, Katie a plâns toată noaptea, adăugă ea înainte de a dispărea în hol. Joey mormăi ceva şi o urmă. Inima lui Kelly se strânse când o privi mai de aproape pe fetiţă, ai cărei ochi erau umflaţi de plâns. A fost cuprinsă de un sentiment atât de puternic de vinovăţie încât credea că-i va veni rău, apoi îşi dădu seama că trebuia să fi fost de la vinul pe care l-a băut în seara precedentă. Se simţi şi mai vinovată.

— Bob, vrei s-o duci pe Katie în dormitorul ei? El dădu din cap şi-şi făcu loc în hol cu Kelly în spatele lui, îndreptându-se către dormitorul în care stăteau Katie şi Samantha. Fata cea mai mare era culcată în pat, îmbrăcată şi adormită.

Niciunul dintre ei nu a vorbit cât timp Kelly o culcă

pe fetiţă.La un moment dat Katie deschise ochii şi la vederea mamei ei începu să zâmbească. Apoi îşi băgă degetul cel mare în gură şi adormi din nou. Când se îndreptă, Kelly îl văzu pe Bob că o urmăreşte cu privirea.

— Kelly, mi-ai făcut o surpriză frumoasă, spuse el cu voce şoptită, plină de furie.

Nici nu ştiu ce să-ţi spun. Ea îl privi drept în faţă.

— Atunci nu spune nimic.

— Pentru Dumnezeu, dar nu-ţi pasă ce gândesc copiii? Ce-o să spună Samantha? Uită-te cum arăţi.

— Ştiu cum arăt, zise Kelly, încercând să vorbească încet, în ciuda furiei ei crescânde. Şi da, îmi pasă foarte mult ce cred copiii.Ar fi trebuit şi tu să te gândeşti înainte de a fi plecat şi de a te fi mutat cu… cea pe care nu ştiu cum o cheamă.

— O cheamă Julianne şi n-are nimic de-a face cu ce se întâmplă aici.

— Nu-mi pasă cum o cheamă, dar ai dreptate, nu are absolut nimic de-a face cu ce se întâmplă aici. Este vorba de noi doi. M-am săturat să mă tot judeci, indiferent ce fac. Nu este treaba ta ce fac.

— Este treaba mea dacă se referă la copiii mei, spuse el, aruncându-i o privire supărată. Dacă tu nu crezi că poţi fi o mamă corespunzătoare…

— Bob, ai vrea să-i iei? întrebă ea dulce, rezistând

îndemnului de a-i trage o palmă.

Poate ai vrea să-i ai în tutelă. De ce să nu-i sunăm pe avocaţii noştri şi să aranjăm ceva. Ştia că el nu va accepta această idee. Îi plăcea prea mult libertatea.

— Kelly, nu-ţi voi ua niciodată copiii. Ştiu ce-ar însemna pentru tine.

— Eşti plin de bunătate. Sarcasmul picura din vocea ei.

— Kelly, te-ai schimbat. Ea zâmbi.

— Sper din toată inima. Când se uită, îl văzu pe Macon stând în pragul uşii. Se întrebă cât o fi auzit din conversaţie.

— Joey mi-a comunicat că-i este foame, aşa că i-am pregătit un sandviş cald, vorbi el zâmbindu-i. Este gata şi cafeaua. Îl privi pe Bob. Îmi pare rău că nu ni te poţi alătura. Se vedea că Bob a rămas uluit la această invitaţie subtilă de a pleca.

— Sper că-ţi dai seama ce faci, îi spuse lui Kelly. Apoi, aruncându-i o ultimă privire lungă, plecă. Kelly şi Macon şi-au băut cafeaua la masa din bucătărie, în timp ce Joey le povesti despre ce se întâmplase cu o seară înainte.

— Şi atunci Katie a devenit atât de tulburată, încât a vomitat în pat, spuse între înghiţituri. Credeam că tata va sări de nervi până în tavan. A chemat-o pe Samantha de la telefon şi a pus-o să-l ajute să facă

curat. Atunci Katie n-a mai vrut să doarmă. Când tata nu te-a găsit la telefon, a sunat-o pe Julianne şi a rugat-o să vină să-l ajute, dar nici ea n-a putut-o opri pe Katie din plâns. Dar cred că ea şi tata s-au certat înainte de a ne aduce acasă.

Kelly se aplecă peste masă şi dădu la o parte o şuviţă de culoarea nisipului de pe faţa băiatului.

— Eşti obosit?

— Puţin.

— De ce nu te întorci să te culci?

— Macon a spus că va face cu mine puţin antrenament.

— Ce-ar fi să facem mâine? propuse Macon, zâmbindu-i uşor lui Kelly. Cred că astăzi suntem cu toţii obosiţi. Mâine de dimineaţă trebuie să fiu la Atlanta la o consfătuire, dar pot să mă întorc la timp ca să facem un exerciţiu înainte de a se întuneca.

— Este foarte bine, răspunse băiatul nerăbdător, îşi băgă restul de sandviş în gură şi se uită la mama lor. Îmi dai voie să mă culc puţin pe canapea? Ea dădu din cap.

Când, în sfârşit, Kelly şi Macon au rămas singuri, el îi luă mâna şi i-o sărută.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întâmplat, zise el. Aş fi făcut orice să-l evităm.

— Ştiu.

— Dacă vrei putem vorbi cu Samantha, împreună. Cred că dacă-i explicăm ceea ce simţim unul pentru celălalt, ea va înţelege.

— Vorbesc cu ea după ce se trezeşte. El dădu din cap.

— Faci cum crezi că este mai bine. El se sculă, se întinse, apoi îşi spălă ceaşca de cafea.

— Poate că ar trebui să mă duc acasă şi să te las să te culci. Te sun după ce fac un duş şi putem să ne gândim ce vom face mai târziu.

— Macon, dacă nu te superi, cred că astăzi aş vrea să rămân acasă. Mai târziu trebuie să plec cu Katie şi cu Joey să le cumpăr pantofi şi nici nu ştiu cât timp îmi va lua. El îngenunche în faţa ei şi-i prinse ambele mâini.

— Scumpa mea, fă-mi o favoare, vorbi el, căutându-i privirea. Nu-l lăsa pe acest bastard să se amestece în viaţa ta. Faci totul foarte bine şi fără el.

— Pot să-i fac faţă lui Bob, spuse ea, având încredere totală în forţele ei.

După ce Macon plecă, Kelly se întoarse în pat, dar i-a fost imposibil să adoarmă.

Se sculă, făcu un duş şi se duse în bucătărie să spele vasele de la cină. Cel puţin Macon le adunase în chiuvetă în timpul confruntării ei cu Bob. În timp ce se învârtea prin casă, nu putea scăpa de sentimentul

dezolant care a cuprins-o odată cu sosirea lui Bob în dimineaţa asta, şi starea ei de spirit s-a înrăutăţit odată cu trecerea timpului. Din fericire, discuţia cu Samantha a decurs bine. Fata nu părea că-i cere vreo explicaţie.

— Mamă, ştiu că îl iubeşti pe Macon, vorbi ea, şi că şi el te iubeşte. M-ai învăţat de multă vreme că dacă iubeşti pe cineva nu este niciun păcat să ai relaţii sexuale.

Roşeaţa vie de pe obrajii mamei ei nu au descurajat-o deloc. Sper ca într-o zi să găsesc şi eu un bărbat pe care să-l iubesc atât de mult, dar eu n-aş permite ca tot ceea ce tata spune să mă deranjeze atât de mult.

— Ne-ai auzit când ne-am certat?

— De fapt, nu adormisem. Am auzit tot ceea ce ţi-a spus. Am vrut să-ţi vin în ajutor, dar mi se părea că te descurci şi singură. Îmi pare bine că i-ai rezistat. Într-un fel, ai compensat pentru toate celelalte daţi când n-ai făcut-o.

Macon sună mai târziu să vadă cum se simte, dar Kelly care a petrecut câteva ore cu copiii la centrul comercial căutând pantofi era prea obosită pentru a face vreun program.

— Cred că am să pregătesc pentru cină nişte sandvişuri şi mă voi culca devreme, zise ea, nefiind

încă în stare să scape de dispoziţia ei proastă şi de durerea de cap sâcâitoare.

— Atunci ne vedem mâine seară, spuse el. Draga mea, încearcă să te odihneşti puţin.

A doua zi după-amiază Kelly se întoarse acasă şi-l văzu pe Joey uitându-se pe geam în aşteptarea lui Macon.

— N-am nicio veste de la el, îi spuse fiului ei, dar ieri mi-a zis că se întoarce la sfârşitul zilei. Se oferise de asemenea să aducă nişte fripturi pentru cină, aşa că după ce făcu un duş şi se schimbă, Kelly puse în cuptor câţiva cartofi şi pregăti o salată. Dispoziţia lui Kelly nu s-a îmbunătăţit, dimpotrivă, s-a deteriorat. Cu toate că una dintre cauze a fost vizita lui Bob, ştia că a depăşit de-acum stadiul în care îi păsa de ceea ce credea el despre ea. A făcut o cale lungă de la femeia a cărei viaţă avea un singur scop: să-i placă fostului ei bărbat. Bob Garrett, cu toate problemele şi deficienţele lui, era ultima persoană care i-ar fi putut oferi vreun sfat. Proasta dispoziţie a lui Kelly îşi avea originea mai ales în felul în care-şi vedea viaţa. Nu avea nicio perspectivă. Era îndrăgostită de un bărbat care nu era în stare să-i ofere viaţa pe care şi-a dorit-o întotdeauna. Cu toate că ştia că Macon o iubeşte, el va fi întotdeauna departe de ea. Vor fi întotdeauna reuniuni şi călătorii de afaceri, şi telefoane

neaşteptate. Va fi ca o relaţie cu un bărbat însurat, presupuse ea. Vor trebui să profite de puţinul timp pe care-l vor avea la dispoziţie. Ea va trebui să fie mulţumită de ceea ce i-ar oferi el şi să se înveţe să nu aştepte mai mult. Iar ea nu va fi niciodată fericită cu un astfel de aranjament.

La ora şapte nu aveau încă nicio veste de la Macon şi când telefonul sună la şapte treizeci, Kelly n-a fost deloc surprinsă că era el.

— Unde eşti?

— Încă la Atlanta. Abia s-a terminat reuniunea. Am încercat să sun mai devreme, dar telefonul era ocupat. Părea că este obosit. Ascultă, în ceea ce priveşte cina…

— Ei da, este limpede că n-ai să mai ajungi, îi întrerupse ea.

— Scumpa mea, îmi pare rău. Putem să amânăm pentru altă dată?

— Macon, nu este vorba de masă, spuse Kelly simţindu-se şi ea obosită, i-ai promis lui Joey că faci cu el exerciţii.

— Nu i-am promis, vorbi el. I-am spus că voi încerca. Îi voi explica despre reuniune.

— Conta pe tine.

— Dar ce puteam face? Să fi plecat de la reuniune? întrebă el cu vocea ridicată din cauza enervării.

— Bineînţeles că nu. Dar nu trebuia să-ţi faci program cu fiul meu, dacă ştiai că nu-l vei putea respecta. S-a săturat de promisiunile nerespectate ale tatălui său.

— Kelly, nu mai vreau să-mi reproşezi mie ceea ce a făcut fostul tău soţ. De ce nu mă laşi să vorbesc cu băiatul?

— Ca să-i faci alte promisiuni? Nu, mulţumesc. Am să rezolv eu problema.

— Voi veni de îndată ce avionul va ateriza.

— Nu, Macon. Nu voi fi acasă.

— Ai de gând să pleci? Părea surprins.

— Da, am de gând. Te surprinde că am viaţa mea?

— Kelly dragă, hai să nu ne certăm.

— Nu mă cert cu tine. Dar nu voi sta la dispoziţia ta atunci când îţi convine ţie.

Macon, am făcut prea mult timp acest lucru şi mi-am luat un angajament solemn să nu-l mai fac niciodată. Nici eu, nici copiii mei nu meritătm acest gen de viaţă.

— N-am încercat să fac ceea ce mi-ai cerut? insistă el. Am greşit şi eu o dată şi tu eşti gata să termini cu totul.

— Nu, Macon, nu tu ai greşit, ci eu. Ştiam tot timpul că această relaţie n-are niciun viitor. Nu eşti nici tu de vină. Eşti o persoană foarte drăguţă, o persoană

plină de succes. Dar în viaţa ta nu mai este loc pentru altcineva, mai ales pentru o familie. Acum trebuie să plec.

— Kelly, aşteaptă. Nu închide.

— Dar nu mai am ce să-ţi spun.

— Când pot să te mai văd?

— Nu mă mai poţi vedea. După ce rosti aceste cuvinte, închise. Când se întoarse, îl găsi pe Joey în cameră, ţinându-şi mănuşa de baseball.

— A fost Macon?

— Da. Îngenunche în faţa fiului ei.

— Joey, până la urmă, Macon nu poate veni. El… Se opri. De câte ori n-a trebuit să le explice copiilor ei, să le aline decepţiile. Reuniunea a durat mai mult decât a crezut. Îmi pare rău. Te superi dacă în locul lui voi juca eu cu tine?

Joey îşi scutură capul, privind-o de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Mămico, dar ţi-e frică de minge.

— Nu-i adevărat! zise ea, pretinzând că este indignată.

— Atunci de ce te laşi jos de fiecare dată când lovesc mingea? Până la urmă începu să râdă. Din partea mea, poţi veni să joci. Ea zâmbi fericită.

— O consider drept o onoare. Închise cuptorul, puse salata în frigider şi îl urmă pe fiul ei afară în

curte. Joey avea dreptate în ceea ce priveşte un lucru, îşi aminti Kelly în timp ce stătea în faţa lui gata să-i prindă mingea. Era îngrozită la gândul că va fi lovită. Copil, a fost lovită când juca mingea cu fraţii ei, dovada fiind urma firelor de la cusătura care i s-a făcut la cap şi de-atunci evita acest joc. Din fericire, Joey n-a nimerit mingea prea des, dar când a reuşit, Kelly şi-a acoperit capul cu mâinile şi s-a lăsat în jos. De două ori căzu în faţă şi de ambele daţi îl înjură din tot sufletul pe Macon Bridges. Nu-i va mai oferi posibilitatea să-i dezamăgească fiul, îşi promise sieşi.

Când se făcu prea întuneric, Kelly întrerupse jocul şi intrară în casă pentru o cină destul de târzie. Scoase din congelator un pachet de hot-dog şi îl puse în cuptorul cu microunde ca să mai aibă ceva în plus faţă de ce a pregătit. Apoi îi înghesui pe copii în maşină, ca să prindă filmul de la ora nouă, ştiind tot timpul că Katie nu va rezista şi că şi ei îi va veni îngrozitor de greu să se scoale a doua zi de dimineaţă. Dar era hotărâtă să nu stea acasă, în caz că Macon va veni.

Când s-au întors, după ora unsprezece, telefonul tocmai suna. Kelly, care o ducea în braţe pe Katie, o opri pe Samantha să ridice receptorul.

— Te rog să nu răspunzi! îi ordonă. Privirea pe care Samantha i-a aruncat-o mamei ei era un mare

semn de întrebare.

— Să nu răspund?

— N-am timp să-ţi explic, zise Kelly, ducând-o pe Katie în dormitor. Lasă-l să sune.

După ce Kelly o culcă pe Katie, intră în dormitorul ei, scoase telefonul din priză şi-l aşează în sertarul de sus al noptierei ei.

Capitolul 9

Când a doua zi seara Kelly veni acasă de la lucru, maşina lui Macon stătea în faţa casei ei. El n-a aşteptat-o să între în casă, ci se apropie de maşina ei şi se aplecă pe geam.

— Trebuie să stăm de vorbă. Kelly încercă să rămână calmă, dar inima ei bătea nebuneşte. Nu va dura mult.

— Îmi pare rău, dar nu pot.

— Kelly, te rog. În seara asta trebuie să plec la Houston. Am obţinut comanda pentru construirea centrului de conferinţe şi…

— Felicitări! spuse ea sec, dându-şi seama că va fi o obligaţie în plus care-l va ţine pe Macon departe de ea. Dar oare n-a ştiut tot timpul? Va fi întotdeauna o altă comandă de obţinut, un alt loc de inspectat. Macon înflorea când muncea, era cel mai important lucru din viaţa lui. De la început aceste fapte i-au fost

clare, dar ea se îndrăgostise de el, în pofida situaţiei şi era o dragoste care a făcut-o să creadă că poate lucrurile se vor schimba într-un fel.

— Kelly, te rog, îndeplineşte-mi această singură rugăminte. Noaptea trecută n-am dormit deloc, iar astăzi am ridicat de cel puţin zece ori receptorul ca să te chem.

Ea asculta alarmată timbrul vocii lui. Părea disperat. Nu era Macon Bridges pe care-l cunoştea, bărbatul plin de încredere şi energie. Arăta obosit şi fără speranţă.

Dar, atenţie. Din nou dragostea ia locul bunului-simţ. Ce i-ar putea arăta Macon, care să schimbe situaţia? Nu era singurul care n-a dormit noaptea trecută. Şi-a petrecut jumătate din noapte convingându-se că pentru ea nu există loc în viaţa lui, iar cealaltă jumătate, plângând încet în pernă, încercând să-l exorcizeze din sufletul ei. S-a dus la lucru arătând ca dracu nemaiputând să se concentreze. Ştia de la început că relaţia lor îi va afecta până la urmă munca, şi a avut dreptate.

— Kelly? îi întâlni privirea plină de durere. De ce a crezut că va fi uşor să-l scoată pe Macon din viaţa ei? Despărţirea de el era de parcă şi-ar fi tăiat un organ vital. Dar într-un fel trebuia să treacă prin asta. Avea trei copii pe care trebuia să-i crească. N-avea voie să

se lase doborâtă numai fiindcă n-a reuşit într-o relaţie cu un bărbat. Dar nici nu-i putea întoarce spatele acestui bărbat când arăta de parcă din clipă în clipă se va descompune.

— Macon, voi veni cu tine acum, îi răspunse ea cu blândeţe, dar după aceea trebuie să mă laşi. El dădu din cap şi o ajută să iasă din maşină. Trebuie să-i spun Samanthei, zise ea. Când peste câteva clipe Kelly ieşi din casă, îl găsi lângă maşina lui, aşteptând. Îi deschise portiera şi o invită să urce.

— Unde mergem? întrebă când el se aşeză la volan.

— Vei vedea. Conduse în tăcere pe şoseaua interstate care ducea spre centru. În timp ce maşina gonea pe autostradă, Kelly privea drept înainte. Peste un timp, au intrat într-un cartier mai părăsit al oraşului. Clădiri înalte din cărămidă, cu scări de incendiu din fier forjat, se înşirau pe cele două părţi ale străzilor, cele mai multe nelocuite, unele dintre ele aşteptând să fie demolate.

Pe pereţi au fost vopsite cu culori stridente şi fluorescente tot felul de înjurături.

Din loc în loc treceau pe lângă case de amanet sau depozite de cărţi deasupra cărora luminile de neon sclipeau cu litere lipsă sau numai pe jumătate. Macon coti pe o stradă cu case atât de părăginite, de parcă ar fi fost supuse unor tiruri de arme, grupate ca nişte

femei bătrâne în spatele unor verande în ruină. Îşi parcă maşina în faţa unei astfel de case.

— Ei, şi acum îmi poţi spune despre ce-i vorba? întrebă ea după ce ieşi din maşină şi se uită în jur îngrijorată. Nu se simţea sigură aici, iar Macon; de parcă ar fi înţeles-o, a venit mai aproape. Un grup de adolescenţi stăteau la colţul străzii, fumând, vocea lor depăşind zgomotul traficului când strigau obscenităţi şoferilor din maşinile care treceau. În vecinătate, un bătrân stând pe verandă se uita la Kelly cu privirea pierdută. Macon îi făcu semn să-l urmeze şi ea îl ascultă, mai mult din curiozitate decât din alte motive. O conduse până la veranda din faţă a unei case destul de dărăpănate pe a cărei faţadă rămăseseră doar urme de zugrăveală.

— Am fost crescut în această casă de o mătuşă, spuse el, în timp ce descuia uşa din faţă şi o deschise. Când m-am născut, mama mea avea cincisprezece ani. A murit de infecţie când aveam o săptămână. Se dădu la o parte pentru ca Kelly să poată trece mai întâi. Mătuşa mea m-a luat la ea, dar abia de putea să aibă grijă de propriii copii.Pe tatăl meu nu l-am cunoscut niciodată. Cred că acum nu mai este important, dar când am crescut, era. Se opri, întrebându-se dacă a fost înţelept să-i spună direct totul, aşa cum făcuse. Singura persoană care-i

cunoştea trecutul era doamna Baxter, dar nici măcar ea nu ştia totul. Nu putea citi nimic pe faţa lui Kelly, şi ar fi dat tot ce avea ca să-i poată citi gândurile.

— N-am adus până acum pe nimeni aici. Dădu din umeri. Cred că eram prea jenat.

Kelly privi în jur în camera de-abia luminată, dominată de o sobă veche şi se gândi că nu prea semăna cu o cameră. Era o privelişte tristă, cu geamurile murdare, care lăsau să între doar puţin din lumina după-amiezii. Pereţii erau scorojiţi şi plini de găuri. Îl urmă pe Macon fără să scoată vreun cuvânt, păşind pe pardoseala goală, din cameră, în cameră şi se cutremură la vederea bucătăriei de coşmar din spatele casei. Peste tot plutea un miros de putreziciune şi ruină. Simţi privirea aţintită asupra ei şi-şi ridică ochii, cu dorinţa de a se confrunta cu el.

— De ce m-ai adus aici?

— Kelly, nu am avut niciodată pe nimeni care să însemne atât de mult ca tine, vorbi el. Întotdeauna am simţit că nu fac parte din restul lumii, îşi băgă mâinile în buzunare şi se legănă o secundă pe călcâie. Dar când te-am întâlnit, toate s-au schimbat. M-ai făcut să simt că şi eu fac parte din ea. O clipă se opri.

— Oricum, m-am gândit că dacă te aduc aici vei înţelege mai bine de ce fac ceea ce fac. Presupun că

dacă ai trăit într-un loc ca ăsta, ori devii bărbat, ori te pierzi. În ceea ce mă priveşte, am devenit foarte ambiţios din această cauză. În timp ce vorbea, se uită la faţa ei, întrebându-se din nou, oare la ce se gândeşte. Acum, dacă i-a relevat trecutul, o să-l dispreţuiască? Deşi îşi dorea din tot sufletul, nu-şi putea schimba trecutul, nici nu putea să dea uitării amintirile care uneori îl usturau ca o rană deschisă. Dragostea lui Kelly era ca un balsam pentru el şi ştia că, cu timpul, ea ar putea să-l ajute să-şi îngroape trecutul.

— Kelly, îmi plac banii, nu fiindcă îmi doresc o serie de lucruri, continuă el. Îmi plac din cauza a ceea ce nu doresc. Nici măcar ce-i aici nu-mi doresc. Făcu un gest larg cu mâinile. Şi timp de douăzeci de ani am muncit din greu ca să fiu sigur de asta. Ea dădu încet din cap.

— Te înţeleg foarte bine, spuse ea cu blândeţe. Macon, nu mi-aş fi dorit aşa ceva pentru mine şi, cu siguranţă, nici pentru copiii mei. Se opri înainte de a continua.

Emoţia aducea la suprafaţă tot ce era mai bun în ea, dar asta i se întâmplă întotdeauna când era cu Macon. Nu acţiona după bunul-simţ, ci după sentimente.

Era foarte emoţionată, aproape până la lacrimi. De

ce a adus-o Macon aici? Să-i ofere simpatia? Nu, nu era genul lui. Motivul care i l-a spus era cel adevărat. A vrut ca ea să înţeleagă. Dar ea ar fi preferat să nu vadă această parte a vieţii lui. O durea gândul că a suferit.

— Ştii, spuse ea, am citit odată un articol despre Maica. Teresa care spunea că sărăcia şi foamea nu sunt cele mai rele lucruri care i se pot întâmpla cuiva. Ea consideră că singurătatea şi izolarea sunt mult mai rele. Macon o privi cu precauţie.

— Unde vrei să ajungi?

— N-am cunoscut niciodată sărăcia, dar nici nu am avut de toate în copilărie.

Purtam lucruri făcute în casă şi ne cultivam cea mai mare parte din alimente în grădina din spatele casei. Nu am avut niciodată bani să mă duc în oraş cu prietenele mele şi să văd un film sau să mănânc la restaurant. Serile mele de vineri le petreceam pe veranda din faţă, bând ceai de la gheaţă şi privind licuricii. Am învăţat de foarte tânără să-mi cos hainele şi dacă doream ceva mai deosebit, ştiam că trebuia să-mi câştig banii. A fost o vreme când eram supărată din cauza asta. Cunoşteam persoane în oraş care puteau să-şi permită şcoli bune şi haine, şi am fost atât de impresionată, încât m-am căsătorit cu un băiat dintr-o astfel de familie. Kelly se opri pentru

câteva clipe şi când începu din nou să vorbească, vocea ei tremura din cauza emoţiei:

— Abia după aceea am învăţat să apreciez lucrurile simple pe care le-am căpătat de la familia mea. M-am mutat de acasă acolo unde compania soţului meu avea cel mai mult nevoie de el. Mă simţeam atât de singură, încât am crezut că voi muri. Este adevărat că din când în când luam masa la restaurante frumoase, dar n-a meritat sacrificiul. De fapt, nu am avut un soţ, iar copiii mei nu au avut un tată. Zâmbi crispată. Dar tu ştii ce înseamnă să fii singur. Cred că te-ai străduit atât de mult să te ridici deasupra tuturor acestor lucruri, încât ţi-ai îndepărtat orice relaţie, chiar dacă ea ar fi însemnat mult pentru tine.

— Atunci n-aveam ce să ofer în schimb.

— Eu cred că aveai. Numai că nu ştiai. Îl studie pentru o clipă. Acum, că ai devenit un om de succes, eşti mult mai fericit?

— La naiba, da, sunt mai fericit. Tu n-ai fi?

— Atunci este ceea ce pentru tine contează cel mai mult, nu-i aşa? Cu aceste cuvinte se îndreptă spre uşă.

— Stai puţin. O prinse de mână. Nu sunt atât de fericit pe cât aş putea fi, dacă asta vrei să spui, vorbi el repede. Şi da, am sacrificat mult, casa, familia, lucruri care au început să capete importanţă numai

când te-am întâlnit. Ceea ce încerc să-ţi spun… îşi înfipse mâinile în păr. Aş fi mult mai fericit, de fapt mai emoţionat, dacă ţi-ai împărţi viaţa cu mine. O strânse în braţe. Kelly, căsătoreşte-te cu mine.

Este singurul lucru care m-ar face cel mai fericit. Mi-ar face viaţa completă.

Ea îl privi cu ochi mari, încercând să respire normal şi să-şi controleze emoţiile.

— Dar oare viaţa mea va fi completă? Şi viaţa copiilor mei? Când el nu-i răspunse imediat, Kelly continuă: Sincer îţi spun, cred că m-aş întoarce de unde am plecat.

— Kelly, eu nu sunt fostul tău soţ şi n-am să te fac să mi te simţi inferioară. Te iubesc prea mult. Ea ştia că el spune adevărul, că n-o va face niciodată intenţionat. Dar oricum are să se întâmple, fie că va fi obligată să lupte ca să-i atragă atenţia, fie să stea deoparte şi să accepte umilă doar partea care-i putea el oferi. Nu voia să-i capete dragostea în doze mici. O voia toată. A accepta mai puţin decât considera ea că ar merita, ar fi însemnat să-şi compromită fericirea din nou şi se va dispreţui pe sine. Abia a învăţat din nou să se iubească. A ajuns prea departe ca să se mai poată întoarce.

Kelly suspină profund, simţindu-se împovărată din cauza deciziei pe care va trebui să o ia. Îl iubea pe

Macon din tot sufletul şi a-l pierde va însemna că va pierde o parte din ea. Uneori, când el o ţinea în braţe, după ce făceau dragoste, atât de aproape erau încât nu-şi dădea seama unde se termina ea şi unde începea el.

Niciodată nu s-a simţit atât de aproape de Bob, aşa încât pierderea lui nu a avut un efect atât de devastator pe cât va avea când îl va pierde pe Macon. Dar a fi prietenul tău cel mai bun te face uneori să iei decizii dureroase, dacă ele sunt în avantajul tău.

— Macon, mă iubeşti oare destul de mult că să mă laşi să plec? întrebă ea. Fiindcă acum sunt atât de vulnerabilă, încât aş face orice mi-ai cere. M-aş căsători cu tine chiar acum, atât de mult te iubesc.

— Kelly…

— Dar săptămâna viitoare m-aş dispreţui fiindcă am acceptat mai puţin. Şi voi începe să te urăsc fiindcă m-ai convins să fac ceea ce m-am jurat că n-o voi mai face vreodată. Simţi lacrimile şi nu încercă să le ascundă. Dacă nu pot ocupa locul întâi şi cel mai important în viaţa unui bărbat, atunci nu vreau să mă găsesc în niciun fel în viaţa lui. Văzu expresia lui dureroasă, reflectând întocmai sentimentele ei.

— Macon, nu vreau să fiu o soţie la capătul unui fir interurban. Nu vreau ca viaţa, sentimentele şi gândurile mele să se rezume la o convorbire

telefonică de trei minute la sfârşitul zilei. Nu vreau să mă culc în fiecare seară într-un pat gol sau să mă întind să caut pe cineva şi să mă trezesc singură. M-aş căsători bucuroasă cu un gunoier dacă ar veni acasă la sfârşitul zilei. Îmi spui că ştii ce nu vrei de la viaţă, şi eu ştiu la fel. Macon o ţinu mult timp în braţe, până când suspinele care au cuprins trupul ei delicat au încetat, îi oferi batista, iar ea îşi suflă nasul şi-şi şterse ochii. Ochii lui dureau şi ardeau şi-i provocau dureri de cap. Îşi simţea inima ca de plumb. În loc să-i spună ceva, îşi lipi buzele de fruntea ei.

Kelly îi înapoie batista şi încercă să zâmbească.

— Trebuie să prinzi avionul, îi spuse. Macon simţea că ar vrea să lovească pe cineva. N-a rezolvat nimic cu Kelly, îşi dădea seama că o pierde. A fost cuprins de panică, inima-i bătea sălbatic, iar muşchii stomacului îi erau prinşi în gheare de oţel. Nu putea suferi această stare, îi amintea nopţile când, copil fiind, încerca să adoarmă cu stomacul protestând din cauza foamei. Dar mătuşa lui îi dăduse toate firimiturile celui mai mic care era bolnav şi Macon se gândea că aşa era bine.

Dar, deodată, îşi dădu seama că Kelly Garrett i-a hrănit sufletul şi în acest moment i-a fost limpede că un bărbat trebuie să-şi satisfacă nu numai nevoile

fizice, dar şi cele sufleteşti. Cu toate acestea, Kelly se îndepărta de el şi nu putea face absolut nimic. Nici nu putea s-o împacheteze într-o folie de aluminiu, aşa cum făcea adesea cu mâncarea, crezând că ar avea nevoie de ea.

Macon ar fi vrut s-o scuture, să argumenteze, să o convingă să vadă lucrurile aşa cum le vedea el. Dar avionul lui îl aştepta. Pilotul lui a completat un plan de zbor şi asistentul lui era de-acum probabil în avion. Iar la Houston îl aşteptau persoane care se pregăteau să se întâlnească cu el la aeroport, avocaţi, bancheri, investitori. Totul era pus în mişcare, fiecare om aşezat la rând ca la un joc de domino. Nu voia ca el să fie cel care să tulbure şirul.

— Hai vino, zise el cu o voce complet străină. Te duc acasă.

Capitolul 10

În săptămâna care a urmat Macon a învăţat că în viaţă există lucruri mult mai rele decât a fi sărac. O inimă zdrobită. Cu siguranţă că aşa era acest sentiment teribil care l-a lipsit de pofta de mâncare şi i-a provocat insomnii prelungi. Se trezea că în timpul reuniunilor de afaceri privea pierdut în gol şi uita să se ducă la întâlniri care până nu de mult erau esenţiale pentru el. Nu-i mai păsa dacă face sau nu o

impresie bună, voia doar să treacă ziua cât mai repede.

A venit sfârşitul de săptămână şi nu avea niciun motiv să se întoarcă acasă.

Doamna Baxter ar fi dat din cap şi s-ar fi supărat dacă n-ar fi mâncat şi l-ar fi întrebat ce se întâmplă. Nu era pregătit să-i răspundă. Aşa că a lucrat, dar nici măcar munca nu i-a ocupat gândurile. De zece ori a ridicat receptorul s-o sune pe Kelly, apoi îl punea la loc. Ce să-i spună? Că o iubeşte? La naiba, doar ştia. Spre deosebire de cântecele de amor, dragostea nu rezolva toate problemele lumii.

Îşi luă aparatul de fotografiat şi petrecu o după-amiază făcând fotografii, crezând că poate va uita de Kelly. Nu s-a întâmplat aşa, dar mai avea suficient de lucru cu contractele, cu propunerile de licitaţie şi cu specificaţiile de muncă. În trecut, prin muncă reuşea să alunge demonii din viaţa lui particulară, dar acum îşi dădea seama că trebuie, într-un fel sau altul, să-şi pună ordine în viaţă. Gândul l-a făcut să râdă amar. Ce fel de viaţă?

Când în sacoşa în care-şi ţinea aparatul găsi filmul făcut în timpul sfârşitului de săptămâna petrecut la plajă cu Kelly, pe care uitase să-l dea la developat, s-a dus imediat la un laborator foto care făcea reclame pentru servicii efectuate într-o oră. Aştepta afară în

soarele blând de vară care lumina asfaltul parcajului din faţa clădirii. Din când în când se uita pe furiş prin geam, de parcă l-ar fi putut îndemna pe omuleţul de la tejghea să se grăbească. Deodată a avut impresia că şi-a petrecut o viaţă stând afară şi privind înăuntru. Îşi amintea de un cartier din apropiere prin care, copil fiind, obişnuia să treacă pe drumul de întoarcere de la şcoală, îmbrăcat într-o jachetă, prea subţire să-i ţină cald. O căsuţă îi atrăgea întotdeauna privirea. Era albă, cu jaluzele albastre şi geamuri pline de muşcate din plastic. Uneori, când trecea seara, lumina se filtra prin geamul din faţă şi putea vedea familia, strânsă în jurul mesei de bucătărie, la cină. Era imaginea care-i revenea adesea noaptea în pat şi care l-a convins că Dumnezeu l-a abandonat, chiar dacă mătuşa lui jura că nu este adevărat. Şi apoi Dumnezeu i-a trimis un înger să-l iubească. Macon nu s-a uitat la fotografii decât când a ajuns înapoi la hotel şi s-a retras în camera lui. Atunci, cu un nod uriaş în gât, trecu cu privirea peste scenele cu Kelly şi cu copiii ei, în cele două zile, cele mai fericite din viaţa lui. Macon Bridges a plâns.

Lacrimi tăcute curgeau pe obrajii lui şi multă vreme nu le-a putut opri.

A sosit ziua socotelilor. A plâns pentru cei douăzeci de ani de muncă istovitoare de pe urma căreia nu s-a

ales cu nimic. De fapt, nimic din ceea ce a făcut nu era important. A plâns pentru Kelly, înţelegând pentru prima dată ce înseamnă să-ţi fie dor cu adevărat de persoana iubită, să o cauţi noaptea în pat şi să n-o găseşti.

Să te trezeşti dimineaţa tot singur. N-avea nicio importanţă cât de bogată era o persoană, dacă n-avea cu cine împărţi bogăţia.

În următoarea săptămână, frustrarea şi furia lui Macon se înteţiră. Uneori simţea că este tras în sute de direcţii diferite. Îl făcea să dorească să dea cu pumnii în perete. Tot timpul era înconjurat de oameni, directori, ingineri, secretare.La naiba, ce tot aleargă de jur împrejur ca un pui fără cap. Oare niciuna dintre aceste persoane nu poate să ia o decizie fără el? Într-o după-amiază, a pus această întrebare asistentului său. Duncan Block era cu el de ani de zile. Duncan şi Hannah, secretara lui, au lucrat alături de el mai mult ca toţi ceilalţi.

Duncan rămase foarte surprins de izbucnirea lui Macon.

— Dacă n-ai să te superi de ceea ce-ţi spun… El se opri şi-şi aşeză mai bine ochelarii cu ramă de baga. Nu ai dat niciodată nimănui prilejul să ia singur o decizie. Voiai întotdeauna să fii în mijlocul evenimentelor. Bineînţeles că ai acest drept. Este

societatea ta. Macon cântări cuvintele lui Duncan. În sfârşit, îşi dădu seama că omul avea dreptate. Întotdeauna el era cel care lua deciziile, deşi dispunea de mulţi oameni deştepţi care ar fi putut face acest lucru în locul lui. Se implica în toate licitaţiile, deşi avea persoane calificate pentru astfel de acţiuni. El personal zbura la şantiere, deşi avea printre angajaţi pe cei mai buni manageri de proiecte. După o clipă începu să râdă înfundat.

— Cred că n-am crescut odată cu societatea, vorbi el.La început, a fost firesc să fiu implicat în tot ce se făceam. Dar acum n-am nicio scuză. Duncan dădu din umeri.

— Asta depinde de ceea ce vrei.

— Sau ceea ce nu vreau, zise Macon. Nu voia să trăiască fără Kelly. Nu putea. Şi-a petrecut viaţa plângându-şi trecutul şi fugind de el, dar acum îşi dădea seama că trebuie să se concentreze asupra viitorului. Se ridică şi începu să umble prin cameră.

— Pregăteşte-mi avionul. Apoi sună la birou şi programează o şedinţă mâine de dimineaţă la prima oră. Vreau să fie prezenţi toţi şefii. Şi cheam-o şi pe menajera mea şi spune-i că voi fi acasă la cină. Surâse pentru prima dată în ultimele zile.

Sunt gata să mă întorc acasă.

— Da, domnule, zâmbi Duncan vesel. Macon, ce

bine este să te avem din nou între noi. Kelly scoase o altă cămaşă din coşul cu rufe şi stropi gulerul cu apret înainte de a începe să-l calce cu fierul încins. Aruncă o privire către televizor, unde David Letterman îi lua un interviu unui invitat.

— Nu ştii cât e ceasul? întrebă Margie. Căscă, apoi se aşeză mai confortabil pe canapea. Cu siguranţă că n-ai să stai să calci toată noaptea. În plus, trebuie să te scoli mâine de dimineaţă să te duci la lucru.

— Margie, şi tu la fel. De aceea vreau să-ţi amintesc că nu este cazul să stai cu mine în fiecare noapte.Pe cuvânt că sunt bine. Margie se sculă şi se întinse.

— Ei bine, dacă nu te superi că-ţi spun, arăţi ca dracu. De fapt, arăţi mai prost ca după divorţ. De ce nu vrei să stai jos şi să tragi o porţie de plâns? Te vei simţi mai bine.

— Crede-mă că am plâns. De două săptămâni nu fac altceva.

— Cum se comportă copiii?

— Samantha şi Joey nu vorbesc prea mult, dar ştiu că Macon le lipseşte. Katie este singura care întreabă de el. Am fost o proastă că mi-am implicat copiii. Ea oftă din greu. Atât de proastă!

— Nu eşti proastă, insistă Margie. Pur şi simplu, pentru prima dată în viaţa ta, eşti îndrăgostită.

— Ar fi fost cazul să fac câteva compromisuri. Dar

trebuia să fiu şi încăpăţânată şi să-mi impun punctul de vedere, deoarece în trecut am simţit că am fost înşelată.

Tot timpul îl comparam cu Bob.

— Este firesc. De fiecare dată când întâlnesc un bărbat îl compar cu fostul meu soţ.

— Dar Macon nu seamănă deloc cu Bob. Este amabil şi atent. El este… Se opri. O lacrimă grea îi căzu pe obraz şi alunecă în jos. Este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Ei bine, uită-te la partea bună a lucrurilor, vorbi Margie.Ai crezut în ceva şi te-ai ţinut de aceasta. Dădu din umeri. Bineînţeles, nu ţi se oferă niciun premiu, aşa că de fapt ce-ai avut de câştigat? Ca de obicei Margie avea dreptate în ceea ce priveşte banii, se gândi Kelly. Despărţindu-se de Macon putea să se simtă mulţumită, ştiind că n-a renunţat la convingerile ei. Nu a cedat niciun pic, pur şi simplu fiindcă în trecut s-a simţit furată. A câştigat bătălia cu Macon, dar acum ce mai conta? A sfârşit cu mâna goală.

Macon se sprijinea de spătarul scaunului, satisfăcut că şedinţa de patru ore s-a terminat în sfârşit. Secretara şi asistentul său care stăteau în faţa lui se simţeau şi ei uşuraţi că a trecut.

— Ce credeţi, cum s-a desfăşurat? întrebă el.

Duncan a vorbit primul:

— Eu cred că personalul tău din conducere va fi de-a dreptul fericit să-şi poată prelua noile responsabilităţi. Sunt oameni bine pregătiţi. Cred că nu există vreo problemă pe care să n-o poată rezolva.

— Domnule Bridges, sunt de aceeaşi părere, spuse şi Hannah. Şi cred că aţi făcut bine că aţi mai angajat alte trei persoane. Am spus adesea că lucraţi în loc de trei persoane.

— Ei bine, da, până acum n-am avut motive să n-o fac. Şi apropo de asta, ai sunat la bijutier? Ea dădu din cap.

— Da, domnule. A spus că va trece pe la dumneavoastră în seara asta să vă arate câteva inele frumoase. Şi, în sfârşit, am reuşit să dau de arhitectul din Houston.

Mi-a spus că va face câteva schiţe preliminare cu tipurile de case pe care le-aţi descris şi va veni cu ele peste câteva zile, ca dumneavoastră şi… viitoarea dumneavoastră logodnică să vă puteţi decide.

— Şi pe când nunta? întrebă Duncan entuziasmat. Macon se mişcă pe scaun jenat.

— De fapt, încă nu am cerut-o. Adică am cerut-o, dar n-a prea ţinut seama de cererea mea.

— N-a ţinut seama? întrebă Hannah, de parcă i-ar fi venit greu să-l creadă.

— A fost înainte de a-i putea oferi ceva, spuse Macon. Hannah dădu din cap.

— Înţeleg. Era limpede că nu-l înţelegea. Se ridică şi-şi netezi fusta.

— Domnule Bridges, dacă nu mai aveţi nevoie de mine, cred că am să mă duc să-mi iau prânzul.

Kelly ieşi din ascensor şi se opri la vederea lui Frederick, omul de pază. Apoi îşi îndreptă umerii.

— Am venit să vorbesc cu Macon Bridges, îl informă ea.

— Sunteţi programată? întrebă el, privind spre carnetul pe care-l avea în mână.

— Mă va primi. Trecu pe lângă el, prin holul de primire şi prin biroul lui Hannah, şi se opri la uşa care ducea la biroul lui Macon. Bătu şi uşa a fost deschisă o clipă mai târziu chiar de Macon.La început el a fost atât de mirat, încât n-a reuşit să scoată niciun cuvânt.

— Kelly, scumpa mea, ce surpriză!

— Macon, trebuie să vorbim, spuse ea simplu. Sunt în pauza de prânz, aşa că nu am prea mult timp.

— Desigur, Kelly. Vino şi ia loc. Era singurul lucru care putea să-l facă pentru a n-o lua în braţe, după aproape două săptămâni de despărţire.La naiba, ce mult i-a lipsit. Taiorul bleumarin pe care-l purta îi scotea în evidenţă contururile delicate ale trupului,

deşi bănuia că slăbise. Arăta obosită, cu cearcăne întunecate sub ochi.

Părea cumva mai mică, tristă şi vulnerabilă, ca o pasăre rănită. Voia s-o îmbrăţişeze şi s-o ducă într-un loc sigur. În loc de aceasta închise uşa şi o conduse spre canapea. După ce s-au aşezat, Kelly n-a vrut să piardă niciun moment.

— Macon, am greşit. Mi-a trebuit câteva zile să-mi dau seama. Am călcat trei coşuri de rufe şi am pus tapet în aproape toate camerele locuinţei mele, dar acum ştiu că trebuie să uit trecutul şi să învăţ să dau din nou. Nu pot să te fac răspunzător pentru ce mi s-a întâmplat înainte de a te întâlni. Nu pot să-ţi cer să renunţi la tot ce ai făcut, numai să mă faci să mă simt importantă şi să am o părere bună despre persoana mea. Acum sunt oarecum mulţumită de mine şi încep să-mi dau seama că depinde de mine să mă simt aşa.

— Kelly…

— Lasă-mă să termin. Am repetat tot ce voiam să-ţi spun azi-noapte când am vopsit garajul.

— Ţi-ai vopsit garajul?

— Da. Şi mi-am dat seama că trebuie să fac ordine în relaţia mea cu tine ca să pot începe din nou să dorm noaptea. Dădu din mână şi continuă: Lucrul cel mai important este că te iubesc şi sunt gata să cedez şi eu ca să putem să ne facem un trai în comun.

Singurul lucru care-l vreau de la tine, Macon, este ca familia să ocupe locul întâi în viaţa ta. Este tot ceea ce-ţi cer. Ştiu că nu pot să mă aştept să fii în fiecare seară acasă la cină, dar în schimb mi-ar părea bine dacă ţi-ai aduce acasă servieta şi nu ai deschide-o la masa din bucătărie. Mi-ar plăcea să avem timp să stăm pe acea verandă despre care ai vorbit că o vei construi. Mi-ar plăcea să joci baseball cu Joey când ai să ai timp şi să o culci din când în când pe Katie şi să o ajuţi pe Samantha cu problemele ei când va avea nevoie să stea de vorbă cu un bărbat. Şi aş vrea să fii lângă mine când copiii noştri se vor naşte.

A trebuit să se oprească, ca să poată răsufla. Faţa lui Macon era inscrutabilă. Oare a ridicat din nou prea multe pretenţii? Macon nu era dispus să negocieze? A avut două săptămâni la dispoziţie să se gândească şi nu a încercat să ia legătura cu ea.

Oare în ceea ce-l priveşte, a pus capăt relaţiei dintre ei? Ideea o făcu să dorească să se prosterneze în faţa lui şi să accepte orice.

— Pentru Dumnezeu, Macon, spune ceva! strigă ea. Macon şi-a dat seama că a încremenit. Imaginea lui Kelly purtând copilul lui l-a cutremurat profund. Abia începea să vadă ce lucruri minunate îl aşteaptă. Îi luă mâinile şi i le strânse. O clipă n-a fost în stare decât să privească la faţa aproape distrusă a femeii

pe care o iubea mai mult decât viaţa însăşi.

— Kelly, tu nu-mi ceri decât ceea ce meriţi. Vreau să-mi clădesc un viitor cu tine, dar am avut nevoie de timp să-mi dau seama că trebuie să-mi rearanjez priorităţile. Am vrut să vin la tine, dar am avut nevoie de timp să-mi pun viaţa în ordine. Refuz să fac promisiuni pe care nu le voi putea respecta. Acum cred că-ţi voi putea oferi genul de viaţă pe care ţi-l doreşti… viaţa pe care o doreşti copiilor… viaţa pe care mi-o doresc. Cuvintele lui i-au luat o piatră de pe inimă şi gândul că a scăpat de dificultăţi a secat-o de toate puterile.

— Şi ai certitudinea a ceea ce doreşti? Ea se uită la el, cercetându-i faţa. Trebuie să fie aşa cum vrea el. Macon dădu din cap.

— Mai mult ca oricând. O sărută uşor pe gură. Kelly, până când nu te-am întâlnit, am crezut că posed totul. Apoi mi-am dat seama că am mai puţin decât atunci când am început. Părea plin de speranţă. Înseamnă că te căsătoreşti cu mine şi vom putea să începem să căutăm acel câine de vânătoare care va trebui să stea pe veranda din faţă? Ea începu să râdă.

— Da, Macon. Abia rosti aceste cuvinte când el îi pecetlui buzele cu un sărut fierbinte. Când îşi înălţă capul, expresia feţei lui era plină de durere.

— Kelly, nu ştii cât de dor mi-a fost de tine. Nu pot

să mănânc, să dorm. Mă trezesc în mijlocul nopţii cuprins de o sudoare rece. Ea îi mângâie obrazul.

— Cred că ştiu. Simţi cum corpul său reacţionează la simpla atingere a ei. Nu numai că avea puterea de a-i trezi dorinţele, dar îi stârnea toate sentimentele. O sărută cu forţă, înfometat, dar nu i se păru suficient. Când o lăsă, tremura.

— Ştii că aş putea încuia uşa. Nu am fi deranjaţi de nimeni.

— Macon, nu mi-a mai rămas prea mult timp din pauza de masă. Şi nu vreau să-l înfurii pe şeful meu, deoarece probabil va trebui să-i cer o învoire când ne vom căsători. Căsătorită cu Macon. Suna frumos. Aproape tot atât de frumos ca simţămintele pe care le-a provocat el în clipa de faţă, de tandreţe şi dorinţă. O căldură plăcută cuprinse partea de jos a corpului ei. Şi Macon, să ştii că-mi place cu adevărat munca mea, continuă ea, încercând să reia firul conversaţiei. Aş vrea să lucrez până ne vom hotărî să avem copii. El dădu din cap.

— Kelly, ne vom înţelege. În timp ce vorbea, îşi freca faţa de gâtul ei, făcându-i o deosebită plăcere atingerea şi mirosul ei. Urmau să discute atâtea lucruri, să-şi facă atâtea planuri, dar deocamdată nimic nu conta decât s-o ţină în braţe.

— Deci, cât ţi-a mai rămas din pauza de prânz?

întrebă el. Simţea cu o cuprindea un frison de-a lungul şirei spinării, în timp ce buzele lui se jucau cu lobul urechii. Îşi privi ceasul.

— Aproximativ o jumătate de oră. El râse.

— Ei bine, atunci avem tot timpul. Se ridică şi trecu prin cameră, apoi, zâmbind viclean, încuie uşa.

SFÂRŞIT